

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 55

Dijous, 31 de maig de 2001

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 36, segona i darrera reunió

Í N D E X

Declaració institucional

sobre el Dia Mundial Sense Tabac (tram. 401-00025/05) (p. 3)

Interpellació

al Consell Executiu sobre sanitat (tram. 300-00068/06) (p. 3)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques de vellesa (tram. 300-00111/06) (p. 8)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'atenció sanitària de les dones (tram. 300-00178/06) (p. 13)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les malalties que afecten especialment les dones (tram. 300-00252/06) (p.18)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de salut pública, especialment pel que fa a l'ús de l'amiant
(tram. 300-00295/06) (p. 22)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la dinamització del sector pesquer a Catalunya (tram. 300-00328/06) (p. 27)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política del patrimoni immoble (tram. 300-00430/06) (p. 32)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política lingüística (tram. 300-00450/06) (p. 36)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les iniciatives legislatives o reglamentàries per a
facilitar la col·laboració entre la universitat i l'empresa pel que fa a R+D (tram. 302-00124/06) (p. 40)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de relacions institucionals
(tram. 302-00125/06) (p. 44)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de relacions
amb el Parlament (tram. 302-00128/06) (p. 45)

→

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de normalització lingüística
(tram. 302-00126/06) (p. 48)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament de les lleis estatals que afecten
els drets lingüístics (tram. 302-00127/06) (p. 53)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els resultats de la liquidació dels pressupostos de
la Generalitat per al 2000 (tram. 302-00129/06) (p. 58)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat educativa (tram. 302-00130/06) (p. 63)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica (tram. 302-00131/06) (p. 67)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa a
l'ordenació dels temps de treball (tram. 302-00132/06) (p. 72)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 36.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Benestar Social i el conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

S'obre la sessió.

Declaració institucional sobre el Dia Mundial Sense Tabac (tram. 401-00025/05)

Senyores i senyors diputats, si hi ha algun fumador aquí, a la sala, prego que se'n vagi abans de tenir un disgust, perquè llegiré un text que diu el següent. (*Pau-sa.*) Senyor vicepresident, vostè és fumador? (*Algú diu: «Ex, ex...»*) Exfumador? Doncs, posi's aquí com a exemple del que diré ara, en aquest moment.

«Avui, el dia 31 de maig, l'Organització Mundial de la Salut celebra el Dia Mundial Sense Tabac sota el lema: "El fum ambiental del tabac mata. Aclarim les coses." El Parlament de Catalunya se suma a aquesta jornada que l'OMS ha proposat dedicar al fum ambiental que el tabac genera, el qual constitueix una amenaça, també, per a la salut pública. Així, i a banda de les actuacions que puguin dur a terme els governs i les cambres legislatives dels diferents països i estats, en l'àmbit de la lluita contra el tabaquisme, com a president del Parlament de Catalunya i d'acord amb tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra vull manifestar que aquest Parlament s'adhereix al Dia Mundial Sense Tabac.»

Si els sembla, senyores i senyors diputats, fariem que en els espais comuns d'aquí, d'aquest Parlament, avui no sigui permès fumar. I, com que som pocs, em sembla que la mesura l'hem de fer extensiva a tots els nostres companys que no assisteixen: Demanaré als serveis de la cambra que, si hi ha algun diputat fumant per aquí, se l'inviti a un acte de salut positiu en favor d'ell, i que apagui la cigarreta immediatament.

Moltes gràcies.

Per altra part, també, avui és un dia d'embussos a la ciutat, la qual cosa vol dir que molts diputats no han pogut arribar, i que el fum no era el del tabac, sinó que era el de la contaminació dels cotxes, per tant, hem començat una mica més tard.

Interpellació al Consell Executiu sobre sanitat (tram. 300-00068/06)

Hem començat una mica més tard, i ho farem amb la interpellació que Esquerra Republicana de Catalunya presenta al Consell Executiu sobre un tema que no po-

dia ser un altre, en aquests moments, com és el de sanitat; la formula l'illustre diputat senyor Ernest Benach, i creiem que la resposta serà del conseller de Sanitat, que té una salut realment encomiable.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Embussos, efectivament, a la ciutat, i jo diria que en tot el país, perquè arribar aquests darrers dies a Barcelona és tota una odissea.

Efectivament, també, no podia ser més oportuna aquesta interpellació, en el sentit que la declaració que fa uns moments ha fet el molt honorable president, en relació amb el Dia Mundial Sense Tabac, crec que s'escau perfectament. Tractaré el tema del tabac, precisament, en aquesta interpellació, que, de fet, vol ser una interpellació en el sentit més clàssic de la paraula i seguint una mica els cànons parlamentaris, és a dir, conèixer el capteniment del Govern amb relació a tot un seguit de temes que fan referència a la sanitat en el nostre país.

Segurament que les interpellacions moltes vegades van centrades en aspectes molt concrets, i avui, tal com li vaig anunciar, honorable conseller, vull fer un repàs general de temes. I segurament, per tant, en aquesta interpellació, més que mai, té una gran importància la part de la resposta, és a dir, tot allò que vostè pugui aportar i que després podrem contrastar d'alguna manera.

Hi ha diversos temes que han estat d'actualitat en els darrers mesos que, d'alguna manera, han determinat, no d'una manera molt clara, el que és la sanitat en aquest país; i dos han estat especialment polèmics: les llistes d'espera i el transport sanitari. Al darrer Ple vam parlar de les llistes d'espera en una moció, i jo ja vaig insistir que a mi em semblava que el marc adequat era la Comissió que hi estava treballant, una Comissió que treballa bé però lentament. I, en tot cas, des d'aquest punt de vista –i aquí jo ja li voldria plantejar la primera pregunta–, tenint en compte i tal com vaig dir l'altre dia que s'està fent una bona feina, que s'està d'alguna manera aclarint coses que fins ara, potser, no estaven prou clares i que eren més aviat fosques, i que des del punt de vista tècnic s'han fet avenços importants, fins a quin punt el Govern pensa invertir més diners en compra d'activitat per pal·liar llistes d'espera, enguany? I dic enguany, tenint en compte que estem pràcticament a l'estiu. De fet la calor ja és d'estiu i, per tant, tot el que ens retardem en aquest sentit serà després molt complicat de recuperar.

Torna a haver-hi una sensació que llistes d'espera que s'havien reduït tornen a recuperar-se –en el mal sentit, en aquest cas, de la paraula–, i, per tant, des d'aquest punt de vista voldria saber, honorable conseller, si el Govern pensa, ja, d'alguna manera, intervenir o no intervenir.

Un altre tema que ha estat polèmic ha estat el del transport sanitari. Segurament que un plantejament –permeti'm l'expressió– poruc és el que m'atreuria a plantejar; poruc en el sentit que el mateix plantejament amb més recursos, potser, tot plegat hauria anat d'una altra manera i estaríem parlant d'una altra situació. En qualsevol cas, la situació és la que és, però és evident que, des del punt de vista del transport sanitari, hi han pro-

blemes puntuals, hi han problemes territorials, hi han problemes de concepció del que són emergències i transport sanitari, estrictament. Aquí, també, d'alguna manera, hi ha tot un seguit de feines encara a fer, entenem que..., voldríem també saber quina és la perspectiva més immediata que el Govern pensa aplicar en aquest sentit.

Deixo els temes polèmics, de moment, en tot cas els que han marcat molt el que és el passat més immediat, i voldria saltar una mica al que és el futur més immediat, plantejar-li dos temes que aquests dies, també, han tingut un ressò important en els mitjans de comunicació i que són una mica, segurament, conceptes que fan referència al que seria la modernització de la sanitat. Tots dos fan referència al món de les telecomunicacions, i tots dos fan referència, jo diria, al que ha de determinar el que és la sanitat en els propers anys, és a dir, segurament, el que ara tots tenim al cap del que és anar al metge, d'aquí a uns quants anys variarà d'una manera substancial.

Per una banda, mai millor dit, hi ha tota la qüestió de la xarxa de banda ampla –sembla ser que aquí hi ha molts interessos creats–, és evident que les aplicacions en sanitat en aquest camp són immenses; jo crec que el Govern ha d'estar absolutament interessat que això es desplegui tan aviat com sigui possible, i, d'alguna manera, també, s'insinua la possibilitat d'un negoci absolutament milionari en aquest terreny. Per tant, estem barrejant diversos conceptes, que al capdavant significa que amb l'excusa de la sanitat..., amb l'excusa de la sanitat, almenys, la sensació que en tenim és que amb l'excusa de la sanitat aquí podem trobar un filó molt important des del punt de vista del negoci en el terreny de les comunicacions.

Tenint en compte aquest factor, tenint en compte que aquí hi ha d'haver concessions, tenint en compte que el Govern, aquí, hi pot participar, ens agradaria saber el capteniment del seu Govern en relació amb aquesta qüestió: el desplegament de la xarxa de banda ampla que donarà servei a la sanitat; com, doncs, la sanitat es pot beneficiar no només del que és el desplegament de la xarxa, sinó també de totes les aplicacions i, fins i tot, les conseqüències econòmiques que aquí hi pugui haver.

I dintre d'aquest mateix paquet, un portal. S'ha presentat, recentment, un portal que té la participació del Govern de la Generalitat en aquest cas concret. Té la participació el Govern, a través del Centre de Telecomunicacions, per una banda, i del Departament de Sanitat, per una altra, més la participació de diversos grups, diguem-ne de l'àmbit privat: grups del món de les comunicacions, grups del món de les mútues. Per tant, tota una experiència, una experiència que hem intentat conèixer profundament –vaig visitar Viasalus, no només per la xarxa sinó físicament, fa pocs dies–, conec el tema, però jo li he d'expressar, honorable conseller, una preocupació.

Més enllà dels dubtes que pugui generar aquest portal –que en tinc, es poden anar aclarint amb el temps, suposo–, és evident que tornem a entrar en un concepte, com deia abans, d'avançar-nos en el temps, de modernització, sobretot en relació amb el que és l'usuari i

l'Administració, per una banda, i el professional i l'Administració, per l'altra. Estem plantejant aquí temes com la recepta electrònica, estem plantejant aquí temes com, per exemple, poder demanar hora a través d'Internet, és a dir, és tota una revolució en el món de la sanitat; en el món de la sanitat pública, a més a més, penso que especialment.

La qüestió és: aquest portal, dissortadament, ja no s'ha pensat en català –ja no s'ha pensat en català– i com sempre –segurament que aquesta no és una atribució que se li pugui dir, a vostè, directament com a titular del Departament de Sanitat, jo crec que aquesta és una reflexió més àmplia i a nivell de tot el Govern– tornem a començar malament, tornem a començar malament, tot i que sóc conscient de les dificultats que això té, però tornem a començar malament. Aquest és un tema que a mi m'agradaria, també, poder contrastar amb vostè, ja que, si bé considero que és un bon invent –pot ser un bon invent–, també considero que el comencem malament des del punt de vista del que seria mínimament exigible quant a la llengua catalana.

Hi ha tot un seguit d'aspectes de salut pública. Torna a haver-hi intoxicacions –avui venint, escoltant la radio, dues més–, des de l'octubre passat que portem una mala ratxa en aquest sentit. La Llei de salut pública, com està? Se'n va parlar fa un cert temps, hi van haver unes converses a nivell de grups parlamentaris; no hem concretat res. A nivell de farmàcia, també, hi ha tot un seguit d'aspectes que ens amoïnen –només dic els que ens amoïnen perquè no tinc temps de més–, en el desplegament de genèrics, sobretot, voldríem saber en quina fase es troba. Quan es pensa plantejar que es puguin vendre dosis unitats, com un pas més, dintre de tot el paquet aquest? Hi ha molt dubtes amb relació al tema dels genèrics. Des d'aquest punt de vista, torna a aparèixer, també, el fantasma del copagament, atiat en aquest cas, a més a més, per unes declaracions, bastant irresponsables, de la ministra de Sanitat. Hi ha tot un seguit de qüestions que afecten, per exemple, el tractament del dolor, n'hem parlat aquí, en aquest cambra, no només des del punt de vista del tractament del càncer, sinó des d'altres punt de vista. Ha sortit el tema de la píndola de l'endemà. És a dir, en el món de la farmàcia també hi ha tot un seguit de qüestions que, bé, d'alguna manera, estan plantejades damunt la taula.

I per acabar aquesta primera part, avui, celebrem el Dia Mundial del Tabac. Aquest tema m'agradaria recuperar-lo després, però sí que també voldria fer referència a un dia mundial que, doncs, d'alguna manera, també, s'ha celebrat aquesta setmana, que és el Dia Mundial de la Salut de les Dones. La salut és un concepte que està molt basat en l'autonomia personal, no? i no només com l'absència de malalties, sinó també com la potenciació de la persona en tots els seus aspectes, per tant, com a qualitat de vida. I aquí és on trobem que aquest aspecte en les dones no és ni ha estat així, perquè els indicadors utilitzats han pres sempre com a referència el model masculí.

La sanitat, evidentment, no es basa tampoc en aquest model de salut, sinó que es basa en el tractament més aviat pal·liatiu, no tant preventiu, i això implica en molts casos que les dones com a col·lectiu, a la nostra socie-

tat, es vegin clarament perjudicades. En aquest sentit, doncs, és evident que hi ha tot un seguit de malalties que afecten bàsicament les dones: l'anorèxia, la bulímia, l'augment de la diabetis, etcètera. Hi ha estadístiques que demostren clarament que aquí cal també una actuació important en aquest sentit. De cada vuit-cents infarts masculins hi ha tres-cents infarts femenins, però, curiosament, la mortalitat és major en les dones que no pas en els homes.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres, també...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Benach i Pascual

Acabo, senyor president. Voldríem plantejar una mica quin és el capteniment del seu Govern en aquesta matèria i, en tot cas, en la segona part de la intervenció podrem acabar d'aclarir coses.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Benach, vostè ha plantejat una interpellació, com vostè ha comentat, a l'inici de la seva intervenció, en termes molt generals sobre la política sanitària, en el seu conjunt.

Bé, la política sanitària que està desenvolupant el Departament de Sanitat no pot ser altra que els objectius del nostre programa electoral. Nosaltres ens vàrem presentar a les eleccions amb un programa –en el qual fèiem especial èmfasi, amb aquest lema: «La salut per a tothom»–, basat en quatre eixos: un era el del ciutadà com a eix del sistema sanitari; l'altre el dels professionals sanitaris; uns serveis sanitaris propers i de qualitat era el tercer gran eix, i, per últim, un nou impuls de prevenció de la malaltia i la promoció i protecció de la salut, aspectes que vostè ha tocat en la darrera part de la seva intervenció.

Les actuacions que al llarg d'aquesta legislatura està duent el mateix Departament de Sanitat, doncs, responen a aquests grans eixos, i, d'alguna forma, algunes de les coses que vostè ha plantejat responen, principalment, a aquests eixos.

Si parlem del ciutadà com a eix del sistema sanitari no hi ha cap mena de dubte que hem de parlar de les llistes d'espera i, en aquest sentit, hem tingut ja oportunitat de fer-ho en aquesta cambra i, també, en el si d'aquesta Comissió, amb la participació dels parlamentaris que hi estan treballant.

Vostè ens demanava si és que el Departament de Sanitat tenia la intenció d'incrementar els recursos destinats a les llistes d'espera. Bé. Nosaltres en aquest moment estem actuant amb dos instruments: un és el de la compra selectiva, i ens hem marcat, en aquest sentit, incre-

mentar l'activitat que es «compra» als hospitals de Catalunya en un 14%. I, d'altra banda, pel que fa referència a la compra selectiva –i ho vàrem explicar en el seu moment–, les nostres previsions era dedicar al voltant dels mil cent milions de pessetes extra, i en aquest sentit, focalitzar molt el tema de les pròtesis de genoll, que és el procediment quirúrgic en el qual hi ha més llista d'espera en aquest moment a Catalunya.

Val a dir que després del segon tall, que es procedirà a efectuar en el mes de juny, veurem, doncs, si, segons l'evolució de les llistes d'espera, hi dediquem més recursos per tal d'escurçar les llistes d'espera i poder complir el compromís que és el restabliment de temps màxim de garantia, en aquest cas, l'any 2001, pel que fa referència a les cataractes, a l'artroscòpia, a les hèrnies i a la circumcisió. A l'any 2000 aquest temps de garantia es va establir per a uns altres procediments quirúrgics i, com hem anunciat reiteradament, el nostre objectiu és que al final de la legislatura no hi hagi cap patologia amb un temps màxim d'espera superior als sis mesos.

Vostè ha comentat, també, aspectes relacionats amb el transport sanitari, que també hem tractat reiteradament en aquesta cambra. I la veritat és que en el transport sanitari hi ha hagut..., la darrera setmana, també –se'n feien ressò els mitjans de comunicació–, un incident, per exemple, pel que feia referència al transport programat, però la veritat és que també cal contextualitzar aquests incidents en el que és l'activitat. Pensi que cada minut, podem dir-ho d'aquesta forma, s'activa un transport urgent a Catalunya; cosa que ens pot donar la idea de quin volum d'activitat estem elaborant.

Per tal de valorar realment quina era l'opinió dels ciutadans de Catalunya envers aquest servei, es va realitzar una enquesta –concretament, els dies 21, 22 i 23 d'abril d'enguany– a 800 persones que no havien utilitzat mai el transport sanitari, 800 que l'havien utilitzat en el transport urgent i 800 que l'havien utilitzat en el transport programat. Val a dir que la valoració global de les persones que havien utilitzat el transport sanitari urgent va ser del 8,55 i la valoració de les persones que havien utilitzat el transport sanitari programat va ser del 8,25. Evidentment, el nostre objectiu és que la satisfacció sigui el 10, aconseguir aquesta nota del 10; i, per això, s'estan duent a terme –i s'han dut a terme, doncs– tot un conjunt d'activitats que es veuran després, i un conjunt d'actuacions, que es veuran finalment reflectides en aquest Pla estratègic del transport sanitari en resposta a les emergències i a les urgències.

Vostè plantejava, també, un altre aspecte important de la política sanitària i que nosaltres englobem en aquest objectiu d'apropar els serveis als ciutadans de Catalunya: fer la sanitat més accessible. I aquí ha parlat de la banda ampla, que també podríem anomenar, doncs, la Intranet Sanitària. En aquest sentit, val a dir que hi ha dos fets importants: un és que fa ja uns mesos que es va signar un conveni entre els diferents agents del sistema sanitari, les patronals, en aquest cas, el Col·legi de Farmacèutics, per tal de fer possible aquesta Intranet Sanitària. Ara, en aquest moment, està pendent un concurs que gira al voltant del Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya perquè això sigui

possible. D'altra banda, també hi ha altres activitats que estan relacionades directament amb la informatització dels centres. I, en aquest sentit, doncs, hi ha prevista una inversió al voltant dels mil cinc-cents milions de pessetes en els centres d'atenció primària per fer possible tots aquests avantatges de les noves tecnologies de la informació i de la comunicació.

Ha parlat vostè, també, d'un altre aspecte de les tecnologies de la informació i de la comunicació, es tracta d'aquest portal de salut Viasalus. Viasalus respon, d'alguna forma, a alguna de les conclusions del Pla estratègic per a la societat de la informació, anomenat Catalunya en xarxa, que va establir diferents àmbits en els quals la incorporació de les tecnologies de la informació i la comunicació era prioritària, i un d'aquests àmbits era, precisament, sanitat i qualitat de vida. Del grup de treball al voltant d'aquest àmbit, doncs, es va desprendre la recomanació de crear un portal de salut i qualitat de vida; un portal que fos un fòrum de trobada de ciutadans i de professionals amb els agents del sector i en el qual, doncs, hi hagués una participació de l'Administració sanitària.

També és veritat que en aquell moment no vàrem contemplar directament la participació o l'establiment d'un portal mixt, com finalment ha estat. La veritat és que vàrem optar per aquest segon model atès que si tenim en compte quina és l'estructura del sector sanitari a Catalunya, també és veritat que aquesta complementarietat i aquesta confluència entre sanitat pública i sanitat privada és una realitat, i d'aquí que ens semblés, també, que era una bona opció optar per aquest segon model. Per tant, la Generalitat participa, com vostè molt bé ha dit, en un 22% en aquest portal de salut que té com a objectiu, doncs, aquesta interacció entre els diferents agents del sistema.

La participació de l'Administració sanitària dóna resposta a aquesta voluntat de facilitar l'accés dels ciutadans i d'aquí que dins del portal nosaltres plantejem una sèrie d'activitats que es podran realitzar amb l'Administració sanitària. Vostè n'ha esmentat algunes, parlem també de les que seran possibles a mig termini com, per exemple, la gestió del Programa de registre de vacunes; també la gestió administrativa de tràmits sanitaris com, per exemple, la targeta sanitària, demanar la targeta sanitària, o també, de cara als professionals sanitaris, poder utilitzar aquest portal per fer la declaració de malalties de declaració obligatòria, i d'altres aspectes lligats –vostè també ho tocava– a la seguretat alimentària, a la vigilància d'epidèmies, etcètera.

Val a dir, en aquest àmbit de la seguretat alimentària, i aprofitant que vostè també ho ha comentat, que el que hem canviat és la política informativa; és a dir que pot semblar que en aquest moment hi ha més incidents en aquest àmbit i el que sí és veritat és que en aquest moment es dóna una informació puntual quan es presenta una intoxicació alimentària com la que avui es fa ressò en la premsa.

Hi ha hagut el tema de la llengua, que és un tema que nosaltres hi hem tingut especial cura, que això s'està resolent i que la voluntat del portal, com no podia ser d'una altra manera, és que tant els ciutadans com els

professionals puguin accedir i rebre informació en la llengua que prefereixin i que disposin, per tant, de la totalitat de la informació en català i en castellà. Que, en aquest moment, s'està treballant per a l'aplicació d'un sistema de traducció automàtica que treballi en temps real i que sembla que podria ser efectiu en una setmana. Per tant, aquest aspecte que vostè plantejava quedaria resolt.

Vostè ha plantejat moltes altres coses, evidentment; és una interpellació molt àmplia, com dèiem al començament, sobre la política sanitària en general. Ha parlat d'un aspecte com és el de la farmàcia, com és el dels genèrics; val a dir, en aquest sentit, que el fet dels preus de referència, doncs, fa que, en aquest moment...

El president

Senyor conseller..., reclamo la seva interrupció.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Continuaré..., sí, gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Senyor Benach...

El Sr. Benach i Pascual

Doncs..., ja he dit abans que era una interpellació àmplia. En tot cas, seguint els cànons parlamentaris..., tanmateix, continuo pensant que és bo fer un repàs segurament... –i ara ho estava comentant amb la presidenta de la Comissió–, seria bo que hi hagués hagut o que hi pogués haver alguna compareixença seva abans d'acabar el període de sessions en la Comissió de Política Social, perquè hi ha molts temes a tractar, com he intentat demostrar, i temes que seria bo de conèixer. Perquè, entre altres coses, per exemple, aquest tema de les noves tecnologies en el món de la sanitat és un tema molt important. Si es pot treballar des del coneixement i des de la complicitat –jo ho crec– al final dóna sempre molt més bon resultat.

Jo no he tret la paraula «finançament» en la primera part de la meua intervenció conscient que no ho volia fer, perquè també hi ha tot un seguit d'aspectes que van relacionats amb la gestió. El que passa és que al final sempre acabes amb el finançament, no?

Tampoc no li he esmentat tot un seguit de problemes que nosaltres entenem que en aquests moments hi ha sobretot lligats a grans centres. Sí que n'hi vull esmentar un, perquè, entre altres coses, hi ha hagut una visita aquests dies –almenys la seu parlamentària ja l'ha tinguda i em consta que els altres grups parlamentaris també l'han tinguda i no sé si el seu Departament l'ha tinguda o no, ja, però que la tindrà, segur– que fa referència a la Clínica de l'Aliança, i, concretament, al centre de l'avinguda Sant Antoni Maria Claret, on semblava que hi havia un compromís de concertació de llits sociosanitaris. Des d'aquest punt de vista, el fet de no concertar aquests llits..., aquesta activitat sociosanitària representa, doncs, en aquests moments, un problema des del punt de vista de la continuïtat d'aquest centre i, per tant, de tots els llocs de treball que s'hi han creat.

En aquest sentit, voldria específicament saber, honorable conseller, quin és el criteri del seu Departament amb relació a aquesta qüestió, i, d'alguna manera, si es pot donar, doncs, sortida al compromís que en el seu moment es va contreure en aquest àmbit concret: el centre sociosanitari de l'Aliança, a l'avinguda Sant Antoni Maria Claret.

Parlarem de llistes d'espera, doncs, quan sigui el moment. Penso que quan hi hagi les conclusions serà un bon moment per fer-ho, i el que sí que és cert –jo ho crec–, tornant al tema del finançament que deia abans, és que aquí caldrà un esforç suplementari. De passada, com està el plantejament del finançament en el futur atès que ara és el moment de negociar? Ja sé que és una negociació global; però, quina és la sensació que vostè té com a conseller responsable d'una de les parts més importants d'aquest paquet negociador? Quines són les perspectives que s'albiren de cara al futur? Ens en sortirem o no ens en sortirem? Aquest també és un dels plantejaments que li volia fer en aquesta interpellació.

Hi ha moltes més coses, com he dit abans, potser seria interessant poder fer una compareixença abans que s'acabi el període de sessions, però deixi'm acabar amb el tema del tabac. He parlat de passada, abans, del tema de les dones, com que hi ha més interpellacions que avui tractaran el tema, li estalvio entrar-hi més, però sí que voldria parlar del tema del tabac: avui hem començat aquest Ple amb una declaració solemne del president del Parlament. Avui és el Dia Mundial Sense Tabac, i jo voldria fer esment especialment a aquesta qüestió.

Miri, jo crec que la iniciativa que vostès tenen de pagar una part dels medicaments de la gent que pretén deixar de fumar està bé, com també va estar bé els viatges que va sortejar, doncs, el conseller Trias en el seu moment perquè també la gent deixés de fumar. Per cert, no sé quanta gent va deixar de fumar en aquell moment, però el que és cert és que estem davant d'un problema gravíssim; un problema gravíssim, no només des del punt de vista de la salut pública, sinó també des del punt de vista econòmic, des del punt de vista del finançament, no?, perquè el que és evident és que les repercussions econòmiques que el tabac té en la salut de les persones i, per tant, en el conjunt del sistema, és molt important.

Jo, en aquest sentit, voldria suggerir-li –i jo crec que aquí caldria fer alguna cosa més que declaracions– que es plantejessin seriosament si el marc legislatiu amb relació al consum del tabac es pot endurir. És a dir, està molt bé fer pedagogia, està molt bé, doncs, motivar la gent que deixi de fumar, està molt bé fer tasca de prevenció sobretot... –jo també en tinc dubtes que en aquest sentit es faci–, sobretot en els àmbits de la joventut; però comença a ser hora, també, que comencem a plantejar mesures més dures –més dures– en el sentit de..., primer, un respecte als no fumadors –respecte que en molts llocs de treball no es té–, i mesures en la línia també de..., d'alguna manera, plantejar restricció en l'àmbit dels fumadors.

Jo he estat fumador, em confesso exfumador –i diuen que aquests són els pitjors– i, en qualsevol cas, també tinc consciència que quan era fumador era un drogo-

addicte, i, a vegades, també tinc la sensació que el tema no s'acaba de plantejar com s'hauria de plantejar. És a dir, està molt bé que hi hagi dies mundials sense tabac, hem de fer el que hem de fer tots plegats, però sobretot el que cal, des del Govern... –i sóc conscient que aquestes paraules no agradaran a tothom–, el que cal des del Govern és també impulsar polítiques molt més directes, concretes i clares.

També sé que això en l'àmbit europeu s'està movent. Avui, aquest dematí, la ministra també feia declaracions en aquesta línia. Però des del Govern de la Generalitat segurament que alguna cosa més, des del punt de vista legislatiu, s'hi podria fer.

Per tot plegat, acabo aquesta interpellació, honorable conseller, també amb el desig, insisteixo, que potser seria bo que alguns dels temes que hem tractat poguéssim aprofundir-los molts més en el marc d'una comissió abans que s'acabi aquest període de sessions.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, senyor Benach, vagi per endavant la meua –no podia ser d'altra forma– total predisposició a comparèixer en la comissió i poder incidir en aquest aspecte o en els que vostès considerin necessaris, i parlar una mica, doncs, globalment de quina és la política que està desenvolupant..., la política sanitària que està desenvolupant el Departament en aquest moment.

Continuant amb la meua intervenció anterior, jo li comentava que el fet d'establir uns preus de referència, que semblava en el seu moment que seria una mesura per tal d'incentivar la prescripció i el consum de medicaments genèrics, doncs s'ha vist d'alguna manera modificada per la baixada de preus generals dels medicaments amb marca. I per tant, en aquest sentit, el fet que el malalt hagués de pagar la diferència ha fet baixar els preus per part d'altres productes que tenen la mateixa bioequivalència i biodisponibilitat, i, per tant, el consum no s'incrementa com seria desitjable. També és veritat que l'impacte en la factura farmacèutica és menor, havent-se abaixat el preu dels altres productes. En aquest sentit, i amb dades de febrer de l'any 2001, el consum d'especialitats farmacèutiques genèriques se situaria a Catalunya al voltant del 6,4%.

Vostè ha parlat del finançament. Bé, en aquest moment les negociacions estan totalment obertes; avui els mitjans de comunicació se'n fan ressò. La voluntat del Govern de la Generalitat és la inclusió de la sanitat en el finançament general. Això és el que podem explicar. Sembla, doncs, amb una voluntat també en aquest sentit per part del Govern: es lligaria el finançament en aquest cas de la sanitat a una cistella d'impostos. Però evidentment són converses, no hi ha res tancat i jo en aquest moment –vostè em demanava si era optimista o pessimista– el que vull ser és optimista, perquè crec

realment que el que falta és resoldre aquest tema, el del finançament de la sanitat, i resoldre'l tant des del punt de vista del model definitiu de distribució dels recursos com també dels recursos; és a dir, continuem gastant, continuem tenint una despesa sanitària per sota dels països del nostre entorn i, per tant, seria desitjable que aprofitéssim aquesta ocasió per incrementar els recursos que es dediquen a la sanitat.

Vostè m'ha comentat, també, un cas molt concret, que és el cas d'un centre, que és en aquest cas l'Aliança. Bé, ratificar una vegada més que nosaltres hem complert el que ens vàrem comprometre, que és mantenir una concertació global amb l'Aliança de 6.500 milions de pessetes i, fins i tot, sense que es faci aquesta activitat, i, per tant, amb una part important de subvenció. Aquest és el nostre compromís.

Quan l'Aliança, doncs, va tirar endavant la reconversió del centre de Pare Maria Claret, que vostè ha comentat, part de l'activitat que s'havia de desenvolupar per la sanitat pública s'incloïa dintre d'aquests 6.500 milions. L'Aliança té, lògicament, uns assegurats als quals ha de donar resposta no únicament i exclusivament pel que fa referència a processos aguts, sinó també als crònics, i així ho va plantejar en el seu moment. Per tant, nosaltres continuem fidels al nostre compromís de mantenir aquest sostre, i això requereix, fins i tot, doncs, el fet d'articular una subvenció, perquè en molts casos l'activitat no s'ha arribat a fer.

Vostè ha parlat també del tabac, en un dia com avui, i demanava que anéssim una mica més lluny. De fet, en aquest moment estem treballant, i ho estem fent també amb el Partit Popular, per tal de modificar la Llei de substàncies que poden generar dependència. Però també és veritat que hem anat a poc a poc; adonin-se que avui mateix la premsa es fa ressò d'aquesta voluntat de la Comissió Europea d'avançar en els aspectes que a mi em semblen cabdals, que serien els de la publicitat. Per tant, les altres mesures que estem fent –i moltes altres que se'n poden fer– són també positives, però crec sincerament que si no s'actua amb contundència amb la publicitat i especialment amb la publicitat dirigida als joves no aconseguirem avançar en aquest aspecte que a tots ens preocupa.

La nostra voluntat és avançar, però lògicament necessitem un paraigua legislatiu perquè aquestes mesures es puguin portar a terme, que no ens trobem després que les empreses i les tabaques que resultarien afectades recorrin contra les mesures que es puguin dur a terme i, per tant, en lloc de fer un pas endavant fem un pas enrere. La nostra voluntat és anar en aquest camp, ampliar els llocs de prohibició de fumar, també ser molt més estrictes pel que fa referència als punts de venda i actuar molt directament en el que és la publicitat. Esperem, per tant, que aquestes mesures que prendrà la Unió Europea també ens puguin ajudar amb aquesta finalitat.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller.

Interpелlació al Consell Executiu sobre les polítiques de vellesa (tram. 300-00111/06)

El següent punt de l'ordre del dia, el catorzè, és la interpелlació sobre polítiques de vellesa. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i l'exposa la il·lustre diputada senyora Pilar Malla.

La Sra. Malla i Escofet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, aquesta interpелlació té un únic punt de fons, que seria demanar la planificació dels serveis i equipaments per a la vellesa. M'ha mogut a fer-la la quantitat, l'enorme quantitat, d'iniciatives parlamentàries que es defensen i s'aproven en la Comissió de Política Social sobre l'ampliació de subvencions, d'equipaments i serveis per a la vellesa.

La meua experiència professional en el camp dels serveis socials crec que em porta a ser realista, i penso que no tot el que s'aprova es durà a terme en un temps prudencial; com també puc dir que moltes vegades el que es demana no són els recursos més necessaris i urgents, si tenim en compte tota la població gran de Catalunya. A mi, verdaderament, em sembla que perdem el temps, els diputats, anant demanant una residència aquí, una llar de jubilats per allà. L'altre dia, a la mateixa Comissió de Política Social, un diputat va dir: «Els del poble de les Cases d'Alcanar estaran molt bé, perquè se'ls hi demana tot.» És clar, això em sembla a mi que està molt bé, ningú s'atreveix a dir que no a un equipament d'un lloc determinat, però em sembla verdaderament una pèrdua de temps per part dels diputats, i jo crec que és una mica per falta de planificació.

Tots sabem, ja ho hem dit aquí, i no vull deixar de dir-ho una vegada més, perquè cada vegada que tingui l'ocasió de parlar en públic ho diré, que una de les coses que ens faria falta als serveis socials és que fossin serveis socials de dret, que hi hagués una llei que anés acompanyada d'uns pressupostos i que no fos sempre, el dels serveis socials..., com, per exemple, que hàgim d'anar subvencionats actualment amb l'IRPF, que hi ha una quantitat de diners que depèn una mica de la famosa creueta de les persones que fan la declaració de renda i diuen si volen o no volen donar aquella quantitat de diners per a les obres socials. A mi em sembla que no acceptaríem de cap manera que una carretera es fes amb la voluntat dels contribuents i, en canvi, hem de pensar que el benestar del poble, en part, ha de dependre d'això.

Per tant, aquí s'ha dit moltes vegades, per diferents diputats –i per diputats de Convergència–, que hem d'anar cap a una llei de serveis socials; jo diria: posem-nos-hi, posem-nos-hi d'una vegada i fem-ho.

Però, entretant, a mi em sembla que hem de fer tot el possible per millorar i ordenar el que ja tenim, pel bé dels ciutadans. Jo vull recordar –i sé– que hi ha una llista d'espera que és coneguda i controlada per la Conselleria de Benestar Social. Però penso que –ho sé segur– aquesta llista d'espera no contempla totes les necessitats reals, hi ha més necessitats de les que es manifesten, perquè hi ha gent que no les saben dir, hi ha gent que

no coneixen els drets, i hi ha molta dignitat amagada i molt sofriment amagat en les persones grans de la nostra terra; només cal anar pel barri de Gràcia i altres barris i veure persones que viuen amb pensions mínimes, que van a la perruqueria de les llars dels jubilats, que es presenten molt bé, però que tenen una vida sumament dura, difícil, i que estan quasi en la misèria.

Jo diria que demanem..., jo li demano, honorable consellera, una planificació dels serveis socials per a la vellesa; una planificació que marqui prioritats, que parteixi de la realitat, que respongui a les necessitats actuals i tingui visió de futur, és a dir, que compti el que avui es necessita i el que es preveu que es necessitarà demà; una planificació que també pensi en les necessitats més urgents, les més greus, qui han de ser els primers destinataris de l'Administració. Nosaltres creiem, i sé que vostè també, senyora consellera, que són les persones amb menys recursos, amb menys ajudes familiars i amb menys possibilitats econòmiques; però els serveis i equipaments han de ser per a tota la població, és a dir, els serveis han de ser universals, encara que de moment no puguin ser gratuïts per a tothom.

Una bona planificació serà, en primer lloc, una eina eficaç de treball i, en segon lloc, un element de sensibilització sobre la realitat i les carencies més importants que existeixen a Catalunya; serà també un instrument per crear una societat més solidària, si és que es fa partint dels valors de justícia, equitat i tenint en compte les urgències.

Crec que l'ètica aplicada a la política ens demana que ens comprometem amb allò que de debò cal, en primer lloc, en lloc de fer-ho amb el que és més fàcil per obtenir més vots. I a mi em sembla que això és una obligació que tenim en el Parlament i que també el Govern ens ho hauria de facilitar donant-nos una planificació molt clara i detallada.

I també penso que és una eina important que ens ajuda a valorar el que estem fent i a mantenir l'esperança que un dia tindrem acabat tot el programa que nosaltres necessitem. Jo li demano, senyora consellera, insistentment, que ens doni aquesta eina de treball a fi que els polítics de Catalunya puguem demostrar amb la planificació a la mà quines són les prioritats que justifiquen per què es fa o es deixa de fer un servei o uns equipaments determinats, i també ens ajudarà a ser més útils al conjunt de Catalunya en les nostres tasques parlamentàries.

D'altra banda, jo penso que si disposem d'una bona planificació podrem també aspirar a tenir un pressupost de Benestar Social que s'augmenti, que es quantifiqui i que un dia sigui jo diria no de voluntat sinó de dret. No podem continuar considerant que els diners de Benestar Social són com un sac sense fons, on s'aboquen diners que mai arriben a donar una resposta eficaç. És urgent establir una planificació que ens permeti veure que anem aconseguint fites, que els objectius que ens anem marcant van trobant solucions; actualment anem a les palpentes.

Bé, he dit també que és important saber a quins llocs cal fer les coses, quins serveis i equipaments per a la vellesa corresponen a cada un dels territoris de Catalunya. Si

ens fixem en el nombre de places de residències, que és el que està més quantificat, per exemple ens trobem que la mitjana de Catalunya de residències per a cada cent persones de més de seixanta-cinc anys és de 3,56 places. Però ens trobem amb una diferència molt gran: el Pallars Jussà disposa de 8,76 places per cada cent persones de més de seixanta-cinc anys; el Pla de l'Estany, 7,21 places per cada persona de més de seixanta-cinc anys; la Conca de Barberà, 6,99; el Tarragonès, 1,95; la Ribera d'Ebre, 1,53, i la Terra Alta no en disposa de cap.

Això vol dir que no totes les places estan ocupades per persones de la comarca i que moltes, la majoria, estan obligades a desplaçar-se. I recordem que els principis de política social que havia elaborat la mateixa Generalitat parlaven ja de la importància d'atendre les persones dins del seu veïnatge. Però no sempre s'ha tingut en compte, i tots sabem que moltes persones grans viuen lluny del seu entorn familiar i dels seus amics, i això és molt dolorós. Això és segur que obeeix a diferents motivacions –menys places públiques, més privades– i potser també hi influeix l'accés a les convocatòries d'ajuts i subvencions per a la realització de programes de cooperació i voluntariat social de les subvencions amb l'assignació tributària de l'impost sobre la renda de les persones físiques.

El pressupost de l'any 2000 era de 8.982 milions de pessetes. Aquest pressupost es distribueix des de Madrid per als collectius que es determinen cada any. Fa quatre anys que semblava que es tenien que traspasar. En aquell moment jo estava de directora de Caritas i formava part del Consell General de Caritas Espanyola. I recordo que la Conselleria de Benestar Social em va cridar perquè el president de Caritas Espanyola es resistia que aquells fons fossin traspassats.

Jo hi estava totalment en contra, perquè cada vegada que hi ha un organisme intermediari, en els fons hi ha un tant per cent que se'n va per a l'organisme intermediari.

Jo ja sé que dona llocs de treball, però en el que no estic d'acord és que aquests llocs de treball vagin a compte dels diners de la gent que ho necessita més i que està menys ajudada des de l'Administració i des del nostre Estat de dret. D'això, em sembla que hi hem d'estar en contra.

Llavors, jo recordo que hi vaig intervenir, i em van explicar que havien anat a Madrid a una reunió del Ministeri de Treball i que els havien dit que estava a punt de traspasar-se, fa quatre anys. Encara depèn de Madrid, encara és des de Madrid que diuen quines convocatòries... I això em sembla que és molt greu; no som nosaltres que podem disposar... Sé que hi ha un informe des de la Generalitat per a les institucions que demanen ajuda, però a mi em sembla que això s'hauria d'acabar d'un moment a l'altre; crec que no podem només donar a qui sigui..., i moltes vegades ja no passen per aquí: van directament a Madrid, i llavors hi ha les subvencions... I això ho sé perquè, aquest camp, me'l conec molt bé.

Després hi ha un altre aspecte important: que em sembla a mi que fóra molt necessari unificar les diferents ajudes que la Generalitat dona per a la tercera edat. En

l'última reunió de la Comissió de Política Social se'n va parlar, en una proposició no de llei del Grup Popular en què es demanava la unificació de les ajudes. Jo crec que és necessari una unificació real. Certament, no es pot acusar el Departament de Benestar Social de manca d'iniciatives; ho demostren les vint-i-sis tipologies per prestacions de serveis i ajudes per a la vellesa. N'hi ha sis que depenen d'atenció primària, n'hi ha nou que depenen dels serveis d'atenció especialitzada i hi ha onze modalitats de prestació econòmica.

També crec que cal unificar les vies d'accés per a subvencions i peticions de l'IRPF, i també saber quines són les vies d'accés, que em sembla que no sabem si..., a vegades són les oficines de Benestar Social; altres, els serveis d'atenció primària... Crec que s'hauria d'unificar.

I això demostra que en el fer de cada dia –que hi hagi tantíssimes prestacions– es volia donar resposta al nombre elevat de demandes que hi havia, però al cap d'un temps a mi em sembla que és necessari reflexionar, unificar criteris i simplificar prestacions. De retop, disminuiria la burocràcia, que es menja la major part del temps dels treballadors socials d'atenció primària.

Moltes gràcies, senyor president i senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. La senyora consellera té la paraula.

La consellera de Benestar Social (Sra. Irene Rigau i Oliver)

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, no cal dir, en especial, a la diputada Pilar Malla... Jo, abans d'iniciar el que m'havia preparat, lògicament, per donar resposta a la seva interpel·lació, agrair-li algunes de les observacions que ha fet vostè en la introducció del seu parlament. És veritat que sovint, a través de diferents iniciatives, ens trobem amb propostes de localització d'equipaments que poden comportar una desvirtuació en la planificació i en la programació. I estic totalment d'acord en la necessitat que hi hagi aquesta planificació, i espero poder-li demostrar que s'hi està treballant i que se'n disposa d'una i que se'n disposarà d'una altra nova aviat, perquè s'acaba el tercer PAS i, per tant, hem de passar al quart PAS, que serà el referent per a la propera plurianualitat.

També, lògicament, abans de res haig de fer la referència a aquest sentiment compartit que els drets socials haurien de ser uns drets reconeguts amb caràcter universal, però també em veig obligada immediatament a recordar que aquest és un tema pendent des de la transició i que tenim, lògicament, com a societat espanyola i, per tant, catalana, pendent d'una manera global, i que difícilment es pot reconèixer el caràcter universal i/o gratuït de determinades prestacions si el finançament que es rep no és l'adequat.

Amb tot, vostè em preguntava, en la mateixa interpel·lació i en el contingut de la seva exposició, quines eren les nostres propostes de capteniment sobre les polítiques de vellesa, amb especial referència als serveis

d'atenció a domicili, centre de dia, habitatge tutelat i residència. Crec que el conjunt d'aquest enunciat sens dubte queda emparat sota el paraigua, doncs, de la planificació –aquest era l'enunciat que entenc que es feia en aquest sentit. I, abans d'explicar dades i propostes d'actuació, reconèixer i explicar –perquè crec que és bo, perquè estem davant d'un nou paràmetre i davant d'una nova situació– que l'envelliment és un ingredient indestruïble del nostre teixit, del nostre ésser, i mai com ara això havia generat una nova situació. I és veritat que afecta d'una manera clara les persones dependents. I sabem que la dependència no és un problema només per al conjunt de les actuacions de les administracions, sinó que també ho és per a les persones en primer lloc, perquè els afecta d'una manera física i els afecta d'una manera psicològica, i també la família i la societat i les administracions en general.

Per tot això, el Departament orienta la seva planificació, dins del seu Pla d'actuació, en primer lloc, a incrementar els recursos d'atenció residencial i d'atenció comunitària; en segon lloc, a potenciar les accions de millora de la qualitat dels serveis; en tercer lloc, a adequar els models a les necessitats canviants de les persones i als entorns diferents, i en el quart lloc, a la coordinació entre les diferents entitats, organismes i administracions. Aquests, doncs, són els principals eixos de la nostra planificació.

A qui va adreçat aquest conjunt d'actuacions? Doncs, si fem un buidat de les sol·licituds de requeriment de serveis, ens trobem amb un perfil tipus de persona gran que sol·licita aquests serveis assistencials, i ens apareix una dona, bàsicament –de cada quatre sol·licituds, tres són dones–, d'edat avançada –una edat mitjana de vuitanta-dos anys–, que viu en un habitatge en condicions acceptables –tres de cada quatre–, encara que amb problemes d'adaptacions o d'accés, que conviu amb familiars, que manté una bona relació amb ells –dos de cada tres ho especifiquen així–, que té una alta dependència en les activitats bàsiques i en les instrumentals de la vida diària, que té afectada la capacitat cognitiva, que presenta pluripatologies i que té una alta intensitat de problemes i necessitats d'atencions. Per tant, davant d'aquest retrat, d'aquest perfil, que és el que podem dir que, buidades totes les sol·licituds de recursos assistencials, ens apareix, crec que és bo tenir-lo present a l'hora de definir els diferents equipaments i de preveure els creixements de les diferents places.

Abans d'explicar quines són la planificació i la previsió per a les diferents tipologies de serveis, dir que de l'any 99 al 2000 l'increment que hi ha hagut a Catalunya ha estat de 3.591 places assistides, i explicar que l'increment més fort en aquestes places ha recaigut en l'increment derivat del finançament públic, que ha representat 1.816 places, sobre 1.775 de finançament privat.

Per què explico això? Doncs, perquè aquest conjunt de places demostra que progressivament anem donant compliment a allò que havíem anunciat tant en el programa electoral com en les diferents compareixences que jo he fet en aquesta cambra, que amb molt de gust torno a fer avui, amb dos principis: el de la coherència en el plantejament –perquè arrenca del mateix plantejament– i en la progressió –perquè, com més tard o més

sovintejades van apareixent aquestes interpellacions, més dades actualitzades puc oferir.

Així, doncs, en el seu conjunt –de places de residència, de centre de dia i d’habitatge tutelat–, hem passat, del 99 al 2000, de 45.580 a 49.171. Per tant, som conscients que la demanda creix; també ha de créixer l’oferta. Permeti’m, però, que ara li expliqui quines són la planificació i l’evolució concretes en cadascuna de les tipologies assistencials.

Primer, lògicament, hem de parlar de l’increment en places de residència. Sempre hem explicat que l’objectiu en el seu conjunt era incrementar en aquesta legislatura en set mil noves places de finançament públic. I aquest increment s’ha planificat amb un criteri d’equilibri territorial. Perquè el que vostè deia és ben cert: la distribució territorial a Catalunya és molt diversa. Per exemple, tenim que la població de Barcelona és una de les més baixes de Catalunya. També ens trobem que hi ha unes tradicions molt diferents: poblacions que han generat fundacions i patronats amb iniciatives socials molt importants, poblacions molt petites però amb una gran sensibilitat social que ve de molt lluny; comarques, com per exemple la del Ripollès, en què a cada població hi ha un equipament social, i poblacions molt grans, amb molta potència administrativa, amb una gran potència social però que, pel que sigui, aquesta sensibilitat o aquesta tradició de cultura assistencial no hi ha estat. Per tant, ho hem de reequilibrar.

Per això, nosaltres ens proposem, en l’horitzó del 2003, els següents objectius: que cap comarca tingui una cobertura d’atenció residencial pública inferior a 1,32 places per cada cent persones de seixanta-cinc i més anys; que a Catalunya hi hagi una cobertura d’atenció residencial pública mitjana d’1,46 places per cada cent persones de seixanta cinc anys –i aquí cal fer esment que el Pla gerontològic fixa com a objectiu que la cobertura residencial pública sigui d’1,40; nosaltres, per tant, ens posem per sobre d’aquesta previsió–, i que l’oferta total d’atenció residencial –aquí la nostra previsió encara és més alta– estigui entorn del 4,5 o el 4,8 –i hem de recordar que per a l’Estat espanyol la previsió és que sigui de 3,5.

Per tant, pel que fa a residències, permeti’m demostrar-li que aquests objectius de planificació es van complint, perquè del 99 al 2000 hi ha hagut un creixement de 2.476 places. Pel que fa al finançament públic, l’increment ha estat del 9,43, enfront d’un 4,35 en les places de finançament privat. Per tant, aquí la iniciativa pública va molt per davant en aquest creixement.

Però també haig de fer referència a l’increment de l’atenció sociosanitària, en aquest àmbit que afecta el Departament de Sanitat –que hi ha el conseller Rius avui aquí també–, i el Departament de Benestar. També és un conjunt de places que, complementàriament al creixement d’atenció residencial, es posa, lògicament, a disposició de les persones amb grans dependències, per tal de garantir la continuïtat assistencial a aquelles que tenen un més alt requeriment sanitari, bé per situacions de complexitat clínica, bé per necessitats específiques, de convalsència, rehabilitació o atenció. I aquí el creixement previst del 99 al 2005 és de créixer

en més de 2.700 places, que les podríem distribuir en tres modalitats: 1.493 places de llarga estada, 675 de mitjana estada i 605 d’hospital de dia.

Aquesta planificació, doncs, juntament amb la gran planificació de places residencials, en què hem de fer aquest esforç que vostè reclama i que té tota la raó de procurar equilibrar-la territorialment, farà, doncs, un salt qualitatiu molt important en l’atenció de les persones amb dependència.

També hem de parlar de centre de dia, i aquí dir-li que hi ha hagut un salt molt important: si el 2000 en teníem, en places públiques, 2.571, el 2001 estarem a 4.159. Aquí la previsió és de 0,5 places per cada cent persones de més de seixanta-cinc anys, en el Pla gerontològic. A Catalunya, el 2000, aquesta previsió ja era del 0,68. Aquí, doncs, dir també que seguim en aquesta mateixa línia de planificació, també amb criteri territorial... I veig que se’m comença a acabar el temps, i passo d’una manera més ràpida a l’habitatge tutelat, que també és un recurs.

Aquest és un recurs difícil; semblava que seria molt atractiu i està resultant difícil, i n’estem estudiant el perquè. La demanda de l’habitatge tutelat no és una demanda molt alta, tot i que en principi sembla un recurs molt sol·licitat. Està demostrat que la gent, a mesura que s’incrementen l’atenció domiciliària, la teleassistència, programes «Viure en família», prefereix esperar a accedir a la residència que accedir a un habitatge tutelat. Amb tot, hem tingut un creixement discret, en aquest cas un creixement de 124 places entre el 99 i el 2000, i ara el que està més planificat i en marxa, d’acord amb la previsió del PAS, precisament és a Gandesa.

El president

Senyora consellera...

La consellera de Benestar Social

Acabo amb una breu referència –només la cito, senyor president– a unes dades que en el segon torn li podré comentar, també a la planificació pel que fa a l’atenció domiciliària i als altres aspectes que he dit que eren inherents a una planificació: no només l’increment de recursos, sinó també el vessant qualitatiu, l’adequació dels models a les necessitats canviants bàsiques en una planificació i la necessitat de la coordinació entre administracions.

Gràcies per la seva benvolença; gràcies, senyors diputats...

El president

Gràcies a vostè, senyora consellera. Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Malla i Escofet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., bé, al que diu la senyora consellera hi estic totalment d’acord i estic molt contenta que hi hagi el propòsit d’anar fent més serveis i més equipaments per a la vellesa; em sembla perfecte, necessari i hi estic

molt d'acord. Però jo també voldria dir alguna coseta més..., dir que en l'àmbit de la població vella de Catalunya, la població de més de seixanta-cinc anys –ho pensem– és un col·lectiu molt important: actualment és el 18% de la població, l'any 2020 serà el 20% i, l'any 2030, del 23% al 25%.

I llavors em sembla que també caldria tenir-ho en compte que hi ha persones amb necessitats econòmiques molt diferents: mentre unes trenta mil persones han de viure amb una pensió de 41.910 pessetes al mes –que això ja veiem el que representa i el que és–, altres tenen una pensió de 62.455 pessetes –que és la mínima de jubilació– i altres parelles, de 73.550 pessetes. Això –m'ho sembla– són unes quantitats amb les quals és molt difícil de poder viure.

Hi ha, també, un altre nombre important de persones grans que viuen d'una manera..., doncs, veiem un poder adquisitiu acceptable. Jo també penso que el que caracteritza aquest col·lectiu és que no pot canviar la seva posició econòmica i els que estan en aquests estats hi han d'estar sempre.

Bé. Jo penso que tot això s'ha de tenir en compte en la planificació, perquè no podem permetre que mentre hi hagi persones que no tenen el més bàsic cobert, nosaltres actuem com si no existissin i donéssim resposta al qui més demana sense pensar en el qui més ho necessita. Jo penso en aquell vers de Bertolt Brecht que diu: «Uns estan a la nit, altres estan a la llum.» I veiem els que estan a la llum i no els que estan a la nit, que moltes vegades això ens passa: la nit és fosca i no ho veiem.

Jo crec que una bona planificació és una eina de treball diària, és la concreció en el temps i en l'espai del que cal i del que es vol fer, amb qui i perquè. És explicació pràctica d'una política social per a la vellesa. I nosaltres demanàrem –i tot el que es vol fer i tot el que es fa ens sembla perfecte, però– que hi hagués un pla escrit, un pla de serveis i equipaments per a la vellesa, que es fes d'acord amb les necessitats territorials. Jo ja sé que..., per exemple, el Ripollès, que es molt característic perquè cada població té la seva residència, perquè hi ha entitats que ho volen fer..., però, és clar, jo penso, també, que a les entitats se'ls hauria d'ajudar a fer els equipaments per als qui ho necessiten, no que els de Barcelona hagin d'anar allí, perquè això em sembla que és molt greu. També tendim a una situació que vindrà, actualment hi ha les grans residències de monges, per exemple, de les Germanetes del Pobres, que es queden sense vocacions. Això és veritat. Jo recordo que fa vint anys, quan jo estava a la Conselleria, el conseller Espasa em deia sempre: «Què farem quan les monges s'acabin?» Bé, doncs, les monges s'acaben.

I, llavors, aquestes grans residències..., què passarà amb aquestes grans residències? Jo crec que és una cosa –m'ho sembla– que s'hi ha de pensar. Llavors, hem d'anar a parar..., tota la gent ha d'anar a parar allà? Quin és el problema que tenim? Aquest és un problema real. Llavors, a mi em sembla que ha de ser, d'acord amb les necessitats territorials, amb el nombre de persones grans, amb la densitat de població, els mitjans de comunicació que hi ha; és a dir que els equipaments i serveis responguin a uns criteris de proximitat i d'accessibilitat.

També crec que el Pla ha d'especificar els objectius a curt, mig i llarg termini, i que hi constin els criteris de prioritat: per què fem això i no deixem de fer allò. I després, també, com s'aplicaran els diferents projectes d'ajudes col·lectives, familiars, personals, les diferents iniciatives que hi ha hagut, viure en família... Em penso que també, si s'aprova..., i està a punt de reunir-se la Ponència sobre l'acolliment de persones grans, doncs, també és un altre servei i equipament per a la vellesa, com es farà, amb quina planificació. Que ens diguin quins són els criteris que els determinen, el temps previst per donar-hi resposta i el pressupost necessari per obtenir els objectius previstos. Hem d'anar amb el pressupost necessari.

I llavors, també, ja li ho he demanat, senyora consellera, que s'unifiquin, en el que sigui possible, les diverses prestacions econòmiques destinades a persones grans, així com les vies d'accés, que també em sembla que és molt necessari que s'unifiquin. I, res més.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyora consellera...

La consellera de Benestar Social

Senyora diputada –directament; no cal tornar a saludar, suposo, al molt honorable president–, dir-li que té tota la raó quan parla que el principal tema, vinculat a la dependència de les persones grans, per a moltes d'elles, és el tema de les pensions. Nosaltres ens hem de mentalitzar..., i jo abans ja he dit que el tema de la dependència afectava, primer, a la mateixa persona que sofreix, perquè, a vegades, parlem de la dependència com un tema que afecta la família, que afecta la societat, però al primer que afecta és a la persona gran en situació de fragilitat. I haurem de veure com, també, en el conjunt de la societat hem de replantejar diverses qüestions, perquè l'allargament de la vida, i en especial la de les dones, fa que en molts casos i, sobretot, en els de viduïtat femenina, el tema de les pensions augmenti aquesta fragilitat. Per tant, estic totalment d'acord que la dependència requereix un tractament molt global en els temes de finançament.

També és veritat –i hi estic totalment d'acord– que quan parlem de recursos assistencials hem de pensar en el global de la població, independentment de l'aportació econòmica que llavors cadascú hi pugui fer, perquè sovint planifiquem o prioritzem tant l'atenció per a les persones que no tenen recursos econòmics que aquells que en tenen, a vegades, no en poden utilitzar, o perquè tenen una franja mitjana i no troben una resposta. L'atenció, diguem-ne, a les persones de la classe mitjana també serà un dels principals reptes en aquests propers anys.

Però també cal recordar que els criteris d'assignació de places sempre –sempre– es basen en dos elements a considerar que són: les necessitats de dependència, l'autodependència i els criteris econòmics. I, per tant, el més necessitat sempre rep prioritat enfront del que té alguns recursos, tot i que, a vegades, a aquest també caldrà, lògicament, donar-li resposta.

I vostè demanava una concreció i jo espero, doncs, que en l'elaboració del quart Pla d'acció social aquesta concreció es pugui veure, però, en tot cas, em poso a la seva disposició per explicar-li un dia i ensenyar-li quina és la planificació comarcal que tenim en cada una de les comarques, quin és el percentatge de places públiques o globals que està previst, d'acord amb els indicadors que jo abans he citat, per anar-li comentant quins són els projectes presentats, els projectes que estan, doncs, en marxa amb relació al creixement comarcal.

I és evident que aquesta desigualtat en la implantació territorial dels recursos provoca moviment. Ara mateix a Barcelona –és lògic, ho hem de fer i ho fem amb molt de gust– fem la construcció de deu residències. Deu residències que es fan ara perquè no hi ha hagut l'entesa institucional necessària per poder-les fer progressivament en el temps. Això vol dir que hi ha molta gent atesa o bé al Baix Llobregat o bé al Maresme, de Barcelona, que es podrà moure i que hi haurà uns certs moviments. Per tant, sempre la proximitat és un referent, però no sempre, diguem-ne, es pot garantir amb immediatesa, sobretot quan es parla de la necessitat de disposar de sòls en els quals poder-hi actuar.

Ha tocat un tema molt bàsic i que és ben cert que hem de tenir present en la planificació i que li tenim, que és tota la xarxa vinculada a ordres religiosos que estan en un declivi de vocacions. Ahir mateix, a la tarda, quan sortia del Parlament vaig coincidir a l'entrada del Parlament amb una persona que vostè coneix molt bé, que és la mare Antònia, que venia d'una taula tècnica en què estàvem estudiant aquesta qüestió. Si incrementem determinats requeriments, com es podran complir també en determinats establiments, que hauran de contractar, cada vegada més, personal extern en substitució de les seves vocacions i com això afecta la sostenibilitat de tot aquest sector. És, per nosaltres, doncs, un sector clar a estudiar.

A partir d'aquí dir-li, doncs, que prenc en consideració la sollicitud d'unificar les diferents vies d'accés en els ajuts i reiterar la meua disposició a explicar-li de manera concreta i comarcal quina és la previsió d'aquests recursos.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció sanitària de les dones (tram. 300-00178/06)

Passem a la següent interpellació, que és el punt 15 de l'ordre del dia, que la formula la il·lustre diputada, senyora Carme Valls, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre l'atenció sanitària de les dones. Té la paraula.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor conseller, l'atenció sanitària de les dones, com l'atenció també als homes, depèn de la re-

cerca, de la docència, de l'organització sanitària, de la mateixa participació dels experts i de les associacions en l'organització sanitària, i per denominar-la integral hem de tenir en compte que ha de ser en tots els seus vessants: biològic, psicològic i social.

En aquest moment voldria retre un petit record i un petit homenatge al doctor Antoni Caparrós i Benedicto, rector de la Universitat de Barcelona, perquè va ser el primer rector d'Espanya que va signar un conveni per poder tenir una assignatura optativa sobre salut i diferències a la Universitat de Barcelona des de l'any 98 i, en aquest sentit, ens va ajudar a organitzar la docència respecte al tema de les diferències a emmalaltir d'homes i dones.

Voldria reflexionar..., i m'he llegit detingudament tant la Llei d'ordenació sanitària de l'any 1990, del 9 de juliol, en la qual es parlava de l'ordenació sanitària de la població catalana des del punt de vista igualitari per a homes i dones; explicava com en tota la Llei no es feia esment en el tema de les diferències, com també era lògic en aquell moment. Però, a partir del novembre d'aquest mateix any es va fer un decret, el Decret 283/1990, del 21 de novembre, per desenvolupar el denominat Programa sanitari d'atenció a la dona; apèndix dedicat, sobretot, a l'atenció a la salut reproductiva de les dones, creat amb bona intenció, però que ha donat lloc a una sèrie de problemes i mancances en l'atenció sanitària a les dones i a un cert grau de confusió en aquest moment.

Per què? Perquè el problema sanitari denominat d'atenció a la dona comprèn un conjunt d'activitats de tipus assistencial preventiu i educatiu que tenen un objectiu comú: «Donar una assistència sanitària integral i de qualitat» –comença així– «millorant l'accés de la població a nivell tocoginecològic i reproductiu.» I aquí comença a créixer la confusió entre atenció reproductiva a la dona, com si fos atenció integral. I això s'ha anat complicant, desenvolupant la cartera de servei d'aquest Pla que ha passat d'orientació i planificació familiar i control i seguiment de l'embaràs a detecció precoç del càncer ginecològic i mamari, prevenció de malalties de transmissió sexual, prevenció i assistència a les malalties ginecològiques –i fins aquí seria reproductiu–, i atenció a la menopausa, que això ja seria més debatut pel problema de la implicació amb altres malalties relacionades amb l'envelliment.

Des del primer moment, el Decret parla de l'atenció ginecològica com atenció integral. I això confon, la barreja també, des del segon paràgraf, amb la salut maternoinfantil i, fins i tot, parla d'atendre estats fisiològics, que no creiem que s'hagin d'atendre, perquè si són fisiològics, doncs, són la naturalesa de les persones i a això no cal fer-hi especial atenció. Per sort, tenim una salut natural que es va desenvolupant al llarg dels anys.

També, en l'article 4 diu que les activitats del Programa es duren a terme per metges, tocòlegs i ginecòlegs i les llevadores d'institucions obertes i del sector sanitari. I, després, tots els altres articles del Decret –4, 5, 6, 7 i 8– ja fan esment directament de com organitzar les llevadores. En cap moment parla de com hauríem d'organitzar-nos per coordinar-nos amb l'atenció pri-

mària, i ja és una discussió mundial dintre del terreny científic si hem de crear xarxes a part per atendre les dones, que seria com utilitzar-les en forma de gueto, o si hem de fer una mirada de gènere sobre la salut pública i la salut a l'atenció primària, perquè, precisament, no hi hagi biaixos de gènere a l'hora de diagnosticar.

I, aleshores, creiem que una bona lliçó és mirar-se l'enquesta de salut de Catalunya, l'any 94, dades del mateix Servei Català de la Salut, que posen de manifest que les dones presenten una diferent forma d'emmalaltir i precisen menys ingressos hospitalaris però demanden més atenció en els centres de primària, perquè presenten més malalties cròniques. I, per tant, seria bo, basar els plans de salut nostres i la nostra forma organitzativa en les nostres pròpies dades, que potser l'any 90 no es tenien, però l'any 94 sí que ja n'anem tenint.

I si analitzem les dades dels principals problemes de salut atesos en els centres de primària veurem que la hipertensió arterial no complicada, la infecció respiratòria aguda, la diabetis, l'artrosi i similars, i la depressió i tot el relacionat amb el dolor, la cistitis, l'amigdalitis i els trastorns dels lípids i les venes varicoses són les principals causes de consulta de les dones a primària, i com ja es pot entendre no té res a veure amb salut reproductiva ni amb ovaris ni amb matriu, és tot un altre problema i totes unes altres patologies.

Segon: problemes de salut mental, ansietat i depressió. Afecten un 15 o 20% de les poblacions ateses. Aquí sí que es veu el problema de la unitat biològica, psicològica i social, perquè veiem, per exemple, per la mateixa enquesta del Servei Català de la Salut, que són més prevalents en els territoris, l'any 96, de Tarragona, Terres de l'Ebre, Costa de Ponent i zona centre, els problemes de salut mental, amb un 2 o un 5% més alt per a dones. Per què? Doncs, perquè no hi ha esperances de treball, a vegades, d'illusió, de possibilitats de desenvolupament personal.

En tercer lloc, el problema de la morbiditat, que denominem «invisible» o difícil de valorar, perquè es necessita pensar-hi per poder-la buscar. És aquesta la morbiditat específica o més específica del sexe femení. Per què? Sabem que les anèmies, les ferropènies, les malalties de tiroïdes, les autoimmunes, problemes de salut laboral i ergonòmics provoquen, per exemple, la invalidesa permanent i absoluta per sota dels seixanta..., és de sexe femení; les intoxicacions ambientals afecten més les dones; la bioacumulació que es fa en els sers humans dels disruptors endocrins, pesticides i dioxines és més elevada en les dones, perquè tenen un 20% més de greix que els homes i, per tant, bioacumulen més tot el que és el detritus de la societat industrialitzada. Per tant, tenim unes altres patologies a les quals haurem de estar atents i que haurem d'ensenyar als metges d'atenció primària.

El circuit del dolor. El circuit del dolor també és femení, perquè les malalties cròniques que provoquen dolor –l'artrosi, les biopaties, la fibromiàlgia– també són de predomini femení, i en aquest moment passen un calvari per poder ser diagnosticades: passen del metge de primària al traumatòleg, del traumatòleg al reumatòleg, del reumatòleg al rehabilitador, i acaben al psiquiatre.

En aquest moment fem un cost augmentat sanitari per aquests temes i, amb el desplegament des dels dos últims anys dels plans d'atenció a la dona, molts d'aquests centres ens han dit que la majoria de demandes que reben són precisament de dones amb dolor, més que de dones que vulguin consell sanitari o que vulguin algun altre aspecte d'educació sanitària, que és per al que en principi havien sortit els plans d'atenció a la dona.

Una tercera complicació: els tancaments dels centres de planificació familiar i la seva introducció a la xarxa pública han disminuït el temps de visita, l'atenció personalitzada que podien fer aquests centres de planificació, i aleshores se'ns han acumulat unes llistes d'espera, una demora per entrar a llistes d'espera, una demora per fer-se les exploracions i una demora per coordinar els diagnòstics, que a vegades fa que una dona arribi al sistema sanitari demanant una exploració i fins al cap d'un any i mig aquesta exploració no s'hagi fet. Per altra banda, en la primera visita d'una dona continua essent més probable l'administració d'un ansiolític o un antidepressiu que la indicació d'una prova exploratòria. Per altra banda, en tancar els centres de planificació hem eliminat les tardes dels joves, i encara que, amb bona voluntat, alguns ambulatoris els hi han posat, quan els joves veuen «Pla d'atenció a la dona», doncs, no hi van, allà, per demanar ajuda. I sabem que la intervenció, per exemple, que s'ha fet a Leganés o a Cantàbria amb la píndola del dia després, fent unes tardes joves i uns centres d'acollida dels joves, ha permès disminuir en un 50% en un any el nombre d'embarassos adolescents, precisament perquè podien anar a preguntar a l'ambulatori, a qualsevol hora, a una persona que els atenia.

El càncer de mama: un altre problema. Les xarxes de cribratge per al càncer de mama estan desigualment repartides, però sobretot a mi el que em preocupa és que estan desconnectades de l'atenció primària i que ni tan sols una carta informa el metge o metgessa de família que la pacient ha sigut detectada i se n'ha anat a l'hospital. Després, quan torna al metge de primària, ve naturalment amb un informe, però cada vegada estem veient més que hi ha una discussió internacional sobre l'eficiència dels plans de cribratge. Evidentment que en els països en què l'assistència primària és dolenta és millor plans de cribratge, perquè almenys es detecta la malaltia, però, quan l'assistència primària millora, s'està veient que hi ha més mortalitat en el grup de cribratge que en el grup no cribrat i que cada vegada més haurem d'anar a la prevenció primària del càncer de mama, que està relacionada amb els estrògens, amb els endògens –i això ho pot detectar el metge de primària– i amb els ambientals –i això ho ha de detectar la salut pública. Per tant, hem de fer plans, i m'agradaria saber què pensa fer d'aquests plans en el futur.

I, per últim, molt breument, parlar que el Pla d'atenció a la dona també acaba medicalitzant una passa fisiològica, que és la menopausa. La menopausa no és una malaltia; és una etapa que es passa i, a més, és a vegades una alliberació, i en aquest sentit acaba fent que la dona no sigui només..., acaba convertint la dona en una matriu i un ovari amb potes, i això és el que no m'agrada. Podríem dir que hem de recordar, potser, al sistema

sanitari que la dona és molt més que això: que té tiroïdes, que té suprarenals, que té cervell i, en definitiva, que és una persona i que, com a tal persona, vol ser atesa pel sistema sanitari, no com una part de la seva anatomia.

Moltes gràcies... Continuaré després. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada; esperem la continuació. (*Remor de veus.*) Té la paraula el conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats... Senyora Valls, bé, les actuacions que està duent a terme per millorar la salut de les dones el Departament de Sanitat i Seguretat Social no es refereixen únicament i exclusivament a la salut maternoinfantil, però segur que està d'acord amb mi en la gran importància que per a la dona tenen tots aquells aspectes relacionats amb la planificació familiar, l'embaràs, el part i el puerperi.

El Pla de salut de Catalunya, que és un instrument cabdal en la planificació dels serveis sanitaris a Catalunya i en la seva implementació, fa una important aportació des de la perspectiva de gènere, ja que incorpora com un element imprescindible per a la comprensió dels fenòmens de salut l'estudi de la diferent i desigual distribució d'aquests fenòmens entre homes i dones, la qual cosa permet plantejar respostes diferents a necessitats que també ho són. Els indicadors utilitzats en l'anàlisi de situació del Pla de salut, obtinguts a partir de les diverses fonts d'informació disponibles, es refereixen a homes i dones separatament. Així es constata –vostè ho ha comentat– que els homes moren abans que les dones, presenten amb major freqüència patologies que requereixen ingrés hospitalari i adopten conductes de risc –tabaquisme, consum excessiu d'alcohol, etcètera– també més freqüentment que les dones. Aquestes, en canvi, presenten en general més malalties cròniques i discapacitats, i declaren pitjor percepció de l'estat de salut que els homes de la mateixa classe social.

D'altra banda –vostè hi ha fet referència–, l'enquesta de salut de Catalunya també ha incorporat la perspectiva de gènere, la qual cosa ha permès explorar les diferències en els factors determinants de l'estat de salut en ambdós sexes, principalment de tipus laboral i socioeconòmic. En la nova edició de l'enquesta de salut de Catalunya, de pròxima realització, s'ha reforçat encara més aquesta perspectiva de gènere incorporant informació sobre les càrregues familiars i laborals de les dones.

Amb la finalitat de contribuir a la millora de la salut, de donar aquest enfocament integral que vostè plantejava i que té en compte també aspectes relacionats amb la qualitat de vida de les dones, el Pla de salut tracta diferents aspectes relacionats amb la seva salut en les diferents etapes de la vida, tot proposant un seguit d'intervencions i d'accions prioritàries que s'han dut i s'estan duent a terme a Catalunya.

Si parlem de la primera etapa, que afectaria la infància i l'adolescència, podem trobar dins del sistema sanitari totes aquelles activitats relacionades amb l'educació dels infants i dels adolescents, per tal que incorporin hàbits i estils de vida saludables. Val a dir també..., fa fer referència a les activitats d'educació i d'informació sexual i reproductiva en els serveis sanitaris dirigits als joves, emfasitzant les orientades a reduir els embarassos en noies menors de divuit anys i evitar els embarassos no desitjats.

Pel que fa a aquests dos objectius, el Departament ha dut a terme o té en projecte les següents actuacions: ha fet una edició de la *Guia de salut jove*, que desenvolupa temes més importants relacionats amb la salut dels joves i les joves de tretze a disset anys; un programa pilot de disminució d'embarassos en adolescents, que actualment s'està realitzant aquesta prova de prevenció dels embarassos no desitjats en dues direccions d'Atenció Primària –estem parlant de la DAP del Baix Llobregat litoral i de la DAP Cerdanyola - Ripollet. Val a dir també –i fem referència a un altre aspecte– que actualment s'està treballant, conjuntament amb el Departament d'Ensenyament, en el que és un programa d'educació afectiva i sexual a l'escola, que tindrà com a objectiu elaborar materials per al professorat i personal sanitari, per tal d'eleva el nivell de coneixements respecte a l'educació sexual i afectiva, i que també s'està treballant en un protocol d'atenció a l'adolescència, que actualment està en fase de redacció, amb el consens dels professionals i la societat científica, que s'adreça als professionals sanitaris que tracten o veuen joves.

Un segon àmbit faria referència –vostè també n'ha fet esment– a la dona en el moment de l'embaràs, a les dones embarassades. En aquest sentit, són nombroses les activitats dirigides a la promoció d'hàbits i estils de vida saludables en la dona abans i durant l'embaràs, informació i consell sobre alimentació, exercici físic, vacunes, consum de tabac, alcohol, drogues, fàrmacs i comportaments associats amb malalties de transmissió sexual. Parlem també o cal esmentar les mesures adreçades a la millora de l'atenció, a l'embaràs, al part i al puerperi. En aquest sentit, doncs, la voluntat és d'un inici precoç de l'atenció sanitària de l'embarassada, l'establiment d'aquest protocol de seguiment de l'embaràs a Catalunya, elaborat pel Departament de Sanitat i dirigit als centres sanitaris, per tal d'aconseguir una atenció de qualitat. Actualment, està en fase d'elaboració el protocol d'atenció al part i al puerperi per part d'un nombre d'experts tant de la xarxa sanitària pública com privada i amb la col·laboració de les societats científiques directament implicades; es preveu la seva finalització a finals d'aquest any.

Potser en aquest capítol de la dona embarassada també cal destacar dues publicacions del Departament de Sanitat, com són els *Consells per a l'embarassada* i el carnet de l'embarassada. Cal fer esment també de l'ofertament a les dones gestants de les proves per a la declaració prenatal d'anomalies congènites i infeccions transmissibles, fetes d'acord amb criteris establerts en el Protocol del Departament de Sanitat i Seguretat Social, o la personalització i confort en els centres hospitalaris –parlem aquí de la possibilitat de triar el tipus

d'anestèsia i de tenir un familiar acompanyant en el part, facilitant el contacte del nadó amb la mare durant l'estada al centre. Podríem parlar també d'un tema pel qual vostè està interessada, com és el de la promoció de la lactància materna, però no ho faré, perquè no tinc temps en aquest moment.

Si ens centrem en la tercera etapa –que serien les dones però al llarg de tota la seva vida o en aquest àmbit, en el qual, doncs, experimenten una sèrie de canvis fisiològics que tenen impacte en la seva salut i que cal intentar que es visquin amb normalitat, encara que, certament, comporten necessitats específiques d'atenció a la salut–, és aquí també on hi ha tot un seguit d'actuacions del Departament de Sanitat i Seguretat Social.

Parlaríem o faríem esment del que són els programes de detecció precoç de càncer de mama i del càncer de coll d'úter –que després, doncs, m'hi referiré, amb motiu d'una altra interpellació que se substanciarà.

Parlem també de l'atenció, per exemple, als trastorns de l'alimentació: l'anorèxia i la bulímia. I en aquest sentit, doncs, voldria destacar la creació del Pla interdepartamental relatiu als trastorns del comportament alimentari, que es va aprovar el 19 d'abril de l'any 1999.

Parlem també de l'atenció a la menopausa, que vostè hi ha fet referència. I en aquest sentit dir que des del Departament s'han elaborat materials d'educació sanitària i es presta atenció sanitària específica a la menopausa, dins del que és –que després m'hi referiré– el Programa d'atenció a la dona, o dins també del que és la xarxa de centres d'atenció primària. I aquí estem parlant d'activitats d'educació sanitària individual i grupal i del tractament mèdic, lògicament, dels problemes específics derivats de la menopausa.

Parlem també d'altres activitats, les dirigides, per exemple, als maltractaments i violència contra les dones i, en aquest sentit, doncs, d'un protocol que vostè coneix, interdepartamental, d'atenció a la dona maltractada en l'àmbit de la llar i que s'ha desenvolupat en contacte amb la Societat Catalana de Medicina Familiar i Comunitària o amb la Clínica Forense, per tal de donar assistència a les víctimes de la violència domèstica, i que s'ha distribuït en els centres hospitalaris i a la xarxa d'atenció primària.

I parlaríem també de totes aquelles activitats dirigides als hàbits i estils de vida saludables, els consells sobre els hàbits i estils de vida saludables més adequats en les diferents etapes de la vida.

Esment especial és el Programa sanitari d'atenció a la dona, al qual vostè ha fet referència, creat l'any 1990, i que engloba un conjunt de serveis de suport d'atenció primària en els següents aspectes: atenció i educació sanitària als joves... Jo voldria deixar ben clar aquí que no hem procedit a un tancament dels centres de planificació familiar, sinó que el que s'ha fet és, en col·laboració amb altres administracions que havien impulsat en el seu moment –especialment els ajuntaments– aquests programes de planificació familiar, la integració en els programes d'atenció a la dona i el manteniment de moltes de les activitats.

Vostè esmentava, per exemple, les tardes joves, en les quals s'ofereix aquest tipus de servei en horaris i fundacions especialment adaptats a aquest col·lectiu, el dels joves. Parlem també de les activitats d'orientació i planificació familiar i de moltes altres. Val a dir que en aquest moment el Programa sanitari d'atenció a la dona dona cobertura al 93% de la població a Catalunya, és a dir, pràcticament al 100%.

No tinc més temps; després en la rèplica, doncs, probablement podré ampliar algunes informacions, però el que he intentat dir és que tant en les fonts d'informació com en els instruments de planificació que tenim a Catalunya ja es caracteritza l'estat de salut de la població segons el gènere, i que les actuacions sanitàries d'atenció a la dona que s'estan duent a terme no afecten únicament i exclusivament la salut reproductiva de la dona, sinó molts altres aspectes que vostè ha tractat en la seva intervenció.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, estic totalment d'acord, per exemple, que les enquestes de salut van incorporant cada vegada més preguntes relacionades amb tota la sobrecàrrega social que pateixen les dones, per la manca de coresponsabilitat domèstica, i el tema de com això afecta la seva salut. I això també ha detectat que encara que visquin deu anys més no tenen cap any més de qualitat de vida pels anys que viuen, o sigui, que viuen deu anys o quinze més, però la qualitat de vida relacionada amb la salut és la mateixa que la dels homes.

Això ens posa de manifest una altra situació. Vostè m'ha parlat, potser sense voler o perquè ja tenia el discurs escrit així, que hi ha tres etapes. Diu, la primera etapa, abans que es quedin embarassades per evitar que s'hi quedin; la segona etapa, l'embaràs, i la tercera, la menopausa. I això és exactament el que jo li volia dir que hauríem de canviar. O sigui, hauríem de canviar la visió que les etapes de la vida de les dones són aquestes tres, perquè la vida de la dona és molt més llarga.

Quan introdueix el protocol de la violència, fantàstic; això ja és una altra manera de veure-ho, ja és l'aspecte social. Després hi ha altres aspectes biològics, altres aspectes que afecten la salut mental. La mateixa anorèxia i bulímia s'han d'abordar des d'un punt de vista no repressiu sinó multidisciplinari, estan molt relacionades també a problemes biològics no ben detectats i a problemes ambientals. Hem vist que aquestes noies tenen un hiperestrogenisme a vegades de base que fa que comencin a voler estar més primes precisament perquè ja han acumulat cellulitis per estrògens ambientals.

O sigui que s'ha fer una feinada –una feinada–, per a la qual li oferim el nostre recolzament, per poder-la fer i per poder detectar les coses bé. Per què? Perquè... Què ens diuen els centres de primària, la gent de primària? Ens diu: «Home!, falten protocols de derivació que des de la primària atenguin i derivin les dones cap a on faci

falta i cap a activitats preventives, activitats d'educació, i falta coordinar bé aquestes actuacions.» Perquè si hi ha..., encara que ara estigui molt desplegat —el 93%—, continua atenent, el Pla d'atenció a la dona..., no és a la dona, és a la reproductiva de la dona; pot dir-li el que vulgui, pla d'atenció ovàric a la dona, pla d'atenció reproductiva de la dona, però no és el pla d'atenció integral que creiem, per altra banda, que han de fer els centres de primària. Jo no li vull demanar que fem un altre centre a part, ja tenim una xarxa per atendre embarassos i per fer prevenció, que em sembla molt bé, i educació sanitària; i l'assistència sanitària s'ha de fer des de la xarxa pública que ja tenim. Per què? Perquè des d'aquí podem coordinar bé les xarxes de prevenció; com s'ha de correlacionar, per exemple, les malalties relacionades amb els lípids amb les de tiroide, sinó cada vegada estem fent bolets, tractem una patologia i no la correlacionem amb les altres que tenen. S'ha de fer més docència, una educació multidisciplinària, recerca multidisciplinària, i en aquest sentit les àrees bàsiques de salut ofereixen un camp interessantíssim per poder treballar conjuntament amb les universitats i amb la gent que està fent recerca en aquestes àrees.

I, per últim, hi hauria de fer..., hi han d'haver, a la llarga, perquè això sí que s'està desenvolupant també arreu del món, protocols clars de derivació dels professionals per a diferents patologies. El diagnòstic diferencial de la fibromiàlgia, per exemple, feia endarrere vint-i-dues malalties diferents que poden donar causa en aquesta simptomatologia. Aleshores, si només els diem fibromiàlgia i els acabem donant antidepressius, doncs, hem fet el mateix: abans tenien un dolor i els donaven sedants, i ara tenen un dolor, els diem un nom —fibromiàlgia— i els donem un antidepressiu, però no hem acabat de donar un tractament global a la situació.

Per altra banda és molt important que estiguin ben clars els protocols de derivació, perquè es donen casos peregrins de diverses zones de Catalunya amb coordinacions difícils. El metge de primària no pot enviar ningú al ginecòleg si no passa per la llevadora... Tot això és una mica estrany i hauríem de reordenar el sector.

Per tant, és molt important tornar a trobar el que se'n diu l'atenció a la salut integral; aquesta ha de donar lloc a primària. Jo li demanaria que reflexionés, que es tornés a llegir aquest Decret, el reflexionés i tornéssim a trobar un consens. Les lleis s'aproven per consens, desgraciadament els decrets, no; i en aquests últims vint anys hem fet 7.000 decrets i només 300 lleis.

Jo penso que valdria la pena tornar a reflexionar sobre aquest tema. I només li faig una petita reflexió: a vostè li semblaria bé que per un mal d'esquena vostè i tots els diputats barons d'aquesta cambra haguessin d'anar a l'andròleg? Doncs ara en aquest moment, per un mal d'esquena, a les diputades i a les senyores de la xarxa pública moltes vegades se les envia primer al ginecòleg que qualsevol altra situació. Això està passant.

Per tant, jo li oferiria el recolzament del nostre Grup per reordenar una cosa que està afectant molt fort no solament l'eficàcia i l'eficiència..., fins i tot els costos, perquè s'estan repetint moltes proves de vegades inútilment.

Res més. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats..., senyora Valls, a mi no em semblaria bé, però és que això no passa, és que no puc posar en dubte des d'aquesta tribuna la competència professional dels nostres metges d'atenció primària. Això no passa; el Programa d'atenció a la dona s'utilitza quan s'ha d'utilitzar, però això no passa. I protocols a l'abast, doncs, molts, i s'hi està treballant. Precisament en aquest moment acabem de fer un informe tècnic sobre la síndrome de la fatiga crònica; l'acaba de publicar l'Agència d'Avaluació de Tecnologia i Recerca Mèdiques.

Vostè ha incidit molt..., i jo comparteixo, comparteixo amb vostè, l'opinió que probablement aquest nom, el Programa d'atenció a la dona, doncs, no escau amb les activitats que es realitzen dintre del que és el mateix Programa d'atenció a la dona, ja que pot semblar que dintre d'aquest Programa s'inclou tota l'assistència sanitària dirigida a les dones, i això no és així. I probablement pertoca revisar si a aquest Programa, que fa referència específicament i bàsicament a la salut reproductiva, doncs, cal canviar-li el nom, i li trobem un altre nom més adient. Però el que és cert és que dintre d'aquest Programa, del Programa d'atenció a la dona, avui no s'hi inclouen totes i cada una de les activitats que duu a terme el sistema sanitari de cara a millorar la salut i la qualitat de vida de les dones.

Jo he parlat d'etapes per fer referència a activitats específiques, a activitats específiques que es desenvolupen en cada una d'aquestes etapes, però lògicament això no es contradiu amb el que és una atenció global, amb el que és una atenció integral dirigida a homes i dones, però en definitiva atenció integral, que tingui en compte no únicament i exclusivament aquells aspectes curatius, sinó aquells aspectes de prevenció de la malaltia i de promoció de la salut. I aquesta atenció integral és un dels elements essencials, primordials, de l'atenció primària de salut a casa nostra. I tot tenint en compte, i en qualsevol moment, les especificitats del gènere, el que sí que és veritat és que des dels centres d'atenció primària, aquesta atenció integral, per a homes i per a dones, té lloc. I per tant, en tot cas, el que sí que cal fer és detectar aquests punts que vostè plantejava, probablement en els quals és necessari establir protocols de derivació per part dels metges d'atenció primària cap als especialistes corresponents, i en aquest sentit estic segur que trobarem el marc de col·laboració per anar avançant en aquests aspectes.

L'estat de salut de la població catalana és bona, amb una característica, que abans ha estat tractada, molt important, que és l'envelliment de la població. Tot i que l'envelliment afecta tota la societat en el seu conjunt, és especialment rellevant la repercussió en les dones, tant pel que fa al seu rol social, com pel que fa a la seva pròpia salut.

La salut de les dones es veu afectada per la transformació del seu rol social. I en aquest sentit podem parlar de

les modificacions d'hàbits i estils de vida, l'estrès, riscos presents en el medi laboral, per exemple, que no ho eren fa uns anys, o l'hàbit tabàquic, al qual avui hem dedicat una especial atenció. D'altra banda és coneguda la relació existent entre desigualtat social i salut. En canvi, fins fa poc temps la relació entre la salut, la desigualtat social i el gènere no havia estat contemplada. Per tant, en l'observació del binomi salut - malaltia cal considerar, a més de les diferències derivades de gènere, les relacionades amb la desigualtat social de les dones.

Dic això perquè els plantejaments que fa vostè i els que hem de fer van molt més enllà del que és purament l'àmbit sanitari, i el que cal plantejar, de ben segur, són polítiques globals per tal de disminuir aquestes desigualtats i, per tant, millorar l'estat de salut i la qualitat de vida de les dones. En aquest camí ens hi trobaran i esperem, doncs, també comptar amb la seva col·laboració i comprensió per millorar la salut de les dones, tant en la seva etapa reproductiva com en totes les altres etapes.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les malalties que afecten especialment les dones (tram. 300-00252/06)

La següent interpellació la formula la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat i l'adreça al Consell Executiu, sobre les malalties que afecten especialment les dones. Té la paraula.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, en el passat Ple vam escoltar una interpellació sobre el càncer, i en especial el càncer de mama. Repassant les xifres de la interpellació, dels càncers que es diagnostiquen cada any a Catalunya i les xifres de mortalitat que representa, podem dir que aquesta malaltia constitueix la primera causa de mort en dones catalanes entre 35 i 64 anys. Segons dades que disposa aquesta diputada, cada any moren per aquesta causa sis mil dones catalanes aproximadament. La mitjana dels anys perduts per aquestes dones –de vida– se xifra en 23 anys i mig.

Aquest greu problema de salut s'inscriu dins dels objectius d'intervencions, segons el Pla de salut de Catalunya vigent, 1999-2001, del Departament de Sanitat i Seguretat Social. Tal i com descriu aquest document, el càncer és un dels problemes de salut prioritari a Catalunya; el tipus de càncer més freqüent i primera causa de mort en dones és el càncer de mama, però fins i tot al mateix Pla es preveu un increment de la incidència d'aquest durant els propers anys. Un dels objectius generals d'aquest Pla és establir la tendència creixent de la mortalitat per càncer de mama en el sexe femení. Com a intervencions i accions prioritàries en el

Pla, destaquem o destaco la millora assistencial que inclou un suport psicosocial als malalts.

Senyor conseller, podríem parlar de diferents factors i indicadors, però en aquesta ocasió em centraré concretament en un, després de fer-li dues preguntes. Fa pocs dies vostè, senyor conseller, va presentar el Pla director d'oncologia a Catalunya, del 2001-2004; vindrà vostè a comparèixer i a exposar-lo en el Parlament de Catalunya o ens en farà arribar una còpia a tots els grups parlamentaris? Com és, senyor conseller, que les dades que vostè disposa del Registre de càncer de Catalunya a Tarragona siguin del 95-96, si el Pla és del 99-2001 i l'oncològic del 2001 al 2004? Per què anem endarrerits, senyor conseller? Té vostè altres dades més recents? Espero, i desitgem, que el projecte de llei del pla estadístic de Catalunya 2001-2004, aprovat ahir en aquest Ple, ajudi el Govern, i a tots, a tenir les dades més actualitzades.

Senyor conseller, segons paraules de vostè, dins el Pla director d'oncologia –perquè no el conec– es preveu millorar l'atenció que reben els afectats del càncer des del punt de vista psicosocial i de suport, preveient la creació de serveis de psicooncologia en tots els centres de referència. Això sempre segons vostè.

Els indicadors de supervivència de diagnòstic a un any i especialment als cinc anys han crescut en un 13%, i els indicadors actuals ens situen després de cinc anys en un 76; dada esperançadora, però que davant de sis mil dones que moren a l'any a Catalunya ens ha d'esperonar a tots a treballar incansablement per aconseguir millorar i rebaixar aquestes xifres.

Quan el metge et diagnostica i l'oncòleg et prepara, després de la intervenció del tractament de la malaltia, et comunica que pots sobreviure, que el càncer es cura, però que tu ets una part important en aquest procés de supervivència: ets el 50%. Parlem, doncs, d'aquest 50%, senyor conseller, ja que vostè i el seu Govern hi tenen molt a fer. Diferents tesis doctorals ens indiquen que la incidència de trastorns psicopatològics majors en persones que pateixen càncer s'estima entre un 20 i un 25%; els trastorns psiquiàtrics més freqüents són els adaptatius, entre un 32 i un 68%; els mentals orgànics, els trastorns depressius majors per ansietat, per por, per angioixes i altres manifestacions d'estrès que en un moment o en un altre de la malaltia afecten el pacient i els seus familiars. Cal tenir en compte, també, que els tractaments mèdics aplicats al càncer provoquen símptomes secundaris, com obsessions i fòbies reactives a la quimioteràpia, factors psicològics del dolor –l'Ernest Benach, el diputat, en parlava–, efectes secundaris d'alguns fàrmacs... Existeixen, fins i tot, estudis que recobren la idea que els aspectes psicosocials són de vital importància en l'origen i en l'evolució de la malaltia.

Anem a veure: a Catalunya, la psicooncologia, com a especialitat definida, no existeix, i tampoc a la resta de tot l'Estat espanyol. En general, s'han dedicat als aspectes psicològics del malalt oncològic persones que, pel seu interès en la malaltia, han realitzat treballs d'investigació en règim de becaris o de doctorats. Sovint, també trobem professionals que es dediquen al tractament de malalts oncològics en la pràctica privada i, en

aquests casos, acostumen a ser professionals que atenen diverses patologies i que accepten un malalt amb càncer en el cas que li sigui derivat. També hi ha psicòlegs, algunes associacions que porten a terme una tasca lloable, quasi sempre sense contracte, i treballen a nivell privat.

Anem a veure: centres on tenim notícia que hi ha un psicooncòleg amb contracte: l'Hospital de Sant Jaume de Calella, a hores; l'Hospital de Sant Joan de Reus, a través i contractat per l'ICO, les 40 hores, i, sincerament, funciona molt bé, però ha de donar servei a tot Tarragona i, fins i tot, arribar fins a les terres de l'Ebre i a Tortosa —n'hi ha poc—; l'Hospital de Vic: només a cures palliatives; l'Hospital de la Creu Roja de Barcelona i l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau a Barcelona, només a pediatria i per a malalts amb membres amputats; l'Hospital Oncològic Duran i Reinalts de Barcelona, i sembla ser que, dins del Pla de la lluita contra el càncer i coordinat per ells, per aquest hospital, es crearan set places de psicooncòlegs. És totalment insuficient, senyor conseller, per cobrir la demanda real a Catalunya. A Tarragona hi ha psicòlegs vinculats a centres d'assistència primària que veuen a vegades pacients en fase terminal, encara que no és la seva activitat principal. Com podem veure i comprovar en aquest cas a Catalunya, sincerament, l'assistència psicològica és inexistent.

Senyor conseller, el Grup Parlamentari Popular i aquesta diputada que els parla, preocupats i conscients de la necessitat que els malalts puguin gaudir del suport del psicooncòleg, varem presentar una esmena als pressupostos de l'any 2001, esmena que ja és llei i que diu: «El Govern de la Generalitat potenciarà el desplegament específic de suport especialitzat en psicooncologia als centres de referència oncològica dins de l'any 2001.» Vull agrair-li, senyor conseller, que vostès hagin recollit aquest mandat en forma de redactat, de moment, i que l'hagin inclòs en el Pla oncològic 2001-2004. Però, senyor conseller, hem d'anar més lluny, hem de desenvolupar l'especialització dels professionals perquè arribi a tots els malalts d'arreu de Catalunya. Vostè sap que la literatura científica ha posat de manifest que en les diferents fases de càncer de mama es produeixen esdeveniments i situacions capaces de provocar estrès i patiment en el pacient. Hi ha estudis que donen suport a la idea que aquest sofriment emocional i psicològic pot tenir efectes en el desenvolupament de la malaltia, en el sentit que pot suposar un factor de risc, i vostè sap molt bé que el sofriment emocional amenaça el benestar de la pacient i de la seva família.

Aquest sofriment és part d'aquell 50% que jo li comentava. Els coneixements actuals de la psicooncologia fan recomanable la intervenció psicològica; d'aquesta manera, estariem proposant un tractament multidisciplinari del càncer per tal d'augmentar la qualitat de vida de la pacient i, fins i tot, augmentar les probabilitats de supervivència. Una vida s'ho val i, 6.000, encara més, senyor conseller. Ara com ara, quan una dona es troba a l'hospital i li diagnostiquen un càncer de mama, no hi ha ningú, cap professional que li pugui pal·liar l'impacte emocional; ningú que li faciliti a la malalta l'adapta-

ció a la malaltia, cap ajuda a fer un seguiment dels tractaments biomèdics del càncer, ni ajudar a pal·liar els efectes secundaris d'aquests —i vostè sap a què em refereixo. Cap ajut per identificar i entrenar la malalta en recursos efectius i estratègics per fer front a les preocupacions noves que l'angoixen. La malaltia evoluciona i, a cada moment o fase, es caracteritza per uns estressos específics que no són sempre els mateixos. Per exemple, no és el mateix la fase del diagnòstic i l'enfrontament de la malaltia que la fase d'adaptació durant el tractament biomèdic, o la fase d'interval lliure, o la fase recidiva, o la fase terminal. No és el mateix dur una vida normal que trobar-se en procés de tractament biomèdic, i, menys, quan una persona és conscient que l'evolució de la malaltia retrocedeix i s'adona que se li fa difícil la supervivència. Són moments en què és imprescindible l'ajut familiar i del seu estat emocional, de la família, se'n ressent l'estat personal.

Crec que coincidiran amb mi, senyores i senyors diputats i senyor conseller, que un bon professional davant aquest xoc és més que necessari per a garantir en tot moment del procés de la malaltia la qualitat de vida, tant si la vida entra en una fase irrecuperable com per guanyar tots els tants per cents dels indicadors de la supervivència. A Europa van per aquest bon camí. Esperem i necessitem que Catalunya, també. Senyor conseller, ens agradaria conèixer com, quan i on arribarà aquest desplegament de psicooncòlegs a tots els malalts de càncer a Catalunya.

Moltes gràcies; gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, senyora Montserrat, efectivament, el càncer constitueix un dels principals problemes de salut que tenim a Catalunya. A Catalunya s'originen, anualment, 13.800 nous diagnòstics de càncer entre els homes i 10.300 entre les dones, dels quals 3.000 són nous casos de càncer de mama.

Si féssim un tall a Catalunya —jo ho deia l'altre dia i voldria insistir en això— i utilitzem unes dades de l'any 1996 —i així li responc: lògicament, aquestes dades necessiten un període de temps per a la seva anàlisi; no és que anem endarrerits: el registre de càncer és un registre en continu, sinó que són les dades en les quals treballen els planificadors i els epidemiòlegs—, podríem concloure que en un any com el 1996 unes 215.000 persones, que és un 3,6% de la població de Catalunya, vivia amb un diagnòstic de càncer. Aquesta proporció de casos de càncer en la població és consistent, d'altra banda, amb l'observada en la població americana, per exemple, tenint en compte la diferència d'incidència que va efectuar-se anys enrere, on es va estimar que un 3,3% del total d'habitants havien estat diagnosticat de càncer, excloent-ne el de pell no melanoma. Els diagnòstics més freqüents d'aquestes 215.000 persones que conviuen amb un diagnòstic de càncer, els més fre-

qüents són el càncer de mama, amb 45.000 casos; després, vénen el càncer colorectal, amb 34.000 casos, dels quals més de la meitat serien dones, i els homes estarien més representats en el grup de càncer de recte i, les dones, en el de còlon i el càncer de bufeta urinària, amb prou de 27.000 casos.

És cert que, els darrers anys, la importància del suport psicològic en els malalts de càncer ha estat un tema molt debatut i que té una importància molt destacada. Davant d'aquest fet, de la importància creixent que tenen els aspectes psicosocials en el diagnòstic i en el tractament del càncer, cal promoure, sense cap mena de dubte, una resposta assistencial dels serveis sanitaris d'oncologia que sigui sistemàtica. En aquest sentit, aquest és un àmbit prioritari de desenvolupament en els propers anys, sobretot en alguns tumors, com és el cas del càncer de mama, també el càncer colorectal o el de pulmó. Els àmbits de treball prioritari són, entre d'altres, l'ajust emocional del pacient –al qual vostè feia referència–, les relacions familiars i de parella –que es veuen modificades per la malaltia– i el suport psicològic en els casos de tractaments mutilants que afectin la pròpia imatge. És evident que el nombre de pacients que poden necessitar suport psicològic és variable i difícil d'estimar, així com la durada de la intervenció, i aquest és un aspecte que caldrà planificar a partir de les experiències existents.

Aquesta voluntat de millorar l'atenció de la psicooncologia és el que recull el nostre Pla director d'oncologia. El Pla director d'oncologia comporta un programa d'actuacions adreçades a la població, amb la consecució dels següents objectius: reduir la incidència i la mortalitat del càncer a Catalunya, millorar la supervivència i la qualitat de vida dels pacients amb càncer, millorar l'accessibilitat de la població a la xarxa sanitària, garantint un diagnòstic precoç i un tractament apropiat i de qualitat, augmentar el grau de coneixement de la població sobre les causes de càncer i la seva prevenció, i adequar l'oferta assistencial a les necessitats de la població de manera efectiva i eficient. Es tracta, en definitiva, de definir un nou model, un nou model basat en la integració, en la integració, en aquest sentit, de les activitats de prevenció, de les activitats assistencials i de les de recerca, un model basat en la cooperació. Estem parlant de la cooperació entre els diferents professionals, entre els centres, entre els diferents nivells assistencials, i també d'una integració entre el que és l'activitat assistencial, entre el que és l'especialització i les necessitats integrals del pacient i de la seva família.

Aquests objectius es tradueixen –aquests objectius generals–, es defineixen en un model d'atenció oncològica que es concreta en quatre grans eixos. Aquests quatre grans eixos són, per una banda, la millora dels resultats clínics i de la qualitat de vida; el segon és l'increment de les accions sistemàtiques amb prevenció del càncer; el tercer eix fa referència a la millora de la informació sanitària disponible, i, l'últim, a la priorització de la recerca oncològica vinculada a la clínica. És en aquest àmbit, el de la millora dels resultats clínics i de la qualitat de vida, on trobem activitats de les quals vostè ha fet esment. Aquí parlem, doncs, des de promoure l'es-

pecialització en la cirurgia del càncer d'alt grau de complexitat com promoure la formació de postgrau en la infermeria que treballa en l'àmbit de l'atenció oncològica, o també parlem de la qualitat de vida del pacient, que ha de ser una prioritat en el tractament del càncer.

En els diferents nivells hospitalaris, cal assolir els objectius d'hospitals sense dolor a Catalunya, d'acord amb el que estableix el Pla de salut de Catalunya. El desplegament de les cures palliatives en l'atenció oncològica ha de finalitzar-se per tal de garantir els resultats de qualitat assolits fins ara en l'atenció de la malaltia avançada, així com millorar la inserció dels equips de suport en atenció domiciliària, és a dir, els PADES en l'atenció primària. I, d'altra banda, també s'han d'estendre les mesures d'adaptació i d'adaptació del malalt amb la malaltia avançada i terminal en els diferents recursos assistencials convencionals.

Els aspectes psicosocials requereixen un desplegament específic, com molt bé vostè ha plantejat en la seva intervenció, en els centres de referència oncològica, que hauran de disposar de suport especialitzat en psicooncologia i d'assistència social. Aquesta és la planificació, aquesta és la voluntat del Pla director d'atenció oncològica a desenvolupar des d'enguany fins a l'any 2004. Actualment, compten amb unitats de suport psicooncòlic diferents hospitals de Catalunya. Vostè ha esmentat l'Hospital Duran i Reinalts i l'Hospital de Sant Joan de Reus. Properament, també –ja l'hi avanço–, hi haurà una unitat de suport psicooncòlic de l'Hospital Clínic. Cal fer notar, també, altres unitats de suport. Per exemple, quan parlem –no específicament del cas del càncer de mama, sinó d'altres tipus de càncer– de les unitats que existeixen a l'Hospital Maternoinfantil de la Vall d'Hebron o a l'Hospital de Sant Joan de Déu, i altres hospitals: l'Hospital de Sant Pau, l'Hospital de la Vall d'Hebron, l'Hospital Germans Trias –vostè parlava, també, de l'Hospital de Calella– i d'altres hospitals... I aquest suport, aquestes unitats s'han d'anar desplegant progressivament amb la finalitat, com he dit abans –i aquest és un dels objectius del Pla director en atenció oncològica–, que tots els hospitals que tenen un servei d'oncologia comptin amb una d'aquestes unitats.

Cal, també, fer esment del suport de psicooncologia que avui s'inclou dintre de les unitats de cures palliatives, en les quals Catalunya ha estat pionera i en les quals el desplegament d'aquestes unitats és realment molt important. També dir-li que, en aquest sentit, l'Institut Català d'Oncologia, conjuntament amb la Societat Catalana d'Oncologia, va organitzar una jornada de psicooncologia, la primera jornada, la primera jornada científica sobre aquest aspecte, a la qual seguirà una segona, i que, per tant, això ens permetrà fer incidència sobre aquests aspectes que vostè ha destacat en la seva intervenció.

En definitiva, es tracta de tot un conjunt d'activitats en aquest àmbit, en aquest àmbit al qual feia referència aquest eix: el de la millora de resultats de clínics i de la qualitat de vida, que per a nosaltres és prioritari i que haurem d'anar desplegant en aquest compromís, 2001-2004, amb la finalitat que tots els hospitals de Catalunya que compten amb un servei d'oncologia puguin

tenir aquestes unitats, amb les quals, per tant, comparem la seva importància i la seva necessitat. En aquest punt no hi ha cap discussió.

D'altra banda, hi ha altres aspectes relacionats amb el càncer de mama i, especialment, jo l'altre dia ja hi vaig fer referència, són els que estan dintre de l'àmbit de la prevenció. I en aquest sentit, doncs, una de les principals eines que tenim per lluitar contra aquesta malaltia és, sense cap mena de dubte, els programes de cribratge. En aquest sentit, la voluntat del Departament de Sanitat és assolir el 100% d'aquest programa a finals d'any. I, en aquest sentit, hi ha hagut tota una sèrie d'activitats desenvolupades al llarg d'aquests darrers anys; una, molt important, l'establiment d'aquesta mesa tècnica de coordinació del Programa de detecció precoç del càncer de mama, amb l'objectiu de coordinar i desplegar el programa, vetllar pel seu correcte desenvolupament i impulsar la seva extensió a tot el territori català. Val a dir que l'any 1999 el nivell de cobertura era del 32,5%, l'any 2000 va arribar al 61,2% i, en aquests moments, s'està treballant per assolir l'objectiu d'arribar al 100%.

La implantació del programa. El Pla director d'oncologia preveu que totes les dones amb cobertura fins als seixanta-quatre anys puguin rebre l'ofertament de continuar fins als seixanta-nou anys i planteja, també, la necessitat d'estudiar si, en una nova etapa, caldria ampliar el cribratge de les dones entre quaranta-cinc i quaranta-nou anys.

Aquestes mesures fan possible de parlar, com vostè també ha esmentat, d'esperança quan ens trobem amb aquest problema de salut. I, en aquest sentit, quan parlem de nivells de supervivència, val a dir que aquests han millorat en la darrera dècada, situant-se l'any 1995-96 en un 95% l'any del diagnòstic i en un 76% als cinc anys del diagnòstic. Són aspectes que estic segur que tindrem oportunitat de tractar més a bastament, però el que sí vull reiterar és el nostre compromís a desplegar aquestes unitats de suport oncològic als hospitals de Catalunya.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller. Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, president. Senyor conseller, moltíssimes gràcies per la seva resposta, crec que he entès perfectament que vostè i el seu govern, evidentment, tenen una voluntat per planificar aquest nou model de donar socors psicosocial. Ara bé, jo voldria posar amb èmfasi dues qüestions. El Programa de cribratge del càncer de mama, que jo en tinc les dades, facilitades a través de vostè mateix, del 95 al 99, ens demostra claríssimament que s'han fet a través de vint hospitals; només a Catalunya, però, bé, són vint. Però, el que sí és cert és que, aquest desplegament que en aquests moments coneixem, de poder tenir psicooncòlegs, no s'avé amb aquests vint hospitals. Perquè jo li havia dit uns quants i de forma parcial i no per al càncer de mama.

Si vostè recorda la meua primera intervenció, i vostè, ara, n'ha dit uns quants, però, jo, el coneixement que en tinc és que sembla ser que, per exemple, del que s'anomena l'àrea del Maresme, n'hi haurà un a l'Hospital de Can Ruti, després se salta a Girona, el Trueta; a Lleida, l'Arnau –molt bé–; el de Sant Joan de Reus, que ja hi és; al Vallès, Sabadell o Terrassa, m'agradaria saber a quin dels dos –a Sabadell o a Terrassa?, segurament que serà a Terrassa, però sí que ens agradaria conèixer-ho–; el Clínic, que vostè ho ha dit, i, evidentment, l'Hospital Duran i Reinald, que ja el coneixia. Però, és clar, llavors, passa que..., com queden les comarques, senyor conseller? Perquè, és clar, i la Seu d'Urgell? I el comarcal del Pallars? I el comarcal de Mora d'Ebre? I el de la Cinta de Tortosa? I el de Martorell?

I, és clar, així podríem anar dient diferents indrets. Jo, m'agradaria que m'aclarís amb quin concepte vostès han dividit o han dit, doncs, aquest sí o aquest no. Si parlem de tot Catalunya, en aquests moments hauríem de parlar de vint, tot i que crec que és insuficient en els llocs on es porten els programes de cribratge. Vostè parlava dels oncològics, però crec que hauria d'anar en paral·lel, conjuntament, amb els de cribratge, perquè és on té més sentit.

I, com a segona qüestió, senyor conseller, m'agradaria que m'aclarís un tema, dins d'aquesta voluntat que vostè m'ha manifestat i que, evidentment, segurament que anirà del 2001 al 2004: no creu que el tema de la psicooncologia s'hauria de fer per convocatòria pública? Perquè, és clar, són a través de concerts, a través de l'ICO, però, més o menys, es fan a dit i, a mi, em sembla... Sí, es fan a dit, es nomena la persona, i no hi tinc res a veure, segurament que deuen ser molt bons professionals, però jo entenc que dins del psicòlegs hi ha grans professionals i, en aquests professionals, és evident que s'hi hauran d'esmerçar recursos, i, evidentment, s'hi haurà d'esmerçar molta voluntat per tal que siguin conscients a l'hora de poder donar suport a les persones que pateixen càncer. Per tant, jo crec, i creiem, que la convocatòria, evidentment, hauria de ser pública, senyor conseller.

I dir-li que avui, justament, que som el Dia del Tabac –amb el qual jo coincideixo plenament i estic d'acord amb la mesura que vostè va prendre dies enrere de premiar, per dir-ho d'una manera, aquelles persones que es deshabituen del tabac–, hi esmerçarem recursos de Catalunya, recursos públics, conseller. Vull dir, en el tema del càncer de mama, davant d'una mortalitat de sis mil dones –perquè no ho anomenem, i jo no estic aquí per fer demagògia, és per dir-li una realitat–, és que no podem esperar més, senyor conseller. Perquè, és clar, cal recordar que el 95 en cribratges de mama, segons dades de vostè, hi esmerçàvem només 55 milions a tot Catalunya, i el 96, 132 milions; el 99, 433 milions.

Però, senyor conseller, una malaltia que està en una fase de supervivència, dins d'un període de cinc anys, és importantíssim que ens posem en marxa, tot seguit, per poder portar a terme aquest desplegament de la psicooncologia, perquè d'aquest 50% –que aquesta dona, en part, té possibilitats de la supervivència–, com més aviat i millor pugui gaudir i li puguem donar aquest suport, conseller, nosaltres rebaixarem –i n'es-

tic segura i vostè, això, ho sap molt bé—, rebaixarem la taxa de mortalitat. Jo li he dit abans que una vida s'ho val, no cal que li parli de quantes li'n parlava abans, per tant, senyor conseller, jo, sí que m'agradaria... —li he preguntat com, quan i on—, jo crec que això ho ha de començar vostè de forma immediata; som pràcticament al mes de juny de l'any 2001.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies, molt honorable senyor president. Il·lustres senyores diputades, senyors diputats, senyora Montserrat, no hi ha cap mena de dubte que el càncer ha de ser una prioritat per al Govern de la Generalitat i jo crec que ho ha estat. És a dir, quan podem parlar de l'evolució de la supervivència, doncs, aquesta és un fet, i aquesta és un fet positiu, i això, lògicament, no vol dir que no s'hagin de fer moltes més coses: se n'han de fer, i la prova d'això és que fa pocs dies teníem un pla director, hem presentat un pla director, on hi ha aquest compromís de treballar conjuntament.

Vostè fa referència a unes dades que són antigues. La voluntat avui, en aquest moment —jo hi voldria tornar a insistir, perquè en quedés constància, perquè pot semblar que les dades, que vostè hi ha insistit, són antigues —i és que l'any 2000 vam arribar al 61,2% del cribatge del càncer de mama i, en aquest moment, la nostra voluntat és assolir el 100% de la implantació. Per tant, hi ha hagut una millora substancial. Vostè em parla de 50 milions de pessetes de fa molt de temps, jo, ara, li estic parlant de les dades, i de les dades més recents i del compromís, i aquest compromís el portarem a terme.

Miri, amb el tractament, que és també un aspecte, lògicament, molt i molt important, gràcies a l'esforç inversor que s'ha fet des del Govern de la Generalitat, en aquest moment, podem tractar dotze mil persones amb el tractament de radioteràpia; l'any 1995 en tractàvem la meitat. I aquest és un esforç i, lògicament, hem de continuar en aquesta direcció, i per a nosaltres és una prioritat.

Val a dir que el Pla director que recentment vàrem presentar —hi insisteixo— preveu una inversió al voltant dels 3.000 milions de pessetes en quatre anys, i aquest esforç inversor ens ha de permetre millorar els serveis sanitaris en tots els seus àmbits, tant en l'àmbit de la prevenció com en l'àmbit de l'atenció com en l'àmbit, també, del suport psicooncològic. Jo no tinc ara, aquí, la concreció de com s'aniran desplegant aquests serveis d'oncologia que nosaltres ubiquem, principalment, en els centres de referència. És des d'aquests centres on s'ha d'establir aquest tipus d'assistència; no vol dir que hagi de ser directament, sinó en contacte amb els altres hospitals que detecten i que també tracten malaltes, en aquest cas, amb un càncer de mama. I la nostra voluntat, com sempre, és que arribi al més a bastament possible a la població, i s'ha de fer, lògicament, amb el que ens permet l'evolució pressupostària.

No podem lligar el que són els programes de cribatge de càncer de mama, que es fan molt propers a la ciutadania i, per tant, fins i tot, es desenvolupen. Abans, ho hem tractat des dels programes d'atenció a la dona, amb el que és l'activitat ja assistencial que es fa des dels centres d'oncologia. Per tant, no té re a veure el desplegament dels diferents programes amb el que és el desplegament dels diferents serveis d'oncologia als diferents hospitals de Catalunya, que entrarien en una altra planificació, per dir-ho d'alguna manera.

La nostra voluntat és apropar els serveis als ciutadans, aquest és un fet que es pot palpar amb el que és la nostra activitat. La nostra voluntat, també, és millorar la qualitat de vida d'aquests malalts, i millorar, lògicament, la seva supervivència, i en aquest sentit cal incloure aquest desplegament, així com altres activitats. Vostè parlava, també, de la necessitat de fomentar l'especialització en aquest àmbit; lògicament, és un aspecte que no afecta directament el Departament de Sanitat i Seguretat Social, però sí que l'hem d'impulsar i, probablement, un dels instruments és aquesta capacitat que es pot dur a terme en col·laboració amb les diferents societats científiques.

Vostè ha parlat d'un tema molt concret, que aquestes places siguin convocades pels conductes reglamentaris; doncs, lògicament, com no pot ser d'una altra manera, i és molt possible que, en alguns casos, com que són places de nova creació i que són places que no existien darrerament, s'hagi hagut d'utilitzar el que vostè ha nomenat la concertació o la contractació a dit, lògicament, i en aquestes institucions, han de seguir els camins que ja tenen establerts, els camins reglamentaris.

Tingui la seguretat que continuarem treballant per la millora de l'atenció oncològica del càncer a Catalunya i esperem, en aquest sentit, com vostè reiteradament ha dit des d'aquesta tribuna, la seva col·laboració perquè incrementi la qualitat de vida de les persones amb un càncer, especialment en el cas de les dones, que incrementi també la capacitat de diagnòstic i la supervivència d'aquestes persones afectades.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de salut pública, especialment pel que fa a l'ús de l'amiant (tram. 300-00295/06)

La següent interpellació la formula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir i Cendra al Consell Executiu sobre la política de salut pública, especialment pel que fa a l'ús de l'amiant. Té la paraula.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, plantejo avui, aquí, un tema que, que jo sàpiga, no s'ha tractat mai en aquest

Parlament i que per les conseqüències molt notables, greus i d'enorme dimensió que té –tant per la salut com per qüestions relacionades amb l'economia, té moltes dimensions, i amb aspectes laborals– pensem el nostre Grup que no està rebent el tractament o l'atenció que requeriria. És un d'aquells exemples que resulta que queden arraconats, a un segon pla, perquè no hi ha un debat social al darrere. A França, n'hi va haver un, molt important, l'any 96, l'any 97, jo encara recordo quan van desallotjar les instal·lacions de Jussieu per procedir al seu desamiantat, perquè em va impressionar: «Bé, què passa aquí, eh?», i el president de la República dient quines mesures es prendrien amb relació a la qüestió de l'amiant.

A Gran Bretanya, va ser un altre lloc de debat nacional. Aquí el tema no existeix, existeix a nivell laboral, existeix a nivell sindical, però no ha entrat en el debat social. I ens preocupa que pel fet de no entrar en el debat social no s'estiguin fent les actuacions que ja s'haurien d'haver fet.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Què ha passat amb l'amiant? L'amiant és un material que va ser utilitzat profusament, entre els anys seixanta, sobretot, i els anys noranta –després ha disminuït una mica–, en la construcció, com a material ferroviari, com a material naval, en les indústries de fibrociment. Per què? Perquè és un material que té unes qualitats, de ser incombustible, aïllant, resistent a la corrosió, i, per tant, des d'aquest punt de vista, molt avantatjós.

Però de seguida es va veure... –bé, no tant de seguida–, que tenia unes conseqüències nefastes per a la salut, perquè la inhalació de les fibres que deixa l'amiant produeix –bé, i això, diguéssim, es pot produir tant en el context laboral com en el context domèstic, per aquells productes que el poguessin contenir– asbestosi, mesoteliomes pleurals i de peritoneu i càncer de pulmó.

De fet, tant és així que la Comissió Europea va aprovar l'any 83 una directiva que limitava ja l'ús i comercialització de les fibres d'amiant més perilloses, l'amfíbol, i progressivament els diferents països de la Unió Europea l'han eliminat tot, absolutament tot. I com que ni Espanya, ni Grècia, ni Portugal ho han fet, es va fer una directiva l'any 99 que obligava que abans del 2005 es procedís a la prohibició de l'ús de l'amiant crisòtil, que és el que encara s'està utilitzant. Però vull ressaltar que Espanya, Portugal i Grècia són els únics països de la Unió Europea que no l'han prohibit del tot.

La raó de fer aquestes mesures tan dràstiques és, com he dit abans, les conseqüències molt negatives que té per a la salut. I el màxim risc el tenen, evidentment, les persones que treballen en indústries on existeixen elevades concentracions d'amiant, però també com a fruit de l'exposició ambiental o domèstica degut a les partícules que queden a la roba dels treballadors –ara ja no es porten a casa, però durant anys s'ha fet–, o per l'aplicació d'aquest material a productes com joguines, articles perfumadors, estufes, pintures, etcètera; piscines, trens, avions, automòbils, tot n'està ple. De fet, hi han estudis epidemiològics fets a Catalunya, de molt bona qualitat..., precisament en això hi ha estudis epidemio-

lògics fets, que mostren la correlació que hi ha entre determinades malalties i la presència d'aquests factors de risc.

Què s'ha fet fins ara? El que s'ha fet –i suposo que el conseller Franco s'hi esplaiarà després– són actuacions que s'han restringit a l'àmbit laboral. I benvingudes, eren necessàries, estem lluny, i per sort, d'aquells anys setanta on una empresa com Uralita, a Cerdanyola, per exemple, va ser, bé, objecte de contestació social precisament com a fruit de tots aquests problemes; per sort ja no s'està treballant en aquestes condicions.

Però queden moltes coses per fer, i això és el que vull plantejar, és a dir, no el que s'ha fet fins ara, sinó el punt i seguit, quins problemes cal abordar; de tres tipus: sanitaris, en relació amb els edificis i instal·lacions que contenen amiant, i les derivacions econòmiques de la prohibició d'aquest ús. Per tant, és un tema que té molts vessants.

En diferents comunitats autònomes, a Espanya, s'han format grups de treball sobre aquest tema: a Astúries, a Castella - La Manxa, a Galícia, a Madrid, al País Valencià. Aquí no; aquí quan..., en una pregunta que demana sobre quin és el capteniment del Consell Executiu sobre aquest tema, la resposta del conseller em diu: «Quant a les previsions que té el Consell Executiu sobre la utilització de l'amiant cal dir que la Comissió Europea ha aprovat la Directiva 1999/77 que prohibeix l'amiant a l'àmbit de la Unió que serà efectiva com a molt tard l'1 de gener del 2005.» Jo li preguntava què ha fet el Consell Executiu, no que hi hagi una directiva, això ja ho sabia. Amb aquesta resposta queda molt clar: les previsions no hi són, perquè si hi haguessin sigut, res més fàcil que contestar-les, doncs, no és.

Per tant, quins són els àmbits que cal enfocar? En primer lloc, hi ha hagut persones, moltes, que han patit exposició ambiental a l'amiant, en el moment, sobretot, que la legislació laboral era menys rígida i més tolerant amb aquestes qüestions. I com que resulta que aquelles afeccions que abans m'hi he referit tenen llarg període de latència, uns trenta anys, doncs, ara tot just comencen a manifestar-se les afectacions produïdes per amiant sobretot entre els treballadors, però també a persones que vivien a prop de les fàbriques, de determinades fàbriques, o entre els seus familiars. Per tant, aquest tema s'haurà d'abordar, i s'haurà d'abordar sabent quin és el seu abast, què és el que ens trobarem endavant i, per tant, què tenim ara, és a dir, quins elements tenim.

Quan jo pregunto al Consell Executiu quines són les persones afectades en aquest moment per asbestosi, el conseller de Sanitat em diu que no té informació i el conseller de Treball em diu desconèixer les dades perquè l'Institut Nacional de Salut i de..., l'INSS, vaja –ara no em surt tot–, no les vol donar. Jo no entenc que el conseller de Treball no pugui reclamar aquesta classe de dades. I em diu que, en tot cas, els reconeixements fets pels centres de seguretat i condicions de salut en el treball fa que del 1986 fins ara hi hagin 145 casos. Això d'asbestosi. Els mesoteliomes: no ho saben, només dades de Tarragona i Girona de l'any 97, res més, és tota la informació que se'm dona. El càncer de pulmó: ja no m'he atrevit a preguntar quins són els càncers de

pulmó que deriven de l'exposició a l'amiant, perquè tot s'atribueix al tabac, i n'hi ha una part que si s'ajunten els dos factors de risc aleshores també és un element que cal tenir en compte. Les defuncions: ens en surten poques perquè com que a les estadístiques només surt la causa bàsica a partir de la qual es genera la defunció –la primera causa de mort, es diu–, resulta que del 1990 fins ara... –bé, «poques», deia, o moltes, eh?, perquè estan subestimades, aquestes dades–, d'asbestosi hi han hagut 11 persones; de tumor maligne de pleura, 392 persones; de tumor maligne de peritoneu, 279 persones, dones i homes, més homes perquè els treballadors de les indústries són homes, en aquest cas, però moltes dones també.

Les persones que treballen en aquestes qüestions, els metges epidemiòlegs que han treballat aquests temes parlen –l'altre dia un m'ho comentava– d'una epidèmia oculta, perquè moltes de les afectacions de càncer que afecten el pulmó no es coneix que la causa sigui precisament l'exposició a l'amiant si no s'ha fet primer una història laboral de la persona.

Quantes persones tindrem afectades en els propers anys? S'ha previst que en els propers anys en el cas d'Espanya hi haurà 50.000 morts produïdes per afectacions relacionades amb l'exposició a l'amiant. Quantes seran a Catalunya? Miri, no ho sé, però aquestes coses les hem de saber, les hem de saber per poder-les preveure i planificar.

Una altra dimensió és què es fa amb els edificis i instal·lacions. Caldria tenir, en primer lloc, un cens de quins són els edificis que contenen amiant per veure després..., decidir quin és el seu tractament. No m'hi estenc, després ja m'hi estendré una mica més, en la resposta, perquè el temps s'acaba, però aquest és un problema molt greu i, en tot cas, posar el cap sota l'ala i dir «ja es farà»..., doncs, en tot cas comencem-ho a fer.

I, en tercer lloc, les conseqüències econòmiques de la prohibició de l'ús de l'amiant. Evidentment s'hauran de reconvertir algunes de les indústries, tallers, etcètera, que l'estan utilitzant. Cal pensar què fer amb els residus, no està ben resolt –no està ben resolt–; és un material que no es destrueix i en canvi és extraordinàriament nociu. Cal veure quines són les fibres o els materials alternatius a l'ús de l'amiant, alguns ja s'estan utilitzant, altres no...

La vicepresidenta segona

Senyora diputada, hauria d'anar acabant, si us plau.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Acabo, acabo. I, en tot cas, també no descuidar que aquests materials alternatius no causin conseqüències iguals o pitjors que l'amiant.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Treball (Sr. Lluís Franco i Sala)

Il·lustres diputades i diputats, il·lustre diputada Dolors Comas, miri, pel que fa al tema de l'amiant, com a la

resta de protecció en seguretat i salut dels treballadors, des del Govern de la Generalitat de Catalunya, nosaltres sempre actuem d'una manera que sigui preventiva, no fem el que es feia històricament, per moltes administracions, que era una resposta únicament davant dels danys que es produeixen. I això, com és lògic, requereix dues coses: primer, tenir clar –com tenim– quin és l'objectiu, i l'objectiu que nosaltres tenim, evidentment, és la protecció i salut de tots i cadascun dels treballadors; i després necessitem un segon requeriment, que seria la col·laboració per part de tothom, i quan dic «per part de tothom» m'estic referint a empresaris, a treballadors, a altres administracions, als fabricants.

De tota manera, jo no fugiré d'estudi i diré exactament què és el que estem fent. I estem seguint les línies generals que apliquem en matèria de seguretat i salut; també les estem aplicant en el cas concret de l'amiant. Vostès ja saben que nosaltres tenim quatre grans eixos en matèria de seguretat i salut en el treball, que és el tema de l'assessorament, el tema de la vigilància i control, el tema de les sancions i el tema de la conscienciació per poder arribar al conjunt de la població –això després nosaltres ho anem traduint en diferents programes; per exemple, nosaltres tenim un pla de xoc que coneixen vostès molt bé on entrem en tot el que són les empreses d'alta accidentabilitat, les ETT, actuacions específiques en el sector de la construcció, control de serveis de prevenció aliè...–, i aquests quatre eixos, a més a més, aquest any els hem ampliat amb dos més que són els serveis de prevenció propis i controls d'auditories.

Però no ens quedem aquí, sinó que a més a més tenim cinquanta-quatre programes específics, i un d'aquests cinquanta-quatre programes específics, des de fa molts anys, fa referència precisament a la matèria de l'amiant. Per això comentava que nosaltres no fugim d'estudi, sinó tot al contrari. Nosaltres, des de fa molts anys, i ara procuraré aportar algunes dades que reforcin aquesta idea, estem tractant el tema de l'amiant, perquè, com vostè molt bé ha exposat, l'amiant va ser un material que per les seves característiques... –en aquell moment no es coneixien, no a casa nostra, sinó que era un tema a nivell mundial, les seves conseqüències, perquè són conseqüències que es veuen moltes vegades vint o trenta anys després–, és un material que va ser utilitzat en els àmbits de la construcció o en àmbits industrials.

I vostè ha centrat molt bé els tres tipus, diguem, de malalties relacionades. Malauradament moltes vegades quan es produeixen ara alguns dels casos d'aquestes malalties no es pot saber o no es pot delimitar exactament si això ha estat com a conseqüència d'haver estat a prop de productes d'amiant o no ho ha estat. I aquesta és una de les dificultats que existeix; existeix a casa nostra, existeix en el cas de França que vostè ha plantejat, en el cas d'Anglaterra, etcètera, etcètera.

De tota manera és cert..., vostè ha comentat el tema de la normativa europea. Dir que en el cas de casa nostra de tots els temes, diguem de tots els usos de l'amiant, actualment únicament hi ha una possibilitat d'ús d'amiant, una, que és precisament el crisòtil o amiant blanc, de totes les que hi havia, i que evidentment està previst que no es pugui utilitzar abans d'arribar al 1 de gener del 2005, com al conjunt de l'Estat.

I en matèria de normativa, ja que l'ha citat, permeti'm dir que jo penso que hi ha bons elements per mostrar que nosaltres hem estat capdavanters en matèria d'amiant. Miri, nosaltres vam dictar diferents ordres, i després aplicades, els anys 85, 87; concretament tres ordres. I amb aquestes ordres que va aplicar la Generalitat de Catalunya s'avança en la regulació sobre aquest tema d'aplicació a la resta de l'Estat espanyol; hi vam introduir temes molt importants que després altres comunitats autònomes han seguit, com és el cas del registre d'empreses que manipulaven l'amiant i el llibre de registres de controls ambientals i mèdics.

I dins d'aquest tema vull remarcar que pel que fa al Departament de Treball jo citaria totes i cadascuna de les línies que s'estan fent. Mirin, podríem citar set grans línies, que són: les seccions de vigilància i control, les accions de suport, les accions de promoció, les accions d'informació, les accions formatives, les accions de recerca i altres accions. I com es pot veure només de l'anunciat de tot això es pot veure que hi ha una gran conscienciació per part de la Generalitat de Catalunya en aquest tema fora del debat concret que es fa.

En el tema de la vigilància i el control, nosaltres visitem tots els anys els cent vint-i-cinc centres de treball on es manipula el tema de l'amiant, i, a més a més de seguir totes les avaluacions que es fan, mèdiques i mediambientals, mitjançant els llibres de registre, nosaltres fem controls addicionals per veure aquest seguiment que es fa. I no només ens quedem amb els controls mediambientals i mèdics, sinó que anem amb temes com els que vostè ja ha citat, com, per exemple, què passa amb els equips de protecció, etcètera.

Per tal motiu, els cent vint-i-cinc centres de treball són cent vint-i-cinc centres que tenim controlats, que controlem cada any i que seguim cada any. I això ho seguim concretament amb dos tècnics de dedicació absoluta i completa i deu més de suport: dotze tècnics pel tema de l'amiant. I seguim tots i cadascun dels treballadors, perquè no tots els treballadors d'aquests centres de treball tracten directament amb el tema de l'amiant, però sí un seguiment que es fa dels treballadors que, d'alguna manera, poden estar exposats a les circumstàncies de l'amiant; seguiment que es fa quan està a l'empresa i seguiment que es fa quan canvien de centre de treball; se'ls fa les avaluacions quan canvien de centre de treball per anar, potser, a treballar a un altre àmbit. Per tal motiu, escolti'm, des del que és l'àmbit de l'amiant passem dins del que és humanament i tècnicament possible concedirem que està controlat i, a més, amb una política –ho torno a dir– preventiva i no reactiva.

Vostè ha citat, després, algunes coses sobre el tema de debat, el tema social. Per això nosaltres tenim endegades moltes línies de suport i informació. Permeti'm que només en citi algunes d'aquestes accions de suport que fem, que aquestes vénen a conseqüència de quan ens ho demanen i les fem. Miri, nosaltres hem elaborat els criteris d'interpretació i aplicació de la normativa. Hem..., evidentment, elaborem o fem la transmissió a la Junta de Residus sobre les empreses censades i tot el seguiment i control. Per cert, permeti'm que discrepi en el tema dels residus. Els residus estan absolutament deli-

mitats: aquells que són residus productes d'amiant i aquells que han pogut tenir continguts i estan als abocadors i van als abocadors especialitzats en cadascun dels casos.

Nosaltres, evidentment, participem en tot el que són informes pericials i nosaltres col·laborem amb molts ajuntaments quan se sol·liciten, precisament, què s'ha de fer en temes –que després hi entrarem– com pot ser –i vostè ho ha plantejat– el tema dels edificis, eh?, com un tema pendent.

Accions de promoció. Escolti'm a part de col·laborar amb moltes publicacions i col·laborar amb els col·legis més aplicats, ja que hem parlat d'edificis, com aparelladors i arquitectes tècnics..., dir una cosa, i col·laborem amb matèria de promoció i sensibilització en diferents medis de comunicació, etcètera; vull dir una cosa: nosaltres estem molt orgullosos per part del Departament de Treball dels tècnics que estan treballant, i molt, en totes aquestes línies que vostè diu. Miri, fins al punt que els tècnics del Departament de Treball publiquen revistes nacionals i internacionals de prestigi sobre tots aquests temes.

Jo li citaré, per exemple, articles que vostè ha pogut mirar a l'*American Journal of Industrial Medicine* o a la *British Journal of Cancer*. Són articles que publiquen tècnics que estan treballant en el Departament. Conseqüentment, tenim la sensibilització i tenim els tècnics millor preparats per poder treballar en tot aquest tema.

Informació. Informació, nosaltres tenim un servei d'informació, tant telefònica com personal, de consultes en qualsevol tema relacionat amb l'amiant: efecte sobre la salut, possible presència en materials i instal·lacions, orientacions per a la retirada d'amiant en instal·lacions, equips de treball, etcètera. Concretament, durant l'any 2000, vam atendre quatre-cents cinquanta consultes.

Una altra línia d'actuació, accions formatives. Nosaltres intervenim en tot el que poden ser cursos superiors, intermedis, d'especialització i, sobretot, de prevenció, i en tots els fòrums especialitzats. En aquesta línia, per exemple, l'any 2000 vam tenir trenta accions formatives sobre les conseqüències de l'ús de l'amiant. I sobretot treballem molt en línies d'acció de recerca, perquè, com vostè ha dit, és un tema en què encara s'hi està treballant moltíssim.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

En aquesta línia dir-li que el Govern, en col·laboració amb estudis epidemiològics, retrospectius, prospectius, d'investigació, actuem conjuntament amb l'IREC, amb l'Institut Català d'Oncologia, amb l'Hospital Clínic de Barcelona, amb la Universitat de Barcelona, i podríem afegir-nos a altres organismes internacionals. I és més, ja que parlem d'organismes internacionals, dir que participem tant en l'àmbit de l'Estat en el que és el grup de treball de l'amiant, com, a més a més, en les sessions europees sobre l'amiant, a petició d'ells; que, precisament, hi ha un comitè dels responsables d'inspecció de treball i nosaltres hi som cridats. I hi som cridats per la qualitat dels nostres experts i per les aportacions que fan els nostres experts davant d'aquesta realitat.

I, així, per exemple, durant l'any 2000 van estar, en aquestes sessions europees sobre l'amiant, van estar a Estocolm, van estar..., una altra que es va fer a Madrid, van estar a Edimburg, a París, etcètera. I vull dir una altra cosa: des d'altres departaments també s'hi està treballant. És el cas concret del Departament de Treball on, com vostè sap, s'està treballant en el protocol de vigilància sanitària específica pel que fa referència al tema de l'amiant i que representarà una..., o es pot considerar una norma de bona praxi per a tots els professionals sanitaris del sector que treballen en serveis de prevenció.

Per tal motiu, quina seria la conclusió que jo faria? Després entrarem en l'altre torn en alguns punts concrets. Del que he exposat fins ara penso que queda clar que des de fa temps el Govern de la Generalitat té una política plenament activa i, fins i tot –jo ho diria, i perdoin l'orgull que tenim–, capdavantera en matèria de l'amiant si ens comparem amb altres zones.

I, consegüentment, penso que estem en una línia correcta en seguretat i condicions en el treball i en matèria de salut; qüestió inqüestionable és, evidentment, que sempre, totes les activitats, totes i cadascuna d'elles són susceptibles de millora.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies. Senyor conseller, jo en la meua intervenció ja he comentat que des del punt de vista de la Conselleria de Treball aquest tema s'havia tractat, i només faltaria –i només faltaria! També li he dit que hi han buits i que cal fer moltes coses d'ara endavant, i aquests buits vol dir coses que no han fet i les previsions són compromisos d'aquí al futur, i d'això no m'ha dit res.

A veure, jo valoro que hi han alguns temes en què s'ha avançat poc. Aquesta interpellació –ja ho he dit abans– té tres dimensions: una laboral, treball, una altra sanitària, el tema concret dels edificis, que té a veure amb salut pública, etcètera, la qüestió econòmica...; però, és clar, només em contesta un conseller. Però, miri, segons en quines dimensions s'ha avançat poc. I jo abans he fet..., m'he entretingut més en la qüestió sanitària, perquè és la que em preocupa més en aquests moments perquè és la que afecta les persones concretes afectades per aquestes patologies tan greus.

I justament tinc aquí el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* de l'any 87, 26 de gener del 87, i en aquell moment el conseller d'Indústria i Energia, Joan Hortalà i Arau, que contestava una pregunta d'un diputat del Grup Popular precisament sobre aquestes qüestions, deia: «El registre de dades sobre vigilància medicolaboral que contempla l'article 15 del Reglament de l'amiant, ha de permetre agrupar una sèrie de dades que al llarg del temps serveixen per avaluar l'estat de salut dels treballadors exposats a aquest contaminant.» Bé.

Ens diu això l'any 87, i jo li he fet una valoració: que aquest registre de dades és molt insatisfactori. No dic que no hi hagi un registre d'empreses i que no sapiguem quins treballadors tenen aquestes empreses. Això ho sabem. Però, quines són les persones que, treballadors o no..., perquè, nosaltres –i vostè també, ho suposo– ens hem de preocupar per aquelles persones que a l'entorn d'aquestes fàbriques –per tant, és una qüestió de salut pública, també– hagin pogut contreure aquestes malalties. Per tant, què en sabem de la incidència que ha tingut l'exposició a l'amiant respecte a les persones?

Doncs, en sabem molt poc. I li he de dir que el Registre d'empreses amb risc d'amiant hauria de revisar i actualitzar perquè no reflecteix totalment la realitat en aquests moments. I que també, malgrat les dificultats, caldria reconèixer totes les malalties contreïdes a través del risc de l'amiant com a malalties professionals, cosa que no existeix ara, però, en canvi, la mateixa Comissió Europea en fa la recomanació, i potser que l'escoltéssim –potser que l'escoltéssim.

Hi torno a insistir: els treballadors, però..., i la resta dels ciutadans? Vaig al tema dels edificis, eh?, perquè un aire condicionat mal instal·lat i recobert amb fibres d'amiant ens està transmetent a l'aire tota una sèrie de partícules que inhaïm. No hi ha un cens d'edificis. Què es fa o què s'ha de fer en els casos de manteniment i reparació dels edificis que contenen amiant? Si no sabem quins són, tant els treballadors com les persones que hi estan habitant o, si són edificis públics, que els estan utilitzant s'hi veuran afectats.

I, efectivament, estic d'acord amb vostè que hi ha persones molt competents en el seu Departament que treballen aquests temes. Justament aquí tinc un article del senyor Santos Hernández, cap de la secció d'higiene del Centre de Seguretat i Condicions de Salut del Treball, que diu en aquest article –ho diu–: «En España no disponemos de ningún censo de edificios con presencia de amianto, ni lo que quizás sea más necesario de un procedimiento administrativo para su elaboración. Tampoco disponemos de registros públicos donde encontrar las especificaciones de los materiales de construcción utilizados.»

(El president es reincorpora al seu lloc.)

És a dir, els seus tècnics ho saben, però vostès no ho fan. Per tant, distingir si tenen tècnics amb bona qualificació, que hi són, de les polítiques, no ho han fet, no s'ho han plantejat? Doncs, fem-ho. No ha dit que som capdavaners? Doncs, facin-ho. No esperin que ho facin abans a Madrid, no cal –no cal. I si som capdavaners no esperem tampoc que arribi el 2005 per fer la prohibició. Fem-ho ja, i en un període transitori d'un any. Que es demani a Madrid, que s'apliqui a Catalunya, que es faci sense que..., que des de l'Estat es faci, que no s'esperi la transposició de la Directiva europea; fem-ho ja. No som capdavaners? És un tema fonamental per a la salut de les persones, i abordem-lo amb realisme, però amb eficàcia, perquè no estem parlant d'una anècdota, estem parlant d'un tema important amb moltes persones afectades i que –ho crec– es mereixen –i ens ho mereixem tothom com una qüestió de salut

laboral però també de salut pública— que aquestes qüestions se solucionin.

Gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Treball

Vostè ha parlat, diguem-ne, de quines són les línies; jo penso que s'han deduït algunes línies. De tota manera, si em permet, ja que vostè ha centrat el tema en àmbits —ha parlat de l'àmbit laboral on ha dit que per part del Departament s'estan fent moltes coses, ha parlat del tema dels edificis i ha parlat del tema sanitari—, permeti'm que jo digui una mica quins són els criteris que continuarem treballant en aquestes línies.

Miri: evidentment, totes les accions que hem exposat, nosaltres les continuarem fent. Penso que hi ha una concordança, que aquestes línies són línies correctes a línies d'actuació. Per tal motiu dins de l'àmbit laboral continuarem treballant en totes i cadascuna de les línies que he fet en l'exposició i que —ho torno a dir— jo penso que és una política que mostra el caràcter absolutament actiu i, a més a més, el caràcter informatiu, etcètera.

Vostè planteja, a més a més, una problemàtica que també és preocupació nostra i que, malauradament, no es tenen dades, ni aquí ni pràcticament arreu del món, com són temes d'aquelles persones que no tracten directament amb l'amiant, però sí que poden treballar amb productes relacionats amb l'amiant o tenir algun nivell de contacte concretament en aquest aspecte.

I, per això, nosaltres tenim un pla de treball. Tenim actuacions del Pla de treball i, amb aquestes actuacions, permeti'm, perquè ja entrariem concretament en el tema que vostè ha citat, temes concrets. Què és el que procurem fer? Miri, relacionat amb aquesta preocupació, d'aquestes persones que poden estar..., el Departament de Treball està impulsant un programa que és el de prospecció sobre la presència de l'amiant o de materials que continguin amiant, durant aquest exercici 2001 i l'exercici 2002. I el que estem fent és fer-lo des de col·laboració, com l'Institut d'Estudis per a la Seguretat, i amb els tècnics del Departament de Treball, treballant en aquest programa.

Aquest programa entenem que ens facilitarà una estimació sobre l'abast de la presència de l'amiant en edificis i possibilitarà el disseny d'actuacions preventives, dirigides a les operacions amb risc d'exposició de fibres d'amiant. I a més a més, en el tema dels edificis, concret, dir que, dins de les accions del Departament d'aquest any, s'està elaborant un CD-ROM que el que procurarem és que tingui la màxima difusió, entre ells, els ajuntaments. Un CD-ROM sobre com tractar, precisament, el tema dels edificis. El títol del CD-ROM és: *CD-ROM sobre l'amiant en edificis i instal·lacions. Què fer?* Això, ho tenim en aquest moment en preparació al Departament, espero que durant aquest any ho tindrem, i el que ens preocupa, precisament, és fer-lo arribar a tots els professionals implicats i a tots els ajuntaments,

perquè sàpiguen exactament en matèria d'edificis, quan tenen aquesta actuació, què és el que han de fer.

Per tal motiu, aquesta actuació ja l'hem pres, ja l'hem pres durant aquest exercici, i jo espero tenir la possibilitat... I a vostè, en el moment que el tingui, també li faré arribar, de tots i cadascun... Per tal motiu, el tema dels edificis, jo penso que el tenim ben enfocat des d'aquest punt de vista. És a dir, estem creant aquest manual de bona praxi, a què vostè feia referència, sobre aquest extrem, i, en matèria diguem sanitària, a més a més de reiterar tot el tema de tots els controls que es fan..., el seguiment dels controls que es fan. Controls que es fan a tots els treballadors que he citat, controls que es fan als que estan treballant, als treballadors —el seguiment dels treballadors, la situació quan canvien de feina, també, que se'ls fan les avaluacions mèdiques, etcètera, etcètera. Escolti, miri, hi ha altres departaments, jo, com és lògic, m'he centrat més en el Departament de Treball, però hi ha altres departaments que estan treballant molt, com és el cas del Departament de Sanitat, i, precisament, el Departament de Sanitat va participar i va treure un protocol sobre la vigilància de la salut, ja des de l'any 99, que feia referència a tot aquest àmbit de l'amiant.

I dir una altra cosa, que també està treballant el Departament de Sanitat de forma molt, molt activa a la Comissió Interterritorial, en aquest moment, per regular tot el que seria un registre de treballadors que van poder estar exposats i el tractament que han de tenir aquests treballadors i els seus familiars. Això s'està treballant dins de l'àmbit de la Comissió Interterritorial.

O sigui, que estem en la línia que vostè d'alguna manera apuntava, és a dir, no quedar-nos únicament en els que ja estan, que ja hi fem moltes accions, sinó també els que ja han passat i, fins i tot, com és lògic, a les famílies que han pogut tenir...

El president

Senyor conseller, hauria d'acabar.

El conseller de Treball

Finalitzo, moltes gràcies.

El president

Gràcies, a vostè.

Interpellació al Consell Executiu sobre la dinamització del sector pesquer a Catalunya (tram. 300-00328/06)

La següent interpellació, la formula l'illustre diputat senyor Rafael Luna i l'adreça al Consell Executiu, sobre la dinamització del sector pesquer a Catalunya. Té la paraula.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, parlar del món de la pesca és, sens dubte, parlar d'un sector molt complex i proble-

màtic. La diversitat dels arts de pesca, de les confraries, dels caladors, de les normatives i de les competències i de les vigilàncies, fan del sector de pesca català una activitat amb dificultats en la seva funcionalitat, que busca una unificació de criteris, d'actuacions en el sector, tot això dintre d'una renovació i adequació del sector a les exigències del temps, allò que entenem com a globalització.

La pesca a Catalunya té assignatures pendents des de fa molt temps, senyor conseller, com pot ser la rivalitat entre els arts o entre les mateixes confraries; d'altres més actuals, com la conservació del medi, la reproducció de les espècies. La diversa normativa i competències existents, en la majoria dels casos, produeixen una confusió i una esgotadora burocràcia davant de les administracions, amb una diversitat de vigilàncies que, en ocasions, senyor conseller, fan que els pescadors se sentin més delinqüents que treballadors.

Per tot el que he exposat, es fa necessària una política pesquera que canalitzi cada una de les unitats del sistema i sigui capaç de donar una solució al conjunt, és a dir, a l'organització. Això, només, es pot aconseguir amb la intervenció de l'Administració i amb la implicació de totes les parts. El diàleg i la participació són les dues peces claus per poder arribar a plantejaments consensuats i participats per tot el sector pesquer, i encara més, quan estem parlant d'un sector amb un fort arrelament en el passat i que ha d'entrar en un procés de canvi cultural per fer front al futur.

Tot això que exposo demostra que el sector pesquer a Catalunya està vivint una situació complexa en la seua activitat i d'incertesa respecte al seu futur, i que exigeix una atenció especial de l'Administració de la Generalitat i del seu Departament.

És ben cert que la Generalitat de Catalunya, mitjançant el seu Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, ha desenvolupat una certa activitat en el sector pesquer, però –permeti'm, senyor conseller– no tota la que s'havia de fer i sense arribar, en alguns moments, al moment precís; potser per aquella complexitat que abans comentava en el sector pesquer, que no els ha permès millorar l'operativitat o, potser, senyor conseller, perquè no s'ha sabut o perquè no s'ha volgut entrar amb decisions en els problemes i s'ha perdut el temps i el ritme.

La veritat és que des del canvi de director general de Pesca, que tots i tants havíem demanat, hem pogut observar un cert moviment en el seu Departament, com a exemple, el Pla director de pesca 2000-2006, que es va presentar, encara que una mica tard, als grups parlamentaris en la Comissió de Pesca del Parlament de Catalunya, del dia 24 de novembre de l'any passat, que «vol construir», com diu la seva introducció, «les bases del desenvolupament futur del sector de la pesca, el marisqueig i la aquicultura, establint objectius, estratègia i actuacions que hauran de portar a terme els propers anys». El Pla director de pesca 2000-2006 és una guia bàsica del camí a seguir en els propers anys, el nostre Grup considera que podria haver estat més ambiciós i més decisiu, però entenem que és millor tenir aquest Pla que no tenir-ne cap. El que és cert és que

aquest Pla, al nostre Grup Parlamentari, serà un instrument molt útil per fer un seguiment del seu compliment, i, en qualsevol cas, com a document que perfila unes bases d'actuació, tingui present, senyor conseller, que des del nostre Grup Parlamentari tractarem d'aportar iniciatives encaminades a enriquir-lo de la manera que sigui més positiva i més clara.

Una de les iniciatives més esperades en el sector és la futura llei de confraries, de la qual existeix ja un esborrany, i ens tranquil·litza saber, per paraules del director general de Pesca, senyor Subirats, que s'està consensuant amb tot el sector. Esperem, senyor conseller, un ampli consens i que el projecte de llei arribi tan aviat com sigui possible a aquest Parlament per al seu debat i aprovació, perquè aquesta llei és imprescindible per adequar unes institucions amb una profunda tradició històrica en la realitat dels nostres temps i amb la projecció de futur. Es fa, així, necessària una llei que situï una màxima jerarquia normativa en les confraries. Però, sense cap dubte, són moltes més les accions sobre les quals el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha de treballar.

És cert –i vostès ho excusen– que les diverses normatives i competències dificulten el camí de la simplificació i unificació d'actuació, però també és ben cert, senyor conseller, que ara tenim una gran oportunitat, l'oportunitat que ens dona la nova Llei 3/2001, del 26 de març, de pesca marítima, de l'Estat. En la seva disposició addicional vuitena, parla textualment que «se establecerán las causas de colaboración y, en su caso, hacer uso de las correspondientes previsiones constitucionales a los efectos de implantar una actuación administrativa unificada en el ámbito de pesca marítima litoral». Aquesta Llei dona una gran oportunitat de poder aconseguir la finestra única que tantes i tantes vegades els grups parlamentaris i el sector han reclamat, tenint en compte, senyor conseller, que hi haurà qüestions que no s'hi podrà arribar, perquè no són competències de l'Estat, sinó d'una política de globalització que té a veure, realment, amb la nostra pertinença a la Unió Europea.

Per la limitació del temps de què dispo, no puc continuar parlant d'uns altres temes, alguns d'ells tan importants com poden ser la comercialització del peix –ja farem una altra interpellació amb aquest camí– o les taxes dels ports. Senyor conseller, no es tracta que el conseller Artur Mas es comprometi a una subvenció de 150 milions de pessetes al sector per paliar l'augment del preu del gasoli, mitjançant les taxes dels ports de la Generalitat, del que es tracta és de fer una política que vagi a reduir-les o bé a fer-les desaparèixer. I a mi m'agradaria que a la seva resposta em digués si aquestes taxes ja han tingut el seu compliment, perquè el que sí és cert i sí que ens costa és que, a part de l'Estat, aquelles compensacions que havien de venir de l'Institut Social de la Marina s'han portat a bon terme.

Vull aturar-me en el que després serà la moció subsegüent a la meua interpellació. Per aquesta raó, em referiré al pla IFOP per a Catalunya del període 2000-2006. Centrem-nos en allò que fa referència a aquest pla. Catalunya té aprovat un pressupost de 8.100 milions de pessetes, la qual cosa significa un notable increment

respecte al pla 94-99. Però cal ressaltar i és molt important que, per primer cop, aquest pla possibilita subvencionar no tan sols els armadors, sinó també els pescadors en el cas de paralització temporal de la flota o de desbiològiques. Senyor conseller, ens sorprèn, al nostre Grup ens sorprèn que la Generalitat de Catalunya, i en aquest cas el seu Departament, no ha contemplat aquesta possibilitat d'ajudes als treballadors i que no es contempli dintre del pla de pesca 2000-2006. No oblidí, senyor conseller, que el salari és a la par i, per tant, si no hi ha captures no hi ha salari.

Pel que fa referència als armadors, aquests es queixen de no cobrar amb puntualitat el fons compensatori de les vedes. I prova d'això és que, amb data 26 de maig d'aquest mes, el 50% de la flota d'arrossegament de Tarragona encara no havia rebut la part que els correspon del cobrament de la veda de l'any 2000. Sap, vostè, senyor conseller, què suposen aquests retards per als armadors? Doncs, significa haver d'endeutar-se amb crèdits als bancs i pagar les despeses d'interessos financers. I, senyor conseller, no em digui vostè que és per culpa o per motius, realment, que no arriben de l'Estat. Estic parlant que ens consta que de l'Estat s'ha enviat, però que ells no ho han cobrat.

Com el temps m'arriba, esperaré en la meua rèplica poder continuar desenvolupant aquesta interpellació i poder contestar, senyor conseller, les observacions que vostè em pugui fer.

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, bé, com vostè ja sap prou bé –a més a més, hem tingut un parell de compareixences, una que vaig tenir jo a la Comissió que vostè presideix, el 24 de desembre, per explicar i presentar, a més a més, el pla director de pesca de Catalunya que, per una altra banda, crec que fa molts pocs dies també el mateix director general, potser, la passada setmana, podria ser la setmana passada, va fer, també, la seva compareixença– hi ha diversos instruments que són els que regulen, per dir-ho d'alguna manera, quin és el programa d'actuació del Govern de Catalunya en matèria de pesca.

En primer lloc, el mateix Pla director marca quines són les línies d'actuació per a aquests propers sis anys, 2000-2006, que són a més a més els anys que dura l'instrument financer d'ordenació del sector de la pesca a tot Europa, i també, per tant, a Catalunya; un programa, a més a més, que va ser aprovat el 30 d'agost de l'any passat, que preveu un volum global d'inversió de 38.000 milions de pessetes, dels quals 17.673 són recursos públics i, d'aquests, 5.400 són aportats pel mateix Govern de Catalunya, amb les seves plurianualitats corresponents. Aquestes dotacions representen un increment substancial del període 94-99, un increment aproximadament d'un 85%.

Per tant, jo crec que aquest programa, aquest nou programa IFOP és un programa actualitzat però, a més a més, amb unes expectatives a set anys, jo diria que tremendament bones, perquè és un increment molt substancial; perquè, a més, les seves mesures són mesures per articular el sector, mesures importants per a la seva articulació. Primer de tot, la renovació i modernització de la flota pesquera; ahir a la nit, en una altra interpellació, hi feia referència: modernització i renovació. Per tant, vol dir, per una part, poder comprar embarcacions noves i, per altra banda, modernitzar les actuals i, per tant, vol dir també una altra cosa important, i és la seguretat en el lloc de treball dels mateixos mariners, que és un dels capítols importants, perquè representa 10.000 milions de pessetes l'aportació, el conjunt de l'aportació per a aquest programa. Aquest programa preveu a més una altra cosa, que és la construcció aproximadament de 140 noves embarcacions i la renovació d'unes 350.

El segon eix important del programa IFOP, en la línia de què parlava vostè, de desenvolupar i modernitzar..., hi ha tot el que fa referència a desenvolupament i modernització del teixit productiu: des de la protecció dels recursos, dels propis recursos, amb els esculls, els equipaments de ports, i el suport a la transformació de productes de la pesca; és a dir, indústries conserveres, indústries que manipulin i que representin també una estabilitat en els preus que percep el productor en èpoques de captures grans.

I un altre capítol important dins d'aquest programa és, precisament, un que no hi ha fet referència, però que és l'aqüicultura. I, en l'aqüicultura, nosaltres creiem que tenim un desenvolupament per a aquests propers anys molt positiu i unes possibilitats de creixement positives; possibilitats de creixement positives que vénen donades, a més, per la introducció de noves produccions: produccions com el llenguado, el rom, el pop i, d'una forma principal, la tonyina, és a dir, per engreixar la tonyina.

I en el que referència –que vostè n'ha parlat també, n'ha fet esment– a la comercialització, hi ha una partida, jo diria, prou important, però nosaltres creiem que en la comercialització s'ha de sacsejar de punta a punta tot el litoral català, perquè creiem que hi ha d'haver noves fórmules per millorar el valor afegit, per millorar la renda dels pescadors, a base d'incrementar el valor afegit dels seus productes. Si, per una banda, tot el tema de l'etiquetatge, el tema de la identificació en la botiga, a partir del segon semestre d'aquest any; si, per una altra banda, la conscienciació, fins i tot de tothom, del producte català... També hem d'anar a encaixar noves línies de comercialització, i en aquest moment hi ha un projecte nou a Blanes, a l'Ametlla de Mar, i a Roses també, que són projectes diferents tots tres, però que permetrien, de ben segur, un valor afegit, o sigui, incrementar el valor afegit dels mateixos productes de la pesca.

Nosaltres creiem..., i aquest és un discurs que ens costa que entri en el sector, perquè és un sector –vostè hi ha fet referència–, per una banda, dividit: dividit moltes vegades dins dels mateixos ports i dins de les mateixes confraries, dividits per les seves modalitats –els

d'encerclament, els d'arrossegament, els d'arts menors—, vull dir, dividits ja entre ells, precisament, per la seva pròpia modalitat de pesca. Però crec que s'està fent per part també del conjunt del sector un esforç important —i després em referiré a quina és l'eina de què nosaltres hem pensat que el podem dotar i que l'estem ja posant en marxa en aquest moment.

El programa IFOP permet també un altre aspecte important, que és el foment de la pesca artesanal, i a més a més un altre, que són les prejubilacions per a aquells que no vulguin continuar amb la seva activitat, i després, el foment i la promoció de les paralitzacions temporals. Vostè feia referència a les paralitzacions temporals; miri, escolti, en les paralitzacions temporals, els recursos són exclusivament del Govern de Catalunya. O sigui, nosaltres hem presentat el programa de la Mediterrània, un programa especial per a la Mediterrània, en el qual..., perquè creiem, a més a més, que la Unió Europea no està tenint una actuació clara i decidida.

Diguem-ho més clar: ni la Unió Europea, jo diria, ni el conjunt de l'Administració de l'Estat, perquè, segurament que per una seva lògica, ha estat més preocupat per les grans flotes que estaven en els grans caladors i que han tingut els problemes que han tingut, com per exemple, la no-renovació de l'acord amb el Marroc, que no per un litoral que té unes flotes de poc calat, unes flotes petites i que, per tant, tenen una problemàtica diferent. Per tant, nosaltres també aquí hem introduït, en el programa de pesca a la Mediterrània, en el pla de pesca de la Mediterrània, la possibilitat que les vedes poguessin ser finançades també per la Unió Europea. Nosaltres, hi ha una xifra en el programa IFOP —crec que són 840 milions de pessetes—, i, per tant, aquesta és la que posem en pràctica: és el 50% de la veda.

I, a més a més, hem fet una altra cosa per finançar-ho ràpidament. És a dir, quan s'acabi l'última veda, l'endemà, poden anar a l'ICCA amb la certificació i recollir ja els diners mentre es fa el pagament, perquè el Govern de la Generalitat va aprovar ja fa unes setmanes, va prendre un acord d'autoritzar l'ICCA a fer aquests pagaments automàtics, de forma que no haguessin d'esperar la tramitació pressupostària corresponent. Per tant, això està en marxa, està funcionant...

I aquest any val a dir també una altra cosa, i és que hem aconseguit unificar els criteris pel que fa referència a les vedes temporals voluntàries i, a més a més, fer-les tots, i que no ens tornéssim a trobar, com ens hem trobat molts anys, precisament perquè el sector també actua com actua, que, per exemple, els de la Vilanova i la Geltrú no fessin veda, els de Tarragona sí, i l'endemà, un pic començada la veda, els de Vilanova i la Geltrú tenien el mateix dret a anar als mateixos indrets que els de Tarragona, que havien fet la veda. Per tant, en això hem aconseguit un acord general aquest any, que crec que això també serà bo i serà positiu.

Però la retirada de vaixells, precisament..., parlava del cessament de l'activitat, però per a la retirada de vaixells també hi ha un pressupost considerable en el programa IFOP que es dota amb 1.865 milions de pessetes, que ha de permetre aproximadament la retirada

entre quaranta-cinc i cinquanta vaixells, entre arrossegament i encerclament, durant aquest període, que és, en principi, el que sembla ser, parlant amb el sector, en el moment de confeccionar el programa IFOP que podia complementar-se.

Val a dir també una altra cosa, i és que en el conjunt del sector, l'any 99 i l'any 2000 —i d'una forma especial l'any 2000—, fruit de tots els treballs previs de poder fer les vedes com s'han fet..., en aquest moment el que hi ha és una bona resposta, diguem-ne, quant a captures, i jo diria que l'any 2000 s'ha tancat molt bé. S'ha tancat bé, fins i tot, amb un increment en el nombre de tones capturades, i, per tant, l'increment, traduït en pessetes, ha representat quasi un 10% de creixement, comparat amb l'any 99. Per tant, jo crec que això també ha fet possible que l'any sigui un any molt més dolç, per dir-ho d'alguna forma.

Què pretenem en el sector per a la seva vertebració? Bé, nosaltres creiem que al sector el que li falta, el que li ha faltat al llarg dels anys...

El president

Senyor conseller, hauria d'acabar...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Acabo. És diàleg. I per això el que hem fet és crear les taules sectorials —i després, en tot cas, en la següent intervenció m'hi referiré—, per articular un diàleg no només amb l'Administració, sinó entre ells.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor conseller, per la seua informació. Jo li he de dir a vostè que agraeixo molt aquesta informació generalitzada que ens ha fet del pla IFOP, i que ja li hem dit que hi ha alguns temes que no s'han tocat, com el de comercialització, que el meu Grup té un interès molt especial que sigui fruit d'una altra interpellació.

Jo, senyor conseller, ho he volgut resumir en uns temes molt concrets, no?, i vostè no m'ha donat una contesta. Si vostè està dient que el dia següent de les vedes se poden presentar a l'ICCA per poder cobrar, jo li explico i li dic a vostè per què el 26 de maig encara el 50% de la flota d'arrossegament de Tarragona no ha cobrat les vedes de l'any 2000. Jo li he preguntat a vostè que per què vostès —IFOP—, quan per primer cop el pla reconeix realment als treballadors que se'ls pot subvencionar quan hi ha vedes biològiques o aturades biològiques, per què la Generalitat no ho ha fet.

Miri, possiblement, amb el tema de la prejubilació que es contempla al que és el pla director de finançament, ha volgut vostè pal·liar una de les necessitats que tenia. Jo estic d'acord que vostès s'estan enfrontant a tot el que és les parades biològiques al cent per cent. Jo no li

dic res. El que sí que és ben cert és que vostè tampoc no han plantejat això tan important, que és que els treballadors podien cobrar. Hi ha moltes situacions en què estan cobrant, cobrant salaris de subsistència, com són 50.000 pessetes. Possiblement vostè després me dirà: «És que, bé, a l'Institut Social de la Marina...» Aquest és un altre tema que hauríem de tocar a part, que seria la reforma, possiblement, del règim especial dels treballadors de la mar. Però jo li estic parlant d'un fet concret que per primer cop –per primer cop–..., el seu article 16 ho reconeix, el que és el pla IFOP.

Jo li estava preguntant, a vostè, també, si aquestes taxes dels ports ja s'han pagat –aquests 150 milions a què el senyor Artur Mas se va comprometre amb els pescadors per paliar el que era el gasoil–, si s'ha fet i si hi ha voluntat per part del Departament –perquè per la nostra és així– que aquestes taxes se vagin reduint fins a desaparèixer.

Jo li he preguntat, a vostè, també, i he fet..., li he parlat que possiblement... Vostè diu: «És que les taules sectorials...» D'acord. Però, miri, nosaltres hem fet un pla –i jo ho reconec–, un pla director del 2000-2006, important, al qual s'han de ficar més coses i s'ha de donar més qualitat, però jo penso que s'ha de fer un pla. I s'ha de fer un pla en el qual es parli realment de l'organització d'aquestes vedes biològiques d'una manera escalonada; s'ha de fer un pla que vagi acompanyat d'un control posterior de les vedes, de mesures, d'horraris, de segregacions de la zona de pesca, etcètera. I això s'ha de fer amb les taules sectorials, s'ha de fer dialogant amb les taules sectorials. I això és un pla que no té res a veure amb el pla director 2000-2006, que és un pla financer. Estem parlant d'un pla específic per al nostre litoral català, que té a veure amb qüestions molt importants, molt complexes –també li dono la raó, senyor conseller–, per la complexitat que el sector té en si, però que realment són molt, molt importants.

Miri, senyor conseller, és necessari que es garanteixi per part de la Generalitat de Catalunya el cofinançament de tots els ajuts provinents de l'Estat i de la Unió Europea; però no cal esperar que sigui l'Estat el que doni el primer pas. S'ha de fer una política responsable, que després no haguéssim de recordar que s'han perdut diners per manca de cofinançaments de la Generalitat de Catalunya. I aquest és el punt que nosaltres demanem, i això és i serà l'orientació en la qual anirà la nostra moció o els punts que nosaltres debatrem.

I també jo els he estat parlant de la llei de pesca; m'agradaria saber quan està previst que aquest esborrany de pesca arribi a aquest Parlament per al seu debat i aprovació. Fa falta que arribi. És un instrument importantíssim perquè les confraries de pescadors se puguin ficar als temps actuals i es puguin, d'alguna manera, coordinar. És molt difícil el que s'ha de fer, senyor conseller; jo ho reconec. Però estic segur que realment, amb diàleg, com vostè ha dit, amb molt diàleg –i les taules sectorials són importants en aquest aspecte–, podrem arribar d'alguna manera a tindre una harmonia de conjunt del que és el litoral.

I jo li prego una cosa, senyor conseller: en aquest Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, pesca és

l'últim, però pesca és un sector molt important, en el qual el seu Departament haurà de fer un gran esforç, i en el qual, sens dubte, per la sensibilitat que tenim el nostre Grup, nosaltres estarem al seu costat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula el conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, bé, jo no tenia aquí la data exacta del pagament, per tant, he hagut de trucar al meu Departament i preguntar-ho, i em diuen que el 75% ja han cobrat, perquè entre avui i demà cobra tothom; és a dir, vam quedar que a final de mes es pagava i s'està pagant ja..., o sigui, s'estan enviant ja els manaments de pagament de forma que pugui cobrar tothom entre avui i demà. Per als de la veda 2000. Els de la veda 2001 –repeteix–, que s'acabarà aquestos propers mesos, que es farà aquestos propers mesos, el que faran és: l'endemà mateix d'acabar la veda, amb la certificació d'haver fet la veda, podran anar a l'Institut Català del Crèdit Agrari; que ja es va aprovar deu fer dos sessions de govern enrere l'autorització a l'ICCA... –precisament amb aquesta voluntat, que ahir se'n parlava també, que l'ICCA sigui realment un instrument financer al servei del sector productiu agrari i de la pesca, l'agricultura, la ramaderia, l'agroindústria i la pesca–, es va autoritzar a l'ICCA aquesta línia de descompte de forma que poguessin anar a cobrar automàticament; que és una línia que serveix a més a més per diferents tipus d'ajut que atorga el Departament d'Agricultura.

Deixi'm dir-li una altra cosa que fa referència al G4, no? El G4, que és la tarifa de ports, que vostè..., bé, G4, que vostè ha dit la taxa de ports, no? Nosaltres el que vam fer l'any passat, i crec que era el més correcte del món, és dir: escolti, en plena crisi del sector, en què pot contribuir aquest any la Generalitat de Catalunya a minvar les despeses de carburant en el sector, en un moment, a més a més, que havia assumit una escalada important de preus, el carburant de la pesca, quan tradicionalment el carburant de la pesca, abans de la liberalització, de la brutal liberalització dels carburants –perquè també s'ha de dir així–, havia estat sempre igual que l'agricultura, igual que el gasoil agrícola, havia estat tremendament protegit, cosa que no ha succeït exactament igual, sinó que està en els vaivens dels preus de mercat?

Vam creure convenient fixar un ajut que era l'equivalent del que en un període de temps concret es cobrava per a la taxa. I això és el que es va acordar amb la Federació Catalana i amb les tres federacions –Tarragona, Girona i Barcelona–, i això és el que s'està complint escrupolosament després de no poques discussions, a l'inici, de com s'havia de redistribuir aquests diners. I a més a més, ens ha quedat penjat encara –malgrat que hi donessin el seu vistiplau– els ports de Tarragona i Barcelona, que la taxa, com que són ports estatals, va quedar penjada i a hores d'ara no han cobrat. Tarragona

diu que si Barcelona ho tanca, paga; Barcelona diu que si no l'autoritza Madrid, no paga, i, per tant, qui s'ha quedat penjat amb tot això són el port de Barcelona i el port de Tarragona, que la tarifa la cobra l'Estat.

Una altra qüestió. Vostè ha fet referència a la Llei de pesca i al marc competencial, i que Catalunya ha d'assumir les seves competències... Miri, escolti'm, la finestra única i..., aquest articulat de la Llei de pesca estatal 3/2001, precisament és fruit de la negociació entre el Departament d'Agricultura i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió amb el Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació i amb el Grup Parlamentari Popular, de forma que acceptessin una pila d'esmenes que deixessin una esclatxa almenys –perquè la Llei originàriament no en deixava ni una; no en deixava ni una–, una esclatxa almenys, perquè poguéssim parlar no ja de traspàs de competències en matèria de pesca, sinó, com a mínim, per delegació, fer algunes activitats de forma que poguéssim bastir la finestra única, i els pescadors, el conjunt del sector de la pesca, no hagués de trucar a tres, quatre, cinc finestretes, per exemple, quan ha de legalitzar un canvi de motor d'una embarcació, per exemple, que ha d'anar a Marina Mercant, ha d'anar a no sé on, ha d'anar a l'Administració de l'Estat i ha d'anar a l'Administració de la Generalitat, perquè l'Administració de la Generalitat és l'Administració actuant a l'hora de fer-li la primera documentació i a l'hora de finançar-li la seva pròpia subvenció.

Nosaltres precisament en aquest moment el que estem és negociant el desplegament d'aquest articulat que vostè hi feia referència abans per veure si els propers mesos, si de cara al 2002, poguéssim tenir ja una articulació en algunes d'aquestes qüestions fins i tot més administratives, més burocràtiques, que poguéssim evitar que la gent els maregessin tant i anéssim... Perquè fixi's en agricultura, no tenim competències exclusives en moltes matèries, tenim finestra única que és diferent, però, com a mínim, la gent saben exactament a quina porta han de trucar, a quina oficina han d'anar a presentar els papers i a qui s'han de dirigir per reclamar quan tenen algun conflicte.

El sector és complex, el sector és tremendament complex. Nosaltres per què hem fet les taules sectorials? Hem fet tres taules sectorials...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Acabo, senyor president... La de pesca, la de comercialització i de l'aqüicultura, perquè siguin realment l'instrument real de discussió dels problemes. La de comercialització? Perquè, home, per primera vegada, que siguin capaços d'asseure's tots els sectors implicats, el que ven i el que compra, perquè, si no, no resol-drem un bon programa de comercialització de futur, i allò que deia d'aconseguir valor afegit en el producte en la segona part, que no és pescant, sinó comercialitzant, ens pugui donar un benefici de la renda dels nostres pescadors.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política del patrimoni immoble (tram. 300-00430/06)

La següent interpellació, la formula l'illustre diputat senyor Joan Surroca; la formula al Consell Executiu, sobre la política de patrimoni immoble. Té la paraula.

El Sr. Surroca i Sens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, aquesta interpellació la fem bàsicament per dos motius. Per una part, perquè veiem que la gestió del Govern de Catalunya en matèria de patrimoni immoble es revela esgotada. Aquesta potser és la paraula que millor defineix el moment actual, tota vegada que després, potser, d'aquests vint anys és fàcil que passi aquesta situació. Perquè en el començament de l'autogovern m'imagino que això va ser com aquell que té una bona taronja, la parteix per la meitat i comença a espremer aquella taronja. Ens trobem en un moment que s'acaba la meitat d'aquesta taronja, i el que surt, que surt suc –ara vostès segurament em diran coses que es fan, i és ben cert, però–, està en una fase molt final, surten gotes. És el moment d'agafar l'altra meitat de taronja i començar de nou i que surti un bon raig. A mi m'agradaria, senyor conseller, que em digués: «Surroca, tens raó. Agafem l'altra taronja i comencem.» Aquesta és el que..., jo penso, la raó d'aquesta interpellació, i una altra, que jo ja en vaig parlar en un altre moment aquí mateix en aquesta cambra, que és que el sector està desil·lusionat.

Miri, jo ja li vaig dir: em sembla que a part de parlar amb els directors generals –que vostè segur que hi parla–, a mi m'agradaria que vostè passés per tot el país i parlés amb les bases. I és clar, jo penso que són gent que no tenen un doble llenguatge, que li han de dir a vostè el mateix que a mi m'expressen: no hi ha illusió, és un moment de desesperança. I si falla la base, malament podem fer res amb patrimoni ni amb res.

Bé, doncs, aquest dos punts són la causa d'aquesta interpellació. Causes: n'hi dic quatre; que s'estan corcant, ens caurà la taula sense aquestes potes. Primer: patim de molta inèrcia, anem fent, allò que hem fet durant vint anys sembla, doncs, que ja ens va bé. Malament. Segona: manca de programes i prioritització. Tercera: si jo li dic que els recursos escassegen és molt suau; és que no n'hi ha, ens quedem sense recursos per a cultura. I quarta: és una falta de cooperació amb els agents socials o professionals i amb el territori.

Miri, aquesta situació contrasta amb la d'altres països europeus i, fins i tot, jo diria, d'altres comunitats autònomes, que han descobert les possibilitats culturals, educatives i econòmiques d'una bona gestió del patrimoni. Fa anys, potser perquè Catalunya tenia un prestigi en aquest sentit molt gran, venien gent d'arreu a veure vejam què fèiem a Catalunya, i llavors ho anaven projectant a les seves comunitats autònomes. Això ara

és ben diferent. Diria que moltes comunitats autònomes han passat al davant. I miri, d'estar al capdavant de la classificació, ens trobem que ja no anem a Europa l'any que ve, dubto que anem a la UEFA, i ens trobem en una situació ja de promoció, si ens posen a segona o no. I això és alarmant.

Em sembla que estimo la cultura, senyor conseller; jo li faig propostes positives, propostes de canvi que penso que no es fan. Proposta primera: és urgent diagnosticar la realitat actual del patrimoni immoble i accelerar el seu inventari i la seva catalogació, tot prioritant les declaracions com a BCIN, els béns culturals d'interès nacional, que jo ja sé que es van fent, però s'ha d'accelerar; en aquest cas sí. I els plans directores, que és realment positiu. Escolti, tot allò que he visitat i m'han dit aquí hi ha un pla director, allò funciona, encara que sigui que saben que allò s'acabarà al cap de deu anys, però n'hauríem de tenir més, s'haurien de generalitzar els plans directores.

Segona cosa que a mi em sembla que s'hauria de fer. No n'hi ha prou amb les excavacions d'urgència; s'han d'establir programes de prevenció del subsòl arqueològic, és a dir, les excavacions preventives, perquè, del contrari, ens ho gastem tot, ens ho malgastem tot, en les d'urgència i no ens queden diners per impulsar les excavacions programades. Elemental. Les excavacions de salvament han d'estar finançades principalment pels promotors, mentre que el Govern ha d'establir mecanismes de suport i facilitats fiscals per a les empreses promotores.

Una tercera qüestió que a mi m'agradaria que fos impulsada. Cal implicar les universitats i altres centres de recerca en les intervencions arqueològiques públiques. Jo penso que es podria treure molta rendibilitat científica si les universitats col·laboressin en l'estudi de les dades i de les memòries de les excavacions d'urgència, és a dir, en allò que han fet els arqueòlegs; no els hem de treure cap pa, a aquesta gent, però que les universitats en traguessin suc, que moltes vegades aquestes dades queden sense estudiar. Per exemple, una de les coses que s'ha d'impulsar és el que ara es detecta que manca: el suport a la recerca en aspectes cabdals com ara les anàlisis de laboratori aplicables a l'arqueologia. Jo sé que hi ha algú que ho fa, però molt poca gent. Cregui'm que, això, s'ha d'impulsar tot un equip que ho faci.

Un quart punt que jo suggeriria és que el Govern de la Generalitat no ha impulsat la creació i dinamització de parcs arqueològics. Miri, jo estic una mica desesperat. Hi ha coses que si vostè hi anés..., no sé si ha visitat..., com ara la ruta romànica de Capsacosta. Si fa gaire que hi ha anat, senyor conseller?, perquè allò és perillós fins i tot. Fas aquella ruta i hi ha un pont que s'acaba. Escolti, jo m'he trobat amb turistes que n'hi ha que s'hi maten. (*Rialles.*) Seriosament, que l'hi dic, eh?, seriosament. Hi fan fotografies com un exemple del que no ha de ser un parc arqueològic. No hi ha pàrquings, no hi ha orientació, la gent es perd.

Aquest dia vaig anar a Calafell. Escolti, Calafell és d'aquests llocs que han vingut gent d'Europa a mirar-s'ho. Però, és clar, no n'hi ha prou que l'Ajuntament

faci coses allà; allò s'està desfent; esperen que la Generalitat refaci allò que fa uns anys varen construir. Hi han de donar suport, doncs, a aquests parcs arqueològics.

Un altre aspecte. El cas emblemàtic del que estem dient és el de Tarragona, que té un dels patrimonis arqueològics d'època romana més importants d'Europa. Doncs bé, tots els intents de constitució d'un consorci entre la Generalitat, l'Ajuntament i altres institucions implicades han anat en orris davant la impossibilitat de posar-se d'acord dues institucions que són del mateix color: Generalitat i Ajuntament.

Tinc més coses, senyor conseller. És urgent afavorir un clima d'entesa institucional. Si no ens ajuntem la gent que ens preocupa la cultura, malament rai, desapareixem del mapa, el proper conseller serà d'esports, potser en Rexach, no ho sé. (*Rialles.*) El nucli dur de la cultura cada vegada importa menys, senyores i senyors diputats, perquè no interessa el pensament –no interessa el pensament.

Un altre aspecte. S'ha d'actuar conjuntament amb els titulars i propietaris dels béns patrimonials, articulant espais mixtos i compartits de gestió i finançament. Entre aquests interlocutors destaca, evidentment, l'Església catòlica, titular d'una part importantíssima del patrimoni. Hi ha béns dispersos en greus condicions de conservació i seguretat.

Miri, vaig visitar fa poc també les Franqueses. És molt a prop de Balaguer. És un monestir cistercenc que és del segle XII. És de propietat privada. Escolti, és fantàstic; aquella rosassa romànica és per caure-hi agenollat, sap?, és per caure-hi agenollat, davant d'aquella rosassa. Què fem per salvar aquest patrimoni que està en mans privades? No impulsem res, des del Govern?

S'han destruït importants restes arqueològiques amb la pressió urbanística o política. Hi ha excavacions, encara, clandestines, el comerç illegal, i, en canvi, les sancions no són ràpides ni són alligadores. Hi ha d'haver cartes arqueològiques; a l'abast, no que s'amaguin dels propietaris i dels ajuntaments, les han de tenir a la vista a fi i efecte que en comptes de fer excavacions d'urgència imprevisible siguin d'urgència programable.

I no cal dir..., tot el patrimoni industrial, que tenim colònies, fàbriques, estacions de tren, fargues, molins..., tota aquesta riquesa, l'hem de recollir. Tantes coses hi ha, senyor conseller, que hi passàriem hores.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies..., a vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Cultura (Sr. Jordi Vilajoana i Rovira)

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Surroca, la taronja..., és evident que tenim una gran taronja, i vostè parla de la part espremuda, però jo diria que aquesta gran taronja, doncs, està formada per 9.575 jaciments inventariats a Catalunya. I respecte a això que diu vostè que hem perdut ritme, li haig de dir que amb el que portem d'any, doncs, n'hem tornat a

inventariar 262 més, que vol dir que tot aquest planteig que parla vostè que ja estem esgotats, doncs no és així. Perquè si..., per dir-ho així, ja sé que a vostè no li agrada que doni xifres, però quan compares les xifres marques el ritme, diguem-ne. I ens trobem que aquesta gent que vostè diu que està desil·lusionada..., i que jo crec que no és així, perquè la realitat és que estan treballant cada cop més, ens estem esforçant més per intentar que aquesta gran taronja tan positiva que tenim al país segueixi donant molt de suc.

Quan vostè parla d'edificis, li haig de dir que estem parlant de 30.221 edificis que tenim documentats. I això em sembla, també, un element molt important.

Quan vostè diu que en aquests moments hem perdut il·lusió, li haig de dir que, per exemple, una de les tasques importants que estem fent és la tasca normativa i el desenvolupament de la Llei de patrimoni de l'any 93. I estem, en aquests moments, modificant el Decret de l'any 90, adaptant-lo a la Llei del 93. Ahir, ahir, concretament ahir, la Comissió de Govern Local va aprovar per unanimitat el Decret de protecció del patrimoni arqueològic paleontològic; ahir, unanimitat, per part de tots. I estem, en aquests moments, preparant la regulació de la figura de l'arqueòleg municipal.

Perquè estic d'acord amb vostè que tota aquesta tasca l'hem de fer tots, tot el conjunt de la societat, evidentment liderat pels poders públics i bàsicament la Generalitat, però ho hem de fer amb la col·laboració dels ens locals, de les universitats i també de la societat en el seu conjunt. Això és la única manera de portar a terme una política correcta que compleixi la funció bàsica de protecció, conservació, acreixement, investigació i difusió de tots aquests béns que li parlava ara que integren el patrimoni cultural del nostre país. I jo crec –no crec, estic segur– que s'està fent.

Vostè ens parlava d'eliminar les urgències. Això es fa mitjançant l'inventari. S'està fent una gran labor d'inventari tant del patrimoni arquitectònic com de l'arqueològic, concretament amb la creació de les cartes arqueològiques que van creixent d'una forma molt clara.

També això comporta el registre i..., el que vostè deia abans; és a dir, tenim 94 zones arqueològiques, dintre d'aquest conjunt d'àrees a protegir, 1 zona paleontològica, 195 jaciments en el catàleg de patrimoni cultural català, 30 han rebut la qualificació d'espais de protecció arqueològica...; o sigui, estem treballant en aquests moments. I tot això són dades dels darrers mesos, del darrer any; vol dir que en absolut estem afluixant en la nostra actuació.

Vostè parlava de l'element de la societat civil que actui i que actuïn ells. Hem donat aquest any passat 2.761 actuacions de tipus arqueològic, d'intervencions arqueològiques. Aquest any, en el que portem, en aquests cinc mesos de l'any 2001, ja estem a 327 actuacions, que no són urgents, sinó que són actuacions que s'autoritzen i que en aquest cas fan entitats públiques o privades, però des de la seva actuació.

Vostè em parlava de la necessitat de col·laboració amb la universitat. D'això nosaltres en diem «les actuacions programades». L'any 2000 se'n van fer 62; l'any 2001, ja en portem 73. És a dir, en tot l'any 2000 es van fer 62

actuacions programades amb la universitat per buscar aquest element científic i de recerca; en el que portem d'any, cinc mesos..., i ja en portem 73. Per tant, jo diria que tot això que parlava que hem perdut gas, que hem perdut il·lusió, no es produeix, sinó que en aquests moments s'està actuant en aquest terreny.

(Pausa.)

Em comentava també vostè, en la seva intervenció, la necessitat de declaració també de béns culturals d'interès nacional. Jo li voldria apuntar en aquest sentit que en aquests moments no només no s'ha reduït el ritme, sinó que s'està accelerant d'una forma clara. I li diré, concretament, algunes dades. En aquests moments tenim..., béns culturals d'interès nacional declarats estem a 1.811. D'aquests 1.811, 16 s'han declarat darrerament, i estem en aquests moments amb 159 expedients incoats, que per tot això resultarà un total de 1.970 béns d'interès nacional des del punt de vista arquitectònic. Jo crec que això és una dada molt significativa i sobretot vol dir que aquesta que vostè apuntava pèrdua de ritme o pèrdua d'il·lusió no es produeix.

Per altra banda, hi ha un altre fet també claríssim: les nostres actuacions, que s'estan produint a diferents nivells i que a més a més tenen un finançament molt específic. Com estem finançant? Quins recursos estem donant en aquests moments a la nostra labor en el terreny del patrimoni del nostre país? En primer lloc, molt important, l'1% cultural de la Generalitat. En el període 99-2001, la Generalitat va invertir 1.595 milions de pessetes, que van donar lloc a un total de projectes de 3.095 milions de pessetes. I aquí és molt important aquest efecte multiplicador que tenen les inversions en patrimoni; és a dir, per dir-ho així, cada pesseta posada passa a ser dues o tres pessetes en el conjunt del país, i em sembla molt important.

Fa molt pocs dies, el 3 de maig, en vam treure una altra per al període 2002-2004 de 6.246 milions de pessetes, a la qual la Generalitat n'aporta 2.391. Tornem a veure aquest efecte multiplicador de les inversions fetes en patrimoni, que ens sembla molt important.

Per altra banda, tenim els convenis que es fan amb corporacions locals i amb l'Església. I aquí voldria destacar, per exemple, un fet prou conegut per vostè, però que m'agradaria ressaltar, que és l'acord a què hem arribat amb l'Ajuntament de Terrassa per tirar endavant el projecte de les esglésies de Sant Pere de Terrassa, que suposarà unes inversions, per part de la Generalitat, de 475 milions de pessetes. Però també dintre del Pla de catedrals, la feina feta a la catedral de Tarragona, a la catedral de Girona, a la catedral de Solsona, a la seu de Manresa, etcètera.

També en aquesta línia d'actuacions estem també treballant en..., i d'aquí surten recursos per a tot aquest aspecte de subvencions directes..., la convocatòria de subvencions, que estem a l'ordre d'uns cent milions a l'any; són petites actuacions on estic d'acord amb vostè que hem d'evitar les urgències. I per això és molt important la feina que s'està fent i el gran esforç que s'està fent d'inventari, perquè aquests mapes arqueològics i tota aquesta línia que es fa d'inspecció... –que és una altra àrea que m'agradaria destacar; les inspeccions, en

aquests moments, també estan creixent: l'any 2000 es van fer 166 inspeccions, i l'any 2001, el que en portem, en aquests cinc mesos, ja en portem 105—, tot això està completant la nostra informació que ens permet un element que ens sembla decisiu que és la planificació, l'assessorament als ajuntaments.

Cada dia hi ha més relació i cada vegada es fan servir més els nostres serveis, tant les cinc comissions de patrimoni territorialitzades com la Comissió de Catalunya, com els serveis territorials del Departament, com els serveis centrals, per assessorar els ajuntaments i altres departaments de la Generalitat en aquesta labor de previsió, i que permeti ajudar en la seva planificació urbanística. Això facilita molt el treball i evita les urgències. I en aquesta línia s'està treballant clarament i absolutament.

Jo voldria, també, destacar un element que està col·laborant clarament a l'aportació econòmica, que és el mecenatge. Crec que hem d'anar a un compromís global amb la societat, i un d'ells és aquest aspecte d'aportació econòmica per part d'entitats privades que estan fent un esforç important —concretament en els darrers dos anys va ser una aportació que va superar els dos-cents milions de pessetes—, que estan en aquests moments ajudant-nos en aquest finançament global que, a grans trets, es situa en uns 2.700 milions de pessetes l'any.

Per altra banda, voldria també destacar la labor de difusió que s'està fent de tot aquest patrimoni arquitectònic i arqueològic. Concretament, elements concrets com els treballs realitzats a l'església de Santa Àgata, on es va fer tot un treball monogràfic; publicacions monogràfiques; difusió d'exposicions; també la revista *Art sacre*, que està fent una tasca molt important de difusió; i també aquest inventari del patrimoni arquitectònic, que té en aquests moments vuit volums, que estem preparant un altre volum i que sortirà publicat quan el tinguem acabat, aquest novè volum; existeix també un catàleg de monuments i de conjunts històrics artístics de Catalunya, que va sent progressivament suplementat amb aquest nova informació que es va incorporant, i també un magnífic CD-ROM que ens permet comunicar amb aquesta nova tecnologia els monuments de Catalunya.

En la rèplica, després d'escollar-lo, intentaré aportar més dades o més respostes al seu planteig.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Surroca i Sens

Moltes gràcies, senyor president. Bé, quan jo parlava d'inèrcia em sembla que no exagerava, senyor conseller, perquè, miri, aviat farà vuit anys que es va aprovar per ampli consens la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català, i de les divuit matèries que l'articulat preveia que serien objecte de reglament, només dues foren desenvolupades mitjançant decret l'any 1994. Si no he entès malament ahir es va..., un decret més. Sí, però, és clar, són tres i en falten quinze. I d'ai-

xò fa vuit anys. Aleshores, penso que això demostra el nivell de paràlisi en què ens trobem en aquest sentit.

La Llei aquesta també preveia altres obligacions de tipus normatiu i documental que tenen un termini temporal; per exemple, assenyala que en tres anys s'ha de fer, doncs, el llistat de tots els castells de Catalunya declarats, en bloc, BCIN. I això no existeix. Però aquesta inèrcia no acaba aquí, tot i que ja seria ben greu. Pensi que l'1 de juny de l'any 2000 la Comissió de Política Cultural va aprovar una proposició no de llei, entrada el 23 de desembre de 1999, amb la qual s'instava el Consell Executiu a publicar en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, en el termini de nou mesos, el desplegament normatiu del 50%, com a mínim, de les matèries regulades per aquesta Llei que hi ha pendent.

Ha passat un any i això s'ha incomplert. (Pausa.) Pot donar una explicació? És clar, en falten diversos, eh? I el restant, el cinquanta restant s'ha de fer en els nou primers, en els nous següents mesos. Jo penso que si anem amb aquest ritme ens podem trobar que després de deu anys de la publicació d'aquesta Llei no tinguem els decrets enllestits; potser, llavors, haurem de parlar ja d'una nova llei.

Jo crec que el mal és l'extraordinària lentitud amb què tot es porta a terme. Li vaig a posar simplement un exemple bastant llastimós. Això és un fet que va passar el mes de març de l'any passat, de l'any 2000, quan una empresa constructora que estava fent un pàrquing subterrani a Sant Feliu de Guíxols, doncs, va cimentar unes restes que dona tota la impressió que es tractava d'una barca romana.

En aquest cas vaig fer una pregunta, jo mateix, per veure les responsabilitats, quines sancions s'havien aplicat. Mesos després se'm va contestar i se'm va dir que s'estava recollint informació. El mes d'octubre de l'any passat vaig fer una altra pregunta i se'm va contestar exactament igual. Ara, quan ja portem un any, estic pendent d'una altra resposta. Però, és clar, a mi això..., m'entra una sospita: que anem allargant les coses i que si les coses es podrien no és estrany que la gent perdi confiança.

Malament —jo ho penso— anem, senyor conseller, si no impulsem tot l'aspecte econòmic. Pensem que des de l'any 1991 el percentatge que dediquem a cultura, any darrere any, ha anat baixant, no n'hi ha ni un de sol que vagi en augment. El percentatge que estava a l'1,62 l'any 1991, al d'enguany ha quedat reduït a l'1,20. I encara és més greu i significatiu si observem el percentatge dedicat a inversió, que ha passat del 30,24 l'any 1991, al 20,60 del 2001. Per tant, jo espero que en tot això hi posarem remei, senyor conseller.

I, per acabar, li volia demanar disculpes. Em sembla que l'he guiat malament i no n'estic segur, però els senyors diputats i diputades m'ho poden dir..., no sé si m'he equivocat quan pensava amb Santa Maria de les Franqueses amb el romànic... No ho sé..., quan li he aconsellat la ruta de Capsacosta, s'ha entès...? (Veus de fons.) Gràcies.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. (*Veus de fons.*) Fan alguna giragonsa... Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., jo, en primer lloc, li ho he dit abans, i lamento que no ho havia de fer des del meu seient... A veure, estem complint els terminis que ens hem marcat amb la Llei. És a dir, en aquesta Moció que vostè planteja, la 166, per aquest cinquanta per cent..., alguns d'ells ja estan avançats, concretament, tres d'ells; ahir se'n va aprovar un altre, com li deia. Volem complir aquest termini que s'esgota el juny. I encara no hi som al juny, ens falta un dia, ens queda tot aquest mes, i estem treballant en aquest sentit per acabar aquest termini. Per tant, ho dic per concretar. Vostè em deia: «Portem molt retard.» No el portem –no el portem.

Respecte a la segona part, el termini s'esgota el juny del 2002 i tenim voluntat clara d'assolir-ho.

I respecte al tercer punt d'aquesta Moció, que era les relacions amb els professionals, etcètera, s'està portant..., com li deia, tant amb les universitats amb les prospeccions, amb les corporacions, i que hi ha un diàleg constant i continu. I en aquests moments –jo ho crec– allò que és molt positiu és que els ajuntaments estan fent servir els nostres serveis per aquesta labor d'assessorament per evitar aquest tipus de sorpreses que vostè em plantejava.

Miri, després ha entrat ara al final amb un tema que és pressupost global del Departament de Cultura. Escolti'm, n'hem parlat altres vegades de cada intervenció, crec que en aquests moments les condicions són les condicions, però estic segur que en el futur podrem seguir invertint. Però jo diria que és molt important en aquests moments el que s'està invertint en aquest sector. I ja li ho he dit ara: estem parlant directament d'uns tres mil milions de pessetes l'any, però que té un gran efecte multiplicador. I això em sembla positiu. I la prova d'això és que..., a veure, no es tracta aquí de fer cap tipus de triomfalisme, però, Catalunya és un dels països que la UNESCO ha tractat més bé, des del punt de vista de declaració dels patrimonis mundials. I això, evidentment, té molt a veure amb la qualitat del nostre patrimoni –que és molt alta, per suposat–, però també hi té molt a veure –i també ho sap vostè molt bé– que la UNESCO valora com es gestiona, com s'inverteix, com es cuida. I això és un altre fet que fa que sistemàticament ens vagin donat...

Hi ha un fet, l'any passat, aquí mateix, en aquesta cambra, vam poder celebrar en un dia de Ple les dos recents nominacions com a patrimoni de la humanitat per part de les esglésies de la Vall de Boí i la ciutat de Tarragona. Li garanteixo que si no féssim una labor adequada de conservació, d'inversió, i que això no es fes professionalment ben fet, no ens ho haurien donat.

I això, senyor Surroca, amb molt de respecte, li ho dic, perquè –ho repeteixo– crec que també hem de valorar la feina que s'està fent, que l'estan fent els professionals, que s'està fent, a més a més, conjuntament amb els ajuntaments, amb les entitats, i també amb el món

de les universitats, i amb entitats sense ànim de lucre, fundacions que estan en aquests moments entrant d'una forma clara i s'està fent amb una important col·laboració –jo diria– amb una gran illusió per part dels professionals de casa nostra. Tot és millorable, però entenc que es fa amb una gran illusió, amb un gran esforç humà i un gran esforç col·lectiu, perquè això és esforç.

Tota aquesta feina, que ara estem parlant de pedres, eh?, bàsicament el gran esforç és dels homes i de les dones. I jo estic molt satisfet i vull agrair, i molt, l'esforç que es fa en aquesta línia. I –ho repeteixo– és un món molt complex, d'una gran riquesa, d'una gran importància; que això és molt positiu, però això també exigeix la complexitat d'aquest element. Abans sentia el conseller d'Agricultura parlant de la complexitat del món de la pesca..., aquest és un món complex, molt complex. Però, així i tot –jo ho crec– estem actuant adequadament en el sentit de planificar, de coordinar, de tindre..., de considerar els valors en si mateixos de cada un, de cada actuació i també la seva prioritat i la seva urgència. I en funció..., jo crec que s'està portant d'una forma contínua des dels serveis centrals del Departament, conjuntament amb tots els ens col·laboradors, una bona tasca en aquesta línia.

Jo voldria dir que, en aquests moments, l'esforç humà i econòmic que estem fent és important. Però també estic d'acord amb vostè, i no se m'amaga gens, que en el futur haurem de fer un esforç en la mateixa línia i superior, tant a nivell humà com a nivell econòmic. Jo crec que les noves situacions i el nou finançament ens permetran arribar a terme en aquesta situació.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística (tram. 300-00450/06)

La següent interpellació... –quasi li diria que no es bellugués del lloc, però no li toca– és la que formula el senyor Bargalló sobre la política lingüística, i l'adreça també al Consell Executiu. Té la paraula.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor conseller, com amb vostè ja he comentat prèviament i també amb membres del seu Departament, aquesta interpellació es vol centrar en una de les eines que nosaltres considerem claus en la política de normalització lingüística del Govern de la Generalitat que és el Consorci per a la Normalització Lingüística.

Jo voldria recordar-li, a vostè i a les senyores i als senyors diputats, que, tant l'Estatut d'autonomia de Catalunya com la Llei de política lingüística 1/1998, situen el Govern de la Generalitat en el centre de les competències en matèria de política lingüística i situen en les competències i les obligacions del Govern de la Generalitat els aspectes d'ensenyament, de foment d'ús de la

llengua en tots els àmbits, d'iniciar actuacions que garanteixen aquests drets lingüístics i l'ús normal i oficial de les llengües, i que parla, fins i tot, de la destinació dels recursos oficials.

El Consorci per a la Normalització Lingüística, que es va crear l'any 89 entre la Generalitat i diversos ajuntaments i diversos components de l'Administració local de Catalunya, a hores d'ara, el 2000, dotze anys després creiem que és hora de revisar-ne el que ha fet, el que està fent i el que ha de fer i pot ser.

Nosaltres creiem que la feina del Consorci ha estat bona. Tenim els nostres dubtes sobre el que està fent ara el Consorci, si el que està fent ara és adequat a la realitat. Tenim incògnites pressupostàries damunt del Consorci. Té un pressupost que ha anat més o menys congelant-se, i ja en parlaré més endavant, però que ha anat més o menys congelant-se. Tenim incògnites sobre objectius i estratègies. Des de veus, diguem-ne, oficials del seu Departament s'ha defensat la posició que s'ha acabat l'etapa d'ensenyament i ara és l'hora de l'etapa social. Realment s'ha acabat l'etapa d'ensenyament? Les noves migracions, per exemple, i l'etapa social..., amb quins continguts? Per tant, és l'hora del debat, és l'hora de redefinir els continguts i les estratègies del Consorci.

El Consorci, que té tres vessants –la d'ensenyament, la d'assessorament lingüístic i la d'ús social–, ha de plantejar-se què fa. Nosaltres creiem que d'ensenyament continua havent-hi la necessitat que el Consorci en faci; no només per a les noves migracions, però segurament, també, per a les noves migracions. L'assessorament lingüístic, tenim els nostres dubtes que, a hores d'ara, després dels anys que tenim d'ensenyament reglat del català, faci falta que la via d'assessorament lingüístic se solucioni a través d'un consorci, a través del Consorci. Tenim els nostres dubtes perquè sabem de casos concrets, d'ajuntaments concrets que utilitzen el Consorci per preguntar si «cadires» va amb «a» o amb «e» final en el plural. A mi em sembla que no estem, en aquest moment –ni el Consorci hi ha d'estar– per això, i en algun cas se n'adona.

I després, l'ús social. En l'actualitat..., abans el senyor Surroca parlava de desillusió, jo crec que estem en una època de desillusió... –no, és que no el trobava, no estic acostumat, senyor Surroca, de veure'l al meu cantó dretà–, doncs, desillusió en deu tenir tothom en moltes coses. Personal del Consorci ens fa saber la seva desillusió: fa poc una persona que treballa en el Consorci em deia que, quan ella va en temes d'ús social, té una sensació barreja de missionera –de missionera– i d'ecolingüista; que no sap ben bé què ha de fer i que el que li preocupa més és si ella fa feina al voltant dels convenis o proposa convenis amb empreses, com es fa el seguiment d'aquests convenis, qui els fa i com s'avalua la funcionalitat d'aquests convenis

Tots creiem que el Consorci ha de ser un servei d'utilitat, de projecció, amb línies polítiques de propostes clares per al futur, obert a les noves tecnologies, obert als processos migratoris. La redefinició del Consorci necessària ha d'anar acompanyada de més pressupostos. El pressupost del 2001 del Consorci, que encara és per aprovar –almenys ho era per aprovar fa molt poc–,

és, el d'enguany, de 2.460 milions de pessetes i el de l'any passat era de 2.418. Hi ha hagut un augment de 42 milions en aquest pressupost. És clar, d'aquest pressupost de 2.460 milions, 2.054 van al capítol I, van a personal; i a activitats, el que podríem entendre per activitats –incloent-hi publicacions, que no són ben bé activitats, però ho podem entendre– hi ha 51 milions de pessetes. El Consorci té 51 milions de pessetes per aquesta feina, diguem-ne, d'aquestes activitats de difusió de moltes coses de les quals la social.

D'aquest pressupost del Consorci, la Generalitat n'aporta el 65% que l'any 2001 són 1.370 milions, els mateixos que eren l'any 2000. Si agafem l'evolució d'allò que ha aportat la Generalitat al Consorci entre 1992 –que és el primer any que el Consorci té diners que superen els 1.000 milions de pessetes–, els que ha aportat des del 1992 fins al 2001 han pujat un 18,57%, l'aportació de la Generalitat al Consorci. Els pressupostos de la Generalitat en aquest mateix període, 92-2001, han pujat un 70,03%. És a dir, el diner públic que té la Generalitat per invertir arreu del país augmenta del 92 al 2001 un 70%. El dia que la Generalitat inverteix en el Consorci, la principal eina de la normalització lingüística al nostre país, augmenta un 18,57%.

Per tant, aquestes són unes xifres que no demostren un interès polític real de donar més suport a les polítiques de normalització lingüística, d'ensenyament per a etapes de la població no escolaritzada o no escolar, en aquest moment, que a les socials.

Això té moltes conseqüències, aquests problemes pressupostaris. Té conseqüències, per exemple, en l'amortització de places; nosaltres hem detectat en els últims temps algunes amortitzacions de places –en el cas del Penedès - Garraf, per exemple, alguna n'hem detectat. En supressions de contractes temporals..., és a dir, vostès tenen quatre-cents professionals –més o menys; quatre-cents, una mica més– del Consorci com a tal i dos-cents contractats que fan cursos a hores. A nosaltres ens han comentat, per exemple, que a diversos centres de normalització lingüística ja han comentat els ajuntaments vinculats –no els consorciats: els vinculats– que el Consorci no podrà fer efectiva la seva part per als cursos de l'any que ve i que, per tant, aquests ajuntaments vinculats hauran de pagar el cent per cent del cost del curs, 361.000 pessetes per curs de quarantacinc hores; això voldrà dir, per tant, que o ho fan..., i si no ho fan, perquè l'ajuntament diu: «No tinc aquests recursos al cent per cent», es deixaran de contractar aquestes dues-centes persones que són aquest personal contractat.

Hi ha la no-aplicació dels acords de conveni o que encara estiguin pendants d'aplicar acords de conveni. El 2% d'increment del 2000, amb els endarreriments corresponents –uns 40 milions de pessetes/any–, encara no s'ha aplicat. L'adequació de la categoria dels administratius, que és pendent del 2000 –16 milions de pessetes/any–, encara no s'ha aplicat, i no s'ha aplicat, volem entendre, no per negativa política de no aplicar un conveni que vostès van fer, sinó per problemes pressupostaris. Els problemes pressupostaris fan que els cursos del Consorci es cobrin, mentre no es cobren els cursos de l'educació per a adults. És a dir, la Generalitat ofereix

diversos tipus d'ensenyament per a adults; un d'ells és l'ensenyament de la llengua catalana al Consorci, que aquest es cobra. La resta d'ensenyament per a adults que fa la Generalitat, no la cobra. I entre altres li puc dir, senyor conseller, que se'ns dirigeixen grups de persones que ens diuen que els cursos són cars. Són o no són cars, evidentment, depenent de la situació econòmica de cadascú, però, si més no, entenem que és injust que l'únic curs per a adults que cobri la Generalitat sigui el lingüístic, que la Generalitat d'un govern nacionalista l'únic que cobra sigui el lingüístic. Entenem...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bargalló Valls

...que continuarem debatent-ne el seu entorn.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè.

El conseller de Cultura

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor diputat, bé, jo –per anar al principi de la seva intervenció, no?– estic d'acord amb vostè, i ho he dit: el Consorci per a la Normalització Lingüística ha fet una gran feina, i molt positiva, no només en el sentit de les funcions que havia de fer, d'incrementar el coneixement, la divulgació, l'ensenyament, l'assessorament..., sinó també un aspecte molt important: que hi ha implicat el conjunt del país, i que els ajuntaments s'han implicat en un tema que és col·lectiu. I això em sembla molt positiu, i això no ho hem de perdre, i és de les coses que no hem de perdre.

Això condiciona algunes coses i un altre fet també important: la seva autonomia d'aquests centres, que els ha donat aquest factor d'implicació. Això ha condicionat una miqueta també la política econòmica; és a dir, cada pesseta..., cada dues pessetes que posa la Generalitat, és una pesseta que posa l'ens local. I això a vegades ha complicat les ampliacions de diners, però jo crec que és molt positiu aquest factor, i l'hem de seguir mantenint.

Per altra banda, jo crec que s'ha fet un esforç important a nivell d'estructures. És cert: 409 persones, 107 persones contractades per obra –que d'alguna manera s'està mantenint. I també, si analitzem una miqueta quin és el moment –i vostè ho plantejava– que està tenint aquest Consorci, ens trobem que el 53% del temps/estructura que s'hi dedica està dedicat a l'ensenyament... I aquí vostè preguntava: «Hem de seguir amb l'ensenyament?» Sí, però probablement concentrar-nos més en aquests factors no només d'immigració, sinó llinars, perquè crec que és un element molt important, i, en canvi, hem d'invertir menys en perfeccionament i potser fer servir sobretot les noves tecnologies. Per tant, sí, però més concentració en unes àrees concretes, més bàsiques i elementals, i dos, també una certa concentració territorial, anant a treballar les àrees amb més déficits. Aquesta seria una primera resposta a la seva pregunta.

Li deia: 53% dedicat a ensenyament; 35%, funcions d'assessorament –excessives–, i 12%, suport administratiu i direcció. És a dir, aquests serien els elements, i aquí és on crec que hem de trobar solucions. Dit això, la realitat d'aquesta feina feta aquest any 2000..., estem amb 1.979 cursos presencials, amb 39.530 inscrits... Em dirà: «Estan baixant els inscrits», però, en canvi, hi ha un fet positiu, que és que hi ha més assistència i més manteniment del curs. És a dir, abans teníem més –entre cometes– «pèrdua» d'alumnes que començaven cursos i no els acabaven; ara potser hi ha menys gent, però molt més estable, i jo crec que això és positiu. Del nivell més baix, 652 cursos, i en canvi en el perfeccionament tenim 1.171 cursos.

S'estan incrementant també cursos sectorials, i aquesta és una altra línia positiva. Quan parlàvem de..., aquest factor em sembla positiu. I, a més a més, s'estan aconseguint convenis, tant amb l'Administració local, com amb el món socioeconòmic, com amb el món sanitari, i cada vegada tenen més alumnes aquests tipus de cursos, que ens sembla també una línia positiva.

Està creixent l'ensenyament a distància, i aquesta és una línia clara on el Consorci ha de treballar. L'any 99 vam tindre 1.999 alumnes a distància; el 2000 ja anem pràcticament pel doble: 3.600. I un altre aspecte que crec que hem de potenciar és la línia de l'autoaprenentatge: 1.168 alumnes, amb 13.500 assistències, en el passat.

Per tant, jo diria, en la línia educativa: concentració territorial en les àrees amb més déficit, i, per altra banda, també concentració en els nivells més baixos –nova immigració. Per exemple, l'any 99, alumnes provinents de fora de la Unió Europea, 3.123 en el curs 99-2000, 4.193 en el curs 2000-2001. És a dir, és evident que aquí hi ha una necessitat clara, i si ho concentrem territorialment segur que encara podem donar més resposta en aquesta línia. No vol dir això abandonar altres àrees, però fer servir molt més les noves tecnologies per anar a aquest ensenyament a distància, que permetrà una resposta molt més clara i concentrar-nos també en aquests cursos sectorials que poden fomentar-ne molt més l'ús en organitzacions, empreses d'aquest tipus.

Quant al tema de l'assessorament, ho deia vostè: estem amb un tema de 29.534 consultes –moltes–, s'han revisat 40.309 documents i s'han traduït 1.249 documents, que suposen 163.000 planes de text. Aquí, entenem que hem de modificar aquest aspecte –i ho deia vostè molt clarament–, és a dir, hem d'intentar buscar un altre tipus de solucions, que a això, bàsicament, també ens pot ajudar la informàtica –i després n'hi parlaré.

Quant a la promoció de l'ús social, en els 233 nous convenis que s'han signat..., són nous respecte a 142 d'anteriors, i, per tant, en aquests moments estem desenvolupant 375 convenis. D'aquests, concretament 100 són amb empreses, 102 amb organitzacions i 31 amb ens locals. Els continguts d'aquests convenis són: plans lingüístics globals, 86; de formació i assessorament, 54 i 29, i 31 que tenen formació i assessorament, i de promoció de la llengua, 33. També s'han fet accions de difusió en diferents terrenys, i, sobretot, aquests centres també han estat un instrument clau per a l'aplicació

territorial de la Llei de política lingüística, i sobretot també de la difusió del seu contingut.

Però vostè em preguntava molt com enfocar el futur. Nosaltres entenem..., i això s'ha fet amb una comissió que ha estat treballant tant del Departament de la Generalitat, de la Direcció General de Política Lingüística, com dels ens locals, en la línia..., i hi ha un ampli consens sobre les mesures a prendre. En primer lloc, una certa concentració de serveis i oficines, evitar duplicitats. Vostè parlava de pressupost, i les ha dit molt clarament: estem amb un pressupost de 2.460 milions de pessetes, on la Generalitat n'aporta 1.400; els ens locals, 700, i els recursos propis, 300. Una altra forma d'aportar més recursos és evitar despeses i gestionar més eficientment. En aquesta línia, una certa concentració de serveis i de centres –per exemple, evitar la duplicitat del centre comarcal i del centre local– ajudaria –i això és una línia que s'ha de fer, i ens aportaria més recursos– a una millor eficiència del Consorci.

Ens sembla fonamental –i hi estem decidits, i s'ha consensuat fer-ho així– implementar el Pla director de serveis informàtics, que això suposarà una inversió nova de 120 milions de pessetes en aquest terreny. Ens sembla molt important per potenciar tant les comunicacions entre el centre i intercentres, i anar potenciant aquest ensenyament a distància, que ens sembla una gran solució i una gran resposta; increment d'ingressos propis per aquesta via de l'assessorament –ja que es produeix aquest assessorament, almenys que es pugui anar a un procés de facturació d'aquest tema i això comporti ingressos per al Consorci–, i també ens hem de marcar objectius clars de formació, tant al conjunt del personal com als directius, per donar resposta a aquestes noves necessitats clares. Volem redimensionar l'oferta d'ensenyament, en la línia que li deia abans; volem també, d'alguna forma, fer una aposta decidida per la col·laboració amb organitzacions civils, adaptant l'oferta de l'assessorament als diferents públics i anar molt més a un assessorament informàtic, i, bàsicament, reduir també aquest assessorament que es fa als ajuntaments, que moltes vegades és..., el fet de tindre'l a casa comporta una dinàmica que crec que es pot millorar.

Després, si de cas, a la rèplica podem parlar més del tema i d'alguns temes que han quedat pendents.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Nosaltres, ja dic, reconeixem la feina feta en el passat –que ja ho hem fet–, el que ens interessa molt és parlar del futur. Per nosaltres, el futur no és només pressupostari, però també és pressupostari, eh? –no és només pressupostari, però també és pressupostari.

Clar, aquí s'ha arribat a un moment, a una espècie d'atzucac, de dir: «La Generalitat no aporta més diners perquè els ajuntaments no n'aporten més.» Clar, aquí, del primer que s'ha de partir és de l'anàlisi que qui té la responsabilitat sobre la política lingüística a Catalu-

nya, qui té les transferències econòmiques provinents de l'Estat per executar aquesta responsabilitat és el Govern de la Generalitat. Ara, el Govern de la Generalitat el que no pot fer és no augmentar les línies polítiques del Consorci pel fet que els ajuntaments, alguns d'ells, potser no paguen, o d'altres paguen tard, o d'altres no volen pagar més. Perquè, hi insisteixo, no és una competència municipal. I, en tot cas, s'ha de reconèixer l'esforç dels ajuntaments de participar políticament i econòmicament en aquest treball, que, a més a més, ha estat molt positiu que ho hagin fet, perquè, sens dubte, el coneixement de la realitat local és molt important en establir una política d'aquest tipus. Però no podem esperar més que la Generalitat ens vagi dient, any rere any: «No, és que no en posem més perquè l'Administració local no en posa més.»

Per tant, hem de trobar o la mateixa estructura orgànica o una altra estructura orgànica que permeti que la Generalitat vagi augmentant els recursos, perquè, hi insisteixo, el tema pressupostari és a la base de molts dels problemes que tenim. A mi m'estan dient que en tots aquells municipis petits que no són consorciats perquè l'abast del municipi no dona..., però que són vinculats, i que fan cursos en el seu municipi, que enguany se'ls ha comunicat –no per escrit, però sí telefònicament si s'hi han interessat– que l'any que ve hauran d'assumir el cent per cent dels cursos. Clar, això voldrà dir que molts d'aquests ajuntaments no ho faran. I sí que hem de concentrar els esforços en els territoris on l'ensenyament és més necessari, evidentment, però també hi ha un munt de municipis petits a Catalunya que necessiten de tant en tant algun curs i que, si no és a través del Consorci, és difícil de fer.

Hi ha la situació laboral, que s'ha de solucionar d'una vegada. No estem parlant de molts diners. Aquestes solucions passen pels convenis signats que s'han de complir. Solucionin la situació laboral d'una vegada, perquè és just i perquè és injustificable que des de l'Administració pública no es compleixin uns convenis que s'han signat.

Però, anant més enllà, hem de debatre aquestes funcions futures del Consorci, i la funció social, d'ús social, per a nosaltres és bàsica. Certament, hem aconseguit, això ho sabem tots, que les generacions més joves estiguin escolaritzades en català i tinguin una competència lingüística correcta. Però, la competència lingüística és inútil si no esdevé ús lingüístic, i tots som conscients que molta d'aquesta gent jove i ja no tan jove que té competència lingüística no fa ús d'aquesta competència. I sovint no en fa ús perquè no en pot fer en segons quins àmbits, perquè va al cinema i no en pot fer, d'ús lingüístic, perquè va a comprar electrodomèstics i, excepte una casa concreta d'electrodomèstics que havia estat participada per la Generalitat, no en pot fer, d'ús lingüístic, a l'hora d'intentar entendre què diuen les indicacions tècniques. Llavors, hi ha tota una feina social, que no és només la normativa, que és la feina de carrer, la feina real, allò que en deia l'«ecolingüística», que el Consorci hi tindria molt a fer, i que el Consorci, lligat amb els ajuntaments, hi tindria molt a fer.

Per tant, el nostre Grup impelleix el Govern de la Generalitat, com a part important del Consorci, com a part

fonamental, a fer més incidència en el debat i a presentar noves línies estratègiques i nous objectius de manera urgent, i impelleix el Govern de la Generalitat a aplicar més recursos pressupostaris en la política lingüística a través del Consorci, si convé modificant l'actual sistema organitzatiu del Consorci, i l'impelleix, també, que a través del Consorci s'acompleixin els acords amb els treballadors i les treballadores i, ja, fins i tot, diríem, a fer-ne, de nous, perquè aquests són una mica antiquats i alguns, de nous, en podrien fer, però, en tot cas, no li demanaré que en faci de nous si encara no ha complert els antics.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula el conseller.

El conseller de Cultura

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, home, bàsicament la discussió està en què no saltres estem prioritzant –i ens sembla que és el que hem de fer en aquests moments– els nivells llindar, no a nivells de suficiència, perquè entenem que el sistema ja té solucions per a aquest tema.

I després hi ha un altre aspecte, que, això, ens ho demanen els mateixos ajuntaments, que és que els cursos han de tindre un mínim de vint alumnes, perquè els ajuntaments –basat en la seva independència, que em sembla molt positiva– consideren que no han de fer cursos. Per això ens trobem, a vegades, amb cursos d'aquestes característiques. Tot això s'està revisant i es pot revisar.

Jo, en el tema del finançament el que vull dir-li clarament és que em sembla molt positiu aquest factor de participació, i em sembla imprescindible, i crec que hem de mantenir això i hem de buscar altres solucions per intentar buscar, doncs, més recursos de tota mena, i també més possibilitats que el mateix Consorci pugui estalviar despeses que en aquests moments té, en aquesta línia de concentració, i per altra banda, també, de poder concentrar molt més els recursos on són més necessaris.

Vostè ha parlat abans, i ara, del tema del conveni col·lectiu. Jo no sé si al Parlament hem de parlar d'això, però jo li apunto una. El consorci està complint el conveni col·lectiu que té signat. Els treballadors han denunciat el del 99, és el seu dret, per a preparar el del 2000. La discussió està en aquesta quota del 2% que en el conveni col·lectiu del Consorci no constava, i per dir-ho així, el que reivindiquen és que s'assimili amb el conjunt de funcionaris de la Generalitat que sí que tenen aquest dos, però en el conveni dels treballadors del Consorci no hi era, en el conveni. Per tant, el Consorci està complint perfectament el conveni; hi ha aquesta reivindicació que forma part en aquests moments de la negociació del nou conveni, que en aquests moments està en una reivindicació situada al voltant dels 140 milions de pessetes, any d'increment, que això incrementarà un nou cost a nivell d'estructura, però –repetixo–, a mi, m'agradaria deixar aquest aspecte, però sí que voldria dir al senyor diputat que el Consorci per

reivindicació lingüística no està incomplint el conveni, sinó que és una reivindicació d'igualació, no de dret adquirit en el conveni, sinó d'igualació amb altres funcionaris de la Generalitat, que és un tema a discutir i que s'hi pot estar d'acord o en desacord, però calia aclarir aquest tema.

Jo diria que en aquests moments s'està treballant molt clarament, com li deia abans, a intentar, valorant tota la feina feta, valorant aquesta col·laboració, veure com hem d'afrontar les noves situacions que creen, al Consorci, els nous reptes que té la societat. Una, aquesta nova immigració, que necessitarà usos fonamentalment en aquest nivell llindar; en alguns aspectes, fins i tot, vénen a cursos de català gent que tenen dificultats, tanmateix, de comprensió del castellà, i per tant, això, també, ha de canviar l'estratègia, i tot això exigeix un replantejament de molts aspectes que s'està fent. Hi ha una Comissió de treball, en aquests moments, treballant clarament en aquesta línia, que està marcant les línies de solució que abans li apuntava en la meua anterior intervenció. Res més.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les iniciatives legislatives o reglamentàries per a facilitar la col·laboració entre la universitat i l'empresa pel que fa a R+D (tram. 302-00124/06)

El següent punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les iniciatives legislatives o reglamentàries per a facilitar la col·laboració entre la universitat i l'empresa pel que fa al R+D. Ho presenta, pel Grup Popular, l'illustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, a veure, jo començaria pel final de l'altre dia, del dia de la interpellació, amb una intervenció que jo vaig fer des de l'escó, amb la benevolència del president, en la qual deia..., crec que davant d'una confusió d'interpretació per part seva, senyor conseller, que va interpretar que jo estava parlant de la llengua i jo li vaig dir que estava parlant de mentalitats. Perquè en el tema concret de la llengua, em sembla que tenia tota la raó vostè, i el que anem és a parlar de mentalitats. I començo per aquí, també, per justificar la Moció que hem presentat, que per a mi, segons com es miri, és també un tema de mentalitat.

La interpellació tenia una filosofia, almenys jo pretenia intentar explicar una filosofia, que era la de dir que ens hem de plantejar, agafant potser com a excusa –no com a excusa, també, com a tema molt important– l'R+D+I, ens hem de plantejar la universitat del futur: com volem

que aquesta universitat sigui i com volem que en aquesta universitat, si és que s'hi han d'implicar, s'hi implicuin, també, els altres agents socials. Hem de fer, potser, una universitat oberta, en l'aspecte d'estar-hi tots implicats, perquè aquesta universitat pugui aprofundir molt més en algunes matèries, perquè, fins i tot, aquesta universitat pugui tenir fonts de finançament noves?

No pretenia la interpellació, ni pretén la Moció, parlar de la universitat del present. Jo crec que avui les coses s'estan fent raonablement bé, amb la situació que hi ha, amb els recursos que hi ha, amb les possibilitats que hi ha –almenys, és la meua opinió, d'altres en poden tenir d'altres–, crec que s'estan fent raonablement bé, i el que s'hagi de corregir s'ha de corregir i això és un altre camí. I jo crec, i aquesta era la línia de la Moció, que aquí el que ens hem de plantejar és el futur.

Què plantejàvem, què plantejem nosaltres amb la Moció? Jo diria, home, bàsicament, fem una cosa a passos, fem una cosa a passos, de dir, escolti'm, en primer lloc reunim la universitat, reunim l'Administració, reunim, en la línia que anava la interpellació, les empreses i altres agents socials, els centres de recerca, etcètera. Reunim-los, meditem i pensem tots junts com volem la universitat del futur, com s'hi haurien d'implicar més les empreses a la universitat, des del punt de vista econòmic, des de tots els punts de vista. Com s'hi haurien d'implicar més, estructurem-ho, meditem-ho, fem-ho. I diu la Moció: «Home, amb un termini d'un any». Però aquí, jo, també, voldria deixar clara una cosa que no diu la Moció, però que almenys és el que penso: l'important és fer-ho. Vull dir que, si després a la pràctica hi estem treballant, estem aprofundint, estem anant endavant, i l'any és un any i mig, més val fer-ho, fer-ho bé, que no pas fer-ho... Sí, per a mi l'important és fer-ho; posant un termini, però l'important és fer-ho.

Home, quan hàgim arribat a aquestes conclusions –a les que siguin, no prejudjo–, a partir d'un marc nou i a partir d'un problema de mentalitat, expliquem-ho en el Parlament, perquè crec que té, no només dret, sinó gairebé obligació de saber-ho, i, home, evidentment, a continuació, el Govern aconsellaria el Departament d'impulsar el que s'ha fet, perquè, si no, no té sentit. Impulsar-ho –ho dic perquè, ara, faré una petita pinzellada, fins i tot, per guanyar temps, senyor president, al tema de les esmenes–, impulsar-ho amb mentalitat, jo diria que, a mi m'agradaria que aquest treball, aquesta anàlisi de com volem, sigui un treball gairebé, diguem, per a Catalunya, però també des de Catalunya. És a dir, no estem pensant només per a la nostra universitat –que, també–, sinó que estem pensant per a les universitats. I, si després d'aquestes conclusions, doncs, escolti'm, hem d'anar a parlar amb el llenguatge col·loquial a Madrid, a dir: «Escolti'm, és que necessitem aquestes ajudes fiscals, necessitem això.», escolti'm, jo seré el primer que ho trobaré molt bé, perquè en aquesta línia, que és positiva, sí que es poden anar a demanar coses.

Per guanyar temps –encara que me'n queda poc, senyor president–, aquí s'han presentat unes esmenes, em menjaré ara l'altra o, si no, faré el torn després...

El president

Faci'l després, potser, que seguirem el cicle normal programat, si li va bé, eh?

El Sr. Vendrell i Bayona

Bé, gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Han presentat esmenes, per Iniciativa per Catalunya - Verds, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir, i per Convergència i Unió, també, el senyor Antoni Castellà. Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup a l'hora de valorar la presentació d'esmenes en aquesta proposta he de dir que, inicialment, quan la vaig veure vaig pensar: «Bé, una altra comissió.», com tantes i tantes altres coses i sembla que tot ho arreglem creant comissions. Després, vam pensar que possiblement no és sobrera aquesta Comissió de treball, tenint en compte les dificultats reals que hi ha d'establir unes bases sòlides de col·laboració entre les universitats i centres de recerca i les empreses, i no per què no hi siguin, ja, aquestes col·laboracions; de fet, en els últims anys hem assistit a un important acostament entre les universitats i centres de recerca i les empreses, això ha implicat, també, la instauració de contractes entre ambdues parts, que configuren un nou marc de relacions i, també, condicionen l'orientació de la recerca universitària, i això també ha suposat, doncs, un increment de fons per a la recerca, a partir d'obrir-se el camp a noves vies de prestació i serveis, per part de la universitat i centres de recerca. Això és veritat.

Però també és veritat que estem molt lluny, encara, de les aportacions que en altres països fan les empreses a la investigació; no acaba de funcionar, pel que sigui, hi han incentius fiscals, ja hi són, s'han buscat diferents fórmules, però el cert és que les empreses continuen preferint importar tecnologia i desconfien del valor intrínsec de la investigació universitària, la que es fa en els centres de recerca.

És a dir, alguna cosa falla que calgui potenciar i, potser, en aquest sentit, vam valorar que aquesta Comissió podia tenir el valor de discutir entre les diferents parts, i una mica, a través de la discussió, d'un major coneixement mutu, etcètera, poder arribar a unes millors condicions perquè es millori aquest tipus de relació, tot tenint present que no es fa d'un dia per un altre, però sí, en tot cas, és establir les bases per a unes millors relacions.

Ara; també dic això amb el convenciment que si deia que aquesta relació està canviant la manera de treballar d'alguns grups de recerca, i que dona lloc a línies de recerca més finalista, més aplicada, també vull dir que aquesta Comissió no servirà de res si no es creen noves estructures i noves plantilles d'investigadors, per exemple, i de tècnics dedicats a la recerca, i això ja competeix a la universitat, competeix als centres de recerca. I

no farem res tampoc si no hi han més recursos per fer..., i no es creen millors condicions perquè la recerca sigui competitiva; perquè, si no, podem fer comissions, però el cercle es continuarà reproduint.

És per això que –hi insisteixo– no és sobrava aquesta Comissió, fins i tot pot ser molt útil, però vull expressar aquesta reserva; és a dir, cal el compromís –que també s'expressa, de fet, a la Moció– que aleshores es posin els recursos financers, estructurals, suficients per fer-ho possible.

Les nostres esmenes anaven en el sentit de reforçar aquests elements; no modifiquen res, aporten algunes coses en el sentit que, quan es parla d'«universitats», doncs, dir «universitats i centres de recerca», encara que és cert que les universitats canalitzen la major part de recerca que es fa en el nostre país. I afegir també alguns objectius més dels que estaven plantejats inicialment en la Moció presentada, i també, doncs, amb l'objectiu que cal arribar als nivells de despesa mitjans de la Unió Europea en R+D, que nosaltres voldríem que fos més de pressa del que segurament serà amb l'actual Govern.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. El senyor Antoni Castellà, per Convergència i Unió...

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo per començar celebro d'alguna manera l'esperit de la reflexió que aporta la Moció i l'esperit de les intervencions que hi han hagut fins ara, perquè la Moció –com el seu proponent ha expressat– el que genera és una proposta de debat del model que nosaltres volem anar desenvolupant en el futur per incentivar la col·laboració sobretot de la universitat amb l'empresa o de l'empresa amb la universitat, que, de fet, la col·laboració d'universitat i empresa, en el camp de la recerca i el desenvolupament, és un dels eixos de la política de recerca i d'innovació del Govern, i un dels més importants, perquè, de fet, és un element clau per a la competitivitat del nostre teixit empresarial i el desenvolupament tecnològic dels factors que contribueixen decisivament a la modernització del nostre país.

En aquesta línia, el Govern, i concretament el Departament d'Universitats i Recerca, ha encetat totes unes accions, tant per afavorir el que podria ser l'oferta, com la demanda. I ja ho sé, i ho tinc clar, que no és en aquest torn en el qual hauré de fer un recordatori de les accions encetades, perquè no estem parlant d'això i perquè estem parlant d'una proposta de futur. Ara bé, jo també els hauria de dir –i coincideixo amb la senyora Dolors Comas d'Argemir– que tampoc és necessari anar creant comissions noves. I crec que aquest no era el cas; aquí tenim l'eina, crec que la tenim des del Departament.

D'alguna manera, la Generalitat de Catalunya va crear l'any 99 la Comissió Assessora de Ciències i Tecnologia, la Cacit, com a òrgan de consulta i assessorament

del Govern català en relació amb les polítiques i actuacions que duu a terme en matèries relacionades amb la recerca i el desenvolupament. I, de fet, aquesta Comissió ja té un informe, ja va presentar un informe, que tots vostès coneixen. Un informe, de fet, que es referia bàsicament a tot el que és l'incentiu fiscal, amb aquella preocupació que compartim, el nostre Grup, perquè l'empresa s'impliqui al màxim possible en temes de recerca i desenvolupament amb la universitat. Per tant, hi ha tot un reguitzell, ja publicat, d'iniciatives que comporten..., algunes són puntuals i altres són d'abast de canvi legislatiu estatal, en la línia de reforçar aquest compromís.

Nosaltres creiem..., i aquí el sentit..., i entro ja a la defensa de les esmenes. El més important que consideràvem de l'esmena, bàsicament, és que aquest estudi es fes en el marc de la Cacit, ja que a més és una comissió que ja contempla la representació de..., representants de tots els sectors –econòmic, social, universitats–, en aquests moments. Per tant, creiem que és una eina que podríem utilitzar i que respondria a aquesta demanda.

De fet, també anunciar-los que la Cacit en aquests moments ja estava estudiant de començar un informe sobre els factors inhibidors en la recerca i el desenvolupament, i que crec que seria una bona oportunitat de conjuntar el que tenien ja planificat amb la proposta que s'està plantejant en aquesta Moció, i que crec que, d'alguna manera, ens ajudarà a tots plegats a buscar aquest model de futur i a intentar, d'alguna manera, que la implicació de l'empresa en el camp de la universitat, la col·laboració d'ambdós sectors respecte a la recerca i el desenvolupament, que acabi amb l'objectiu de millora en el que és el país, sigui una realitat.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Castellà i Clavé

Per tot això... –i acabo ja, senyor president–, ja ho sé que, a més, no em correspon a mi..., ja em permetrà el diputat proponent..., que he fet ja alguna al·lusió a la transacció en la seva globalitat, en la qual havíem arribat a un acord, i que si aquesta, doncs, és la part final, nosaltres li donaríem suport.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Per al torn de posicionament, el senyor Josep Bargalló, per Esquerra Republicana.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president; de l'escó estant. El senyor Castellà ja ha anunciat una transacció que, per tant, jo podré esmentar sense trencar cap secret. En aquesta transacció el nostre Grup Parlamentari hi és absolutament d'acord –per tant, votarà favorablement–; se sent satisfet del grau de consens a què s'ha arribat des dels diversos grups que havien presentat..., tant la iniciativa..., el Grup Popular, com els grups esmenants. És un

suport parlamentari a línies de treball en recerca i desenvolupament que no voldríem –que no voldríem– en cap moment que interferís en d'altres línies que el mateix Departament o el Parlament també han anat impulsant, sinó que ha de ser un gra de sorra més en aquesta necessària posada al dia del nostre país en temes de recerca i desenvolupament.

És per aquests motius, per tant, que el nostre Grup votarà favorablement.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Miquel Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de la mateixa forma que la diputada Comas ha començat, el nostre Grup hem de manifestar també que, en veure el text inicial de la Moció que presentava el senyor Vendrell, ens vam quedar molt preocupats perquè entenem que a aquestes alçades demanar la creació d'una comissió, com es feia en el text original, que estudiés durant un any i que d'aquí a un any ens fes recomanacions, realment era preocupant.

Quan vostè ens ha parlat de l'acceptació parcial de l'esmena de Convergència i de l'acceptació de les esmenes d'Iniciativa per Catalunya, i sobretot pel to en què ens ha explicat el contingut de la seva Moció..., evidentment hi estem d'acord; estem d'acord a promoure la transferència tecnològica entre la universitat i l'empresa, però en tot cas, no ens estarem de dir que ens sorprèn el fet que en l'actual context plantejem que ens posem a estudiar com podem millorar la transferència tecnològica des de la universitat. Per què? Perquè l'actual context es dona en una circumstància en la qual el Govern de la Generalitat acaba de fer, acaba de preparar una proposta, o un esborrany, o un projecte de Pla de recerca de Catalunya 2001-2003 –que, per cert, ja havia d'haver estat presentat en aquest Parlament. S'entén que, en aquest context, un dels capítols importants és la transferència tecnològica de la universitat.

Per tant, nosaltres ens preguntem: en el Pla de recerca s'ha fet l'esforç d'analitzar els mecanismes de potenciació de la transferència entre la universitat, sí o no? Si s'ha fet, la creació d'una comissió d'estudis seria sobre-ra; si no s'ha fet, aquest Pla estaria mort abans de néixer. Per tant, ens plantejem aquesta sorpresa des del nostre Grup, en el sentit de dir: home!, això s'havia d'haver fet. Malgrat tot seguim sense saber el que s'ha fet i esperem que algun dia la Conselleria ens ho explicarà.

En qualsevol cas, també, aquesta Moció presentada pel Grup Popular es planteja en el context..., en un doble context addicional, en el qual observem... –hi incidirem amb més dades en properes ocasions que de ben segur es presentaran–, en un moment en què el Govern no estableix com a prioritat pressupostària la recerca i el

desenvolupament ni la transferència tecnològica. I repeteixo que en això hi insistirem. (*Remor de veus.*) En qualsevol cas...

El president

Esperi's un moment, senyor diputat, esperi's. (*Pausa.*) Senyors diputats, prego silenci. És a dir, es tracta no de traslladar l'ambient del passadís a dintre l'hemicicle, sinó, en tot cas, al contrari, que l'hemicicle irradiï els passadissos d'aquesta casa. Esperi's un segon. (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Barceló i Roca

Sí. Repeteixo que malgrat que el nostre Grup situa el centre de la importància de la transferència tecnològica en unes altres circumstàncies, en el marc que ha de definir el Pla de recerca, entenem que, amb les esmenes que vostè ens ha anunciat i que ara suposo que confirmarà que accepta, millora, i entenem que no és dolent que s'estudii. En qualsevol cas, el Grup de Convergència i Unió ens acceptarà que si vostès estan d'acord que s'estudii vol dir que no s'ha fet, com era l'obligació del Departament, perquè si ja s'hagués fet seria sobrer.

En qualsevol cas, nosaltres estem d'acord a analitzar amb profunditat els problemes de transferència tecnològica de Catalunya. Aquesta transferència tecnològica s'ha vingut estancant durant els darrers anys. I nosaltres demanarem, si tenim ocasió de participar-hi, que evidentment s'activi aquesta transferència, es potenciïn els elements i els mecanismes d'interrelació universitat - empresa.

I per totes les raons que li he dit, senyor Vendrell, donarem suport a la Moció que vostè presenta amb el benentès que serà segons el text que vostè ens ha anunciat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor Vendrell, suposo que... (*Pausa.*) Té la paraula.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Sí, des de l'escó, perquè ja ho ha anunciat el senyor Antoni Castellà, sí, s'ha avançat, hi ha una transaccional que hem fet entre els grups esmenants, totes les esmenes han estat acceptades i incloses en una transaccional, i seria aquesta transaccional que li hem entregat la que sotmetríem a votació.

El president

Moltes gràcies. Sí, senyor Castellà?

El Sr. Castellà i Clavé

Senyor president, per al·lusions i contradiccions. Deu segons.

El president

Jo no les he observat, eh?

El Sr. Castellà i Clavé

Crec que s'ha fet una allusió directa...

El president

Té un minut.

El Sr. Castellà i Clavé

Sí. Senyor Miquel Barceló, en tot cas molt ràpidament, el tercer Pla de recerca conté quines són les accions i les polítiques actives en el camp de la cooperació empresa - universitat –potser tindria sentit, l'allusió que ens ha fet, en la creació d'una comissió nova, la Comissió..., la Cacit, que ja té aquesta encomanda de fer continuament la millora i l'estudi de la universitat del futur; crec que té tot el sentit en el text final que nosaltres estem aprovant.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Passem, per tant, a la votació. Prego a les senyores i als senyors diputats que posin totes les condicions per poder votar, i votarem el text transaccional que s'ha proporcionat aquí a la Mesa.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents, amb la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de relacions institucionals (tram. 302-00125/06)

S'han ajuntat les dues mocions subsegüents número 22 i número 23, i, per tant, dono la paraula a l'illustre diputat senyor Daniel Sirera, sobre la política de relacions institucionals. Té la paraula. *(Pausa.)* Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. *(Remor de veus.)* Senyores i senyors diputats, tal i com el nostre Grup va afirmar en la interpellació... *(Pausa.)*

El president

Ara pot continuar.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Doncs, com deia, tal com el nostre Grup va afirmar en la interpellació que vam substanciar en el darrer Ple amb relació a les relacions institucionals del Govern de la Generalitat amb relació al Parlament..., vam afirmar i reafirmem avui també que el Parlament és i ha de ser la institució central del sistema democràtic al nostre país. És per aquest motiu que el nostre Grup Parlamentari ha presentat aquesta Moció, que, d'alguna manera, vol recordar al Govern la importància cabdal que, en un règim polític parla-

mentari, tenen els mecanismes de control que el Parlament exerceix sobre el Govern, i també la tasca fonamental que desenvolupen els grups parlamentaris en l'exercici de les funcions d'impuls i de control polític del Consell Executiu.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Hem presentat aquesta Moció, en la qual, en el primer punt, demanem i volem manifestar també la necessitat d'iniciar de manera immediata els treballs de reforma del Reglament del Parlament, però no –i crec que és important recordar-ho–, no amb l'objectiu que va manifestar l'honorable consellera en la seva resposta a la nostra interpellació, en el sentit de facilitar al Govern que tingués més temps per incomplir els mandats d'aquest Parlament, sinó que nosaltres volem reformar aquest Reglament per incrementar els mecanismes de control parlamentari del Govern, i també per facilitar la participació de les minories parlamentàries en la presa de decisions d'aquest Parlament.

Nosaltres hem volgut, honorable president, retirar aquest punt de la nostra Moció, per tal que el Parlament..., i ahir els diferents portaveus dels grups parlamentaris van adreçar una carta al president de la Comissió de Reglament, que és també el president del Parlament, per tal que iniciï i convoqui els diferents portaveus per reprendre els treballs que ja vam iniciar en anteriors legislatures per avançar en la necessària reforma d'aquest Reglament del Parlament. I és en aquest sentit que nosaltres hem retirat aquest punt, i no només hem retirat aquest punt, sinó que, senyores i senyors diputats, hem arribat –i ho avanço ja ara perquè els diferents portaveus puguin posicionar-se amb relació al que avui hem de votar– a una transacció entre la Moció presentada pel senyor Benach, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i també...

El vicepresident primer

Senyor Sirera, esperi un moment, perquè hi ha una remor de veus que fa una mica incòmode..., i dificulta sentir-lo bé. *(Pausa.)* Gràcies, pot seguir.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Doncs, com deia, hem arribat a un text en el qual s'han incorporat les diferents esmenes dels grups, i també s'hi ha incorporat el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds; malgrat no haver-hi presentat esmenes, ha volgut també donar suport, amb la seva signatura, a aquesta transacció, una transacció i una esmena final que votarem, en la qual demanem al Govern que respongui de manera immediata a les sol·licituds d'informació tramitades per la Mesa del Parlament de Catalunya, en exercici de la funció d'impuls i de control de l'acció política i de govern, que en aquests moments es troben fora dels terminis establerts pel Reglament del Parlament de Catalunya.

Jo crec, sincerament, senyores i senyors diputats, que no són les relacions institucionals el que està fallant. I jo ho deia en la meua interpellació: el senyor Silva, que fins fa poc tenia aquesta responsabilitat, ho feia molt bé, pel que és la tasca política del Govern, perquè, clar,

qui està fallant, honorable consellera –i li agraeixo que estigui avui aquí–, no són, potser, les relacions institucionals, sinó que qui està fallant realment és el mateix Govern de la Generalitat de Catalunya.

Perquè, miri, jo tinc aquí una resposta a una pregunta al Departament de Política Territorial de fa un any i mig, i la resposta, que va arribar la setmana passada, diu senzillament que, per tal de veure quins són els motius que generen que un punt d'una carretera sigui un tram de concentració d'accidents, el que farà el Govern serà deduir les causes d'accidentalitat i fer un estudi per poder preveure les tasques que cal fer per evitar que això sigui i continuï sent un punt de concentració d'accidents. Honorable consellera, no són les relacions institucionals, potser, el que està fallant, sinó que el que està fallant són els mateixos departaments del Govern de la Generalitat.

I ahir el Parlament de Catalunya va constatar l'incompliment d'un departament de la Generalitat per no donar compliment a una moció aprovada, i li va tocar al conseller de Medi Ambient, però la veritat és que crec que podia ser qualsevol conseller de la Generalitat qui hauria de respondre també pels incompliments que s'estan generant en la tasca de Govern amb relació al Parlament.

I també és cert que ahir es va demanar la dimissió d'aquest conseller, no?, per part de determinats grups. I m'agradaria potser aprofitar –tenint en compte que jo vaig ser regidor a l'Ajuntament de Barcelona– i recordar al senyor Maragall que, quan jo li vaig fer alguna pregunta, fa quatre anys, com a alcalde, encara estic esperant que respongui aquesta pregunta. Jo estic absolutament obert que aquesta resposta, com a mínim, algun dia m'arribi, però, en tot cas, crec que és bo, abans de criticar, doncs, fer també un exercici de coherència...

El vicepresident primer

Senyor Sirera, se li ha exhaurit ja el seu temps.

El Sr. Sirera i Bellés

Jo li recordo... Em sembla que queden uns segons... O és...?

El vicepresident primer

Passen trenta-sis segons.

El Sr. Sirera i Bellés

En tot cas, president, tenint en compte que he hagut d'aturar-me uns segons, li prego només que em deixi dir una cosa que té molta importància per al Parlament i per a aquesta Moció. És el fet que el Govern haurà de presentar, amb caràcter trimestral, un informe sobre el grau de compliment, per part del Govern, de les resolucions i de les preguntes que fan els grups de l'oposició, també desglossat per departaments, per saber quins són els consellers que més incompleixen amb el Parlament.

En tot cas, senyor president, permeti'm agrair a tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra el fet que avui

puguem aprovar per unanimitat aquesta Moció, que crec que és realment important per millorar la tasca d'impuls i de control de l'acció del Govern.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de relacions amb el Parlament (tram. 302-00128/06)

En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Jo començaré la meva intervenció, en tot cas, fent una petita rectificació al senyor Sirera, en el sentit que el senyor Silva encara té i gaudeix de les seves plenes competències; per tant, és director general, i, a més a més, ens honora amb la seva presència avui aquí.

En qualsevol cas, jo crec que, efectivament, és una bona notícia que hàgim pogut transaccionar les dues mocions, amb les esmenes corresponents, tots els grups parlamentaris, de manera que sortim d'aquí amb un sol text; un sol text que el que fa no és altra cosa que plantejar al Govern tot un seguit de qüestions que facilitarien bàsicament la feina dels diputats i les diputades i, per tant, garantirien que la funció d'impuls i de control de l'acció política del Govern, doncs, quedi absolutament garantida.

Penso que és una bona notícia, sincerament, i penso que, en el moment en què es fa una transacció d'aquestes característiques, tots hem de renunciar a coses, i uns hem renunciat segurament a un text més dur i d'altres han renunciat, doncs, segurament a poder-se carregar aquest text més dur. I en aquest sentit agraeixo especialment al ponent de la majoria que hagi volgut intervenir i aportar, en definitiva, fer les seves aportacions en aquesta transacció, perquè, d'alguna manera, li acaba de donar sentit i tanca el cercle en un tema que era realment complex.

Jo crec que estem tots d'acord en un tema que no surt a la Moció, però que va sortir a la interpellació i que, de fet, se n'ha parlat moltíssim a nivell de passadissos: que és absolutament indispensable començar ja a abordar la reforma del Reglament. En aquest sentit, doncs, si tots hi estem d'acord, el que potser s'ha de fer és posar fil a l'agulla i no oblidar que són els mateixos grups parlamentaris els qui tenen la primera funció d'impuls de la reforma del Reglament, i, en tot cas, autoemplagar-nos que això sigui una realitat al més aviat possible. De temes, n'hi ha moltíssims; se n'han plantejat al llarg d'aquests darrers mesos –anys, diria jo–, amb una certa, a més a més, contundència, i, per tant, el que ara ja toca segur és que els grups parlamentaris comencem a treballar en el que ha de ser la reforma del Reglament.

Si es van substanciar dues interpellacions en el darrer Ple sobre el mateix tema és perquè hi havia una constatació clara –i penso que compartida per altres grups parlamentaris– que les relacions Parlament - Govern no anaven bé. I no tant les relacions Govern en la seva globalitat - Parlament en la seva globalitat, des del punt de vista institucional, sinó molt més en el que és la pràctica diària i quotidiana, és a dir, en allò que és indispensable perquè els diputats i les diputades puguin fer bé la seva feina, puguin complir al màxim les seves funcions.

És evident que els terminis de resposta, en alguns casos, eren absolutament escandalosos –més d'un any per respondre; se n'ha posat un exemple, la setmana passada en vam posar més. És evident també que hi havia mocions i resolucions d'aquest Parlament que no es complien –la prova n'és que en aquest mateix Ple hem substanciat un control de compliment–, i que hi ha moltes coses encara pendents de resoldre. I és evident que hi havia tot un seguit d'informacions –i en aquest sentit nosaltres vam remarcar especialment el tema de les enquestes, que ahir, també en aquest mateix Ple, se'n va parlar en un altre àmbit–, doncs, que arribaven amb un retard considerable, si és que arribaven, i sobre tot de la manera que arribaven.

Per tant, en aquest sentit, el que nosaltres intentàvem o intentem és que hi hagi una reconducció en aquests factors tan elementals. I, d'alguna manera, entenem que la Moció, de la manera que ha quedat redactada, compleix perfectament aquest objectiu. És a dir, nosaltres, com a diputats i diputades, tenim unes funcions; les hem de complir, i el Govern, en tot cas, el que ha de fer és també complir les seves i facilitar al màxim la tasca que nosaltres puguem fer en aquest sentit, i respondre les preguntes en el termini que correspon. Perquè, entre altres coses, segurament que de vegades una pregunta parlamentària és susceptible de generar d'altres iniciatives parlamentàries *a posteriori* –almenys és una tàctica habitual–, i en aquest sentit un retard en el termini de les respostes implica negar la possibilitat de fer altres iniciatives parlamentàries.

Molta més cura en el que són les resolucions, en el compliment de les resolucions i les mocions aprovades per aquesta cambra... El Govern, en molts casos, l'obligació de complir determinats preceptes, doncs, no l'acaba de tenir clara, i aquí penso que hem de fer un esforç tots plegats, i especialment el Govern, que això sigui una realitat.

I, finalment, el tema de la informació relativa a les enquestes i els estudis. Aquest punt en concret no surt amb noms i cognoms a la Moció, però se'n desprèn, evidentment, en el moment en què es parla que, per una banda, el Govern haurà de lliurar al Parlament un informe sobre el nivell de compliment per part del Govern de les resolucions, i, per altra banda, pel fet que també es planteja clarament que el Govern haurà de complir allò que s'ha aprovat per aquesta cambra, i que, de fet, del que estem parlant és d'una moció i d'una resolució aprovada ja en aquesta cambra.

Per tant, penso que, malgrat que va ser una interpellació complicada, que institucionalment, doncs, jo crec que hem mantingut tots plegats les formes i que és bo

que així sigui, el fet que hàgim pogut arribar tots plegats a un acord de com han d'anar les relacions en el futur és una bona notícia, de la qual ens felicitem, i agraïm a tots els grups parlamentaris la seva aportació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Benach. Pels grups que han presentat esmenes i amb els quals s'ha arribat a la transaccional, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començaré dient que la fixació d'alguns diputats per la figura i per l'obra del president del nostre Grup ens gratifica i ens reconforta. Encara que aquestes al·lusions es van convertint en una clàusula d'estil, a nosaltres ens ratifiquen que anem pel bon camí.

I, dit això, el nostre Grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, com a grup amb vocació de govern, és favorable a millorar el procediment de col·laboració entre Parlament i Executiu. De manera particular, hem estat favorables des de l'inici de la legislatura a reprendre la revisió del Reglament, que s'havia iniciat ja en la legislatura passada. Per això, esmenàvem, sense corregir-ne el sentit, la Moció del Grup Popular en el seu punt primer, i marcàvem per part nostra terminis i objectius d'aquesta revisió. Si el Grup Popular, com se'ns acaba de dir, ha retirat aquest punt primer..., per tant, la nostra esmena decau, i, sortosament, també, com s'ha dit abans, tots els grups parlamentaris hem convingut a demanar al president de la cambra la represa immediata del procediment de reforma en la confiança que entre tots serem capaços de millorar aquest Reglament, fer més àgils els treballs parlamentaris, fer més efectiu el control sobre l'Executiu i fer l'activitat parlamentària més oberta a la participació ciutadana.

Respecte a la resta dels punts de la Moció que hem transaccionat, lògicament, la nostra posició és favorable perquè van en la direcció que considerem correcta: la direcció d'aproximar-nos als objectius que acabo d'esmentar.

Votarem, doncs, aquesta Moció i confiem que l'actual Govern la complirà i no solament l'acatarà com de vegades ha fet. Aquest compliment és el que demana la cultura i la salut democràtica que sempre està en un cert perill d'anquilosament i d'esclerosi si no es practica de manera permanent i a fons.

Fa uns quants anys es va publicar un llibre sobre el Parlament titulat *Reinventar el Parlament*. El títol es prestava, i es presta, a una doble interpretació: reinventar vol dir donar nova forma i nova expressió a les funcions parlamentàries i reinventar vol dir, també, retrobar; retrobar una institució que sovint és difícil de trobar en el panorama polític del país.

Esperem, per tant, que amb la reforma del Reglament que ara reiniciarem, i amb el compliment de la Moció que ara votarem, ajudarem a retrobar aquest Parlament i a recuperar més efectivitat en les seves funcions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vallès. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Camps. (*Remor de veus.*) Senyor Camps, vostè recordarà perfectament que primer són els grups que han presentat esmenes i, finalment, el Grup que no ha presentat esmenes. Li correspon, per tant, a vostè.

El Sr. Camps i Rovira

Estic encantat que em toqui, senyor president. (*Rialles.*) Nosaltres també havíem presentat esmenes. Havíem presentat esmenes i les hem refoses. I em sembla que és una bona notícia el fet que una moció subsegüent a una interpellació sigui votada, com ho serà aquesta, per unanimitat. Crec que és una bona notícia. Crec que vol dir de..., parla molt clarament de la sensibilitat del nostre Grup parlamentari per tal d'admetre, doncs, que hi pot haver hagut, potser, un defectuós compliment del mandat d'aquest Parlament, però que, realment, la funció està en una doble direcció; una doble direcció... Per cert, deixi'm dir una cosa al senyor Sirera: el senyor Silva no ha estat defenestrat; tot el contrari: ha estat elevat a la categoria de director general d'Assumptes Contenciosos. I, en el seu lloc, hi han col·locat una persona d'extraordinàries qualitats tècniques, també, i personals i humanes, com les del senyor Silva, com és la senyora Núria Ramon; per tant, *mutatis mutandis*. Estic convençut que, si bona era la tasca del senyor Silva en la Direcció General de Relacions amb el Parlament, ho serà igualment la de la Núria Ramon. I, per cert, desitjo al senyor Silva que en la Direcció General d'Assumptes Contenciosos, que és una bona peça al teler, des del punt de vista de la dificultat, tingui molts èxits.

Jo voldria dir-li que és en una doble direcció aquesta reforma del Reglament. La reforma del Reglament ha de comportar –i nosaltres també hem sortit en aquesta carta– una agilització. I una agilització vol dir que, sense minva, en absolut –en absolut–, dels mecanismes d'impuls i control de l'acció política i de govern. Al cap i a la fi, avui dia, els parlaments comparteixen la tasca legislativa en un 50%, com a mínim, la tasca d'impuls i control de l'acció política i de govern, aquesta..., sense minva –ho repeteixo, que quedi molt clar–, també hi ha d'haver una racionalització, per part de l'oposició, perquè la quantia, el nombre d'accions parlamentàries no és directament proporcional a la seva qualitat o a la seva efectivitat en aquest impuls i control.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Moltes vegades el fet és molt evident, que si en la primera legislatura vam tenir..., el Govern de Convergència i Unió va haver de respondre unes dos mil o tres mil... –no ho recordo exactament, però crec que són 2.800– preguntes, és normal que en aquesta sisena legislatura ja portem sis mil preguntes. Potser si en portem 12.000 en acabar el període de sessions, això no voldrà dir que s'ha controlat més l'Executiu, sinó que s'ha fet un treball de perdigonada absolut i impossible de contestar i que, a més a més, no dona –no ho dona–

un major calat i un major pes específic a l'impuls i control de l'acció política i de govern.

Dic, per exemple, que moltes vegades una acumulació d'interpellacions en un ple, va en detriment, moltes vegades, de l'efectivitat i de la receptivitat d'aquesta possible acció de control. I ho repeteixo una vegada més: que no se'm digui que estic demanant a l'oposició que no faci impuls i control de l'acció i de govern. Que la faci!, però que la faci qualitativament millor. I crec que la reforma del Reglament serà per a agilitzar en els dos sentits. Això és una raó més per la qual nosaltres hem subscrit aquesta Moció.

I estem molt d'acord a lliurar al Parlament el grau de compliment d'aquestes mocions, perquè és just i necessari que la cambra sàpiga, en cada moment –si no en cada moment, almenys trimestralment–, quin és el grau de compliment de la Moció. I estem molt d'acord que la Moció digui la correspondència amb aquesta gran –no dic excessiva, però immensa– acció de control polític del Consell Executiu, que es reforci l'estructura dels vells departaments i, molt concretament, les competències de la Direcció General de Relacions amb el Parlament.

Perquè només amb aquesta ampliació, només reforçant aquesta estructura serà possible atendre les justes i les necessàries reivindicacions d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. L'illustre diputat senyor Rafael Ribó té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Tots els grups parlamentaris volem impulsar la reforma del Reglament, sembla ser a partir d'aquests debats que hi ha hagut sobre aquests temes. I això és bo en tant que sigui quelcom que fem d'immediat i no deixem aparcats en el *Butlletí Oficial del Parlament*, com fa anys que està aparcada la Ponència d'una possible reforma del Reglament que arrenca de l'anterior legislatura; primer punt.

Per tant, senyores i senyors diputats, d'acord amb la reforma del Reglament. Fem-ho, però no per aparcar-ho, com tenim el text en el *Butlletí Oficial del Parlament*. Jo no sé si és perdigonada o no citar que hi ha un text sencer, seriós, sobre reforma del Reglament, que està allà esperant que hi hagi voluntat política, com la que avui tothom manifesta, per fer-ho anar endavant.

La Moció és un pas més, la Moció planteja temes elementals. Ho sap un nano de bolquers, en sentit parlamentari, que el Govern té quinze dies per a respondre una pregunta i un mes quan és una demanda d'informació. Però ho sap també un nano de bolquers, que observi el Parlament, que això és el que diu la lletra, però no el que passa en realitat. Per tant, subscrivim de dalt a baix tots els textos que conté la transaccional sobre la resposta immediata, els mecanismes necessaris per al compliment de terminis, lliurar al Parlament informes al respecte i reforçar l'actual estructura de la Direcció General.

Però tampoc ens equivoquem, podem parlar seriosament i amb tota la qualificació de la tasca del senyor Silva o avançar-nos a la tasca futura de la senyora Ramon –i crec que és bo que ho fem, són persones de primera línia de l'Administració–, però hi ha una responsable, que és la consellera de Governació, la qual hauria d'estar més atenta que ningú, avui, al que estem aprovant.

Senyora De Gispert, jo li vaig a fer una carta als reis, però li vaig a plantejar dos temes que no estan en les mocions que avui s'aproven i que vindrien... –jo ho diria–, «de calaix» amb el contingut del que estem aprovant. Senyora De Gispert, per què no un control de l'Executiu cada setmana... (*remor de veus*), com es fa arreu dels parlaments democràtics moderns, començant per parlaments homologables al nostre, a unitats supra-estats europees, com es fa a nivell de les Corts Generals de l'Estat, com es fa al Parlament d'Euskadi? Té el seu Govern inconvenients polítics perquè hi hagi un control setmanal, que no fa mal –«una vegada a la setmana és cosa sana», es deia–, de l'oposició sobre l'acció de govern?

I, senyora De Gispert, per què hem d'esperar quinze dies o un mes quan hi ha una cosa que se'n diu «intranets», que ens podria connectar, a tots els diputats i diputades, a través d'aquests esplèndids Pentium de què disposem, gràcies al contribuent, per a tenir informació immediata i en pantalla d'aquesta fantàstica sistemàtica informativa que deu tenir el Govern en els seus departaments sobre cadascuna de les matèries que preguntem? (*Remor de veus.*)

Pot semblar quelcom molt atrevit. Doncs, senyora De Gispert, jo li recordaré un clàssic que diu que «la fortuna ajuda els valents». Sigui valenta i, per què no, en aquests dos anys que els queden de govern, impulsa aquestes reformes?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*Forta remor de veus.*) Vostè sap que la fortuna ajuda els valents que han sobreviscut, no parla dels altres. (*Rialles i remor de veus.*)

Passem, per tant, a la votació. (*Remor de veus.*)

Prego a les senyores i als senyors diputats que es posin en disposició de votar el text transaccional.

Comença la votació.

(*Remor de veus.*)

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Se suspèn la sessió fins a les quatre d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, de les conselleres de Governació i Relacions Institucionals, i d'Ensenyament,

i dels consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El president

S'obre la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de normalització lingüística (tram. 302-00126/06)

El punt vint-i-quatre és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política de normalització. Té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó. (*Veus de fons.*)

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. La Moció que nosaltres hem presentat després de la interpellació sobre política de normalització lingüística podria ser defensada directament amb el text. Però voldríem començar amb una consideració de país, abans d'entrar a parlar de les seves institucions. I aprofito el fet positiu, rar però positiu, que el membre del Govern corresponent està present en el debat... –i l'hi agraeixo, senyor Vilajoana–, perquè prengui nota, com jo faig, d'un fet preocupant, que demostra la laxitud que hi ha a la nostra societat sobre aquest tema.

Fa pocs dies, al mític Saló del Tinell, de Barcelona, es va fer un homenatge a l'Ernest Lluch. Era un homenatge organitzat pel Círculo de Economía. En aquest homenatge varen parlar en Salvador Gavarró, president de la Institució, en Fabià Estapé i Felipe González. Totes les intervencions varen ser fetes en llengua castellana. Per nosaltres és simptomàtic de la laxitud amb què la societat, si més no els poders fàctics més importants d'aquesta societat, aborden aquest tema. Li he de dir, senyor conseller, que al primer rengle de l'acte hi havien càrrecs molt importants de la Generalitat i d'aquest Parlament, empresaris de magnitud important, sectors culturals, etcètera. I l'amoïnant és que això ha passat sense pena ni glòria. Nosaltres presentem una resolució per sortir al pas d'aquesta laxitud i, fins i tot, per conscienciar la societat que anem per un pendent d'abandonament d'allò que és específic d'aquest país.

Per nosaltres és obvi que hem de manifestar el rebuig de les declaracions d'aquells que, des de les més altes institucions de l'Estat, el cap d'Estat i una ministra del Govern varen fer sobre la llengua. I en aquest sentit és obvi que hem de demanar responsabilitats al cap d'Estat. És evidentment irresponsable, com diu la Constitució, però algú va redactar aquell discurs tan dissortat. I fins avui ningú ha assumit la responsabilitat d'haver redactat aquell discurs.

Demanem reprovar la ministra d'Educació per les declaracions que va fer. Pot entrar en el món de la urbanitat o del civisme, les excuses, tot allò que després ha estat objecte d'actuacions; però políticament –com socialment, com empresarialment– un error té al darrere

un responsable. I estem massa acostumats, en política, a no lligar errors amb responsabilitats. No és un problema d'urbanitat.

Instem que es compleixin els mandats que té la Constitució espanyola que les altres llengües espanyoles seran objecte especial de tractament, cosa que no fa el Govern espanyol —ni anteriors governs espanyols—; que, tal com diu la Constitució, tots els mitjans de comunicació respectin la pluralitat lingüística, cosa que avui només cal prémer el botó de la televisió a Catalunya per adonar-se que això no és veritat, i que crearà uns programes de relació i intercanvi cultural entre comunitats autònomes, cosa que avui brilla per la seva absència.

Demanem un balanç programa del grau de compliment de les resolucions que es van aprovar aquí, després de la Llei darrera de normalització lingüística, i del grau de compliment de la mateixa Llei. I per últim, demanem al Govern que doti el Consorci; aquesta és de les falles més clamoroses del Govern català actual.

Permetin-me que acabi amb paraules d'intel·lectuals molt importants d'arreu de l'Estat espanyol que han incidit sobre aquesta temàtica. En un manifest que s'ha publicat en castellà diuen: «La mayoría de las instituciones españolas o no han sabido integrar ni explicar la diversidad lingüística hispánica o la han tergiversado como la ministra de Cultura». Per això presentem la nostra Moció.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Han presentat esmenes el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i el Grup Popular. (*Veus de fons.*) No, no; és que han dit que la volien separada. (*Veus de fons.*) No, no, si és separada és separada, i el qui és propietari de la Moció té tot el dret a demanar que sigui separada.

Per tant, ara, si el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi...

(*Pausa.*)

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, bé, havíem pensat, doncs, que hi hauria un únic debat en les dues mocions, i dues votacions, però bé, doncs, farem dues intervencions, el nostre Grup, no passa res.

Doncs, en aquest moment, el que farem serà posicionar-nos estrictament en la Moció que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya. El nostre Grup el que ha fet..., de fet, presentàvem unes esmenes a dues mocions molt similars, quant a contingut, i hi hem presentat les mateixes esmenes. I, de fet, l'acord que hem arribat amb Esquerra Republicana, amb Convergència i amb PSC defineix una posició sobre el conjunt de tots els punts. Però certament amb Iniciativa hem presentat un seguit d'esmenes.

Un seguit d'esmenes que volien anar, que volien respondre als trets més importants que es produïen darrere d'aquell debat. Nosaltres pensem que el que ens calia,

el que ens calia fer després de les declaracions que s'han produït en les darreres setmanes era que aquesta cambra, com a cambra representat del poble de Catalunya, es pogués manifestar públicament davant d'unes declaracions que no es corresponien amb la realitat i que certament han creat en el país un malestar.

Creiem que ho hem de dir i que ens pertoca fer-ho. I per això nosaltres hem valorat positivament, doncs, les dues mocions que partien d'aquesta realitat. I, a més, pensem que si ho fèiem nosaltres seríem capaços d'evitar en el futur, tal vegada, noves errades d'aquesta envergadura.

En segon lloc, nosaltres pensem que aquestes declaracions no apareixen per casualitat, sinó que aquestes declaracions se situen en una estratègia de major fondària. El nostre Grup situa aquesta estratègia en una campanya impulsada per sectors polítics, intel·lectuals, mediàtics, que tendeixen a dos objectius, dos objectius. El primer, és donar un pas enrere en el camí endegat des de la Constitució en el reconeixement de la realitat pluricultural, plurilingüística i plurinacional d'Espanya. Apareix un neonacionalisme espanyol que vol impulsar una Espanya uniforme, radial, centrada a l'entorn de Madrid, en què les nacionalitats històriques que formen Espanya són vistes —i recordo declaracions passades— com a restes prehistòriques. Nosaltres situem aquestes declaracions en aquesta estratègia del neonacionalisme espanyol.

Però hi ha un segon objectiu: és que el que es produeix, també, i per això les nostres esmenes se situen en aquesta segona línia, és un intent de reinterpretació o, si volen, manipulació de la nostra història recent de Catalunya i d'Espanya, a l'igual que s'està produint en altres països; pensin que al Japó s'han canviat els llibres de text de la història per canviar el relat de la invasió de la Xina per part de Japó. El que s'intenta, el que s'intenta és una reinterpretació i manipulació continuada de la nostra història. No ens estranyem que un dia ens trobem amb un nou relat en què la dictadura del general Franco haurà set alguna cosa, fins i tot, desconeguda per nosaltres, desconeguda per nosaltres.

Aquestes són les dues operacions que pensem que es troben en el cor d'aquestes declaracions, i pensem que han de ser clarament denunciades. I per això, el nostre Grup centra una part important de les esmenes a denunciar aquestes operacions.

I com veig que el temps se m'acaba, però que tindrè una segona intervenció, senyor president, continuaré per acabar explicant, doncs, el posicionament de les nostres esmenes.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal. (*Pausa.*) Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com vostès coneixen, el Grup Popular ha pre-

sentat un text alternatiu a les dues mocions –la Moció que substanciem en aquest moment i, també, la Moció d'Esquerra Republicana–, que intuïm –intuïm– que, aquesta esmena alternativa als dos textos presentats, no serà acceptada. I ho intuïm perquè, a aquestes alçades del Ple, no ens portem a engany respecte a quin és l'objectiu de fons, a quin és l'objectiu de veritat que porta la presentació d'aquestes mocions que estem debatent. Per molt que la Moció que s'ha substanciat en aquest moment i que el contingut de la Moció que es veurà en el punt següent de l'ordre del dia es vulguin embolcallar amb nobles finalitats de defensa de la llengua, a ningú no se li escapa quines són les veritables finalitats d'aquestes dues mocions.

El senyor Ribó ha centrat, pràcticament, tota la seva intervenció en unes manifestacions fetes per la ministra de Cultura. Senyor Ribó, totes les forces polítiques d'aquesta cambra, totes –el Partit Popular no es va entretenir, de forma immediata, des del primer moment, va manifestar– vàrem manifestar el desacord amb les afirmacions de la ministra de Cultura. I la ministra va rectificar, i ho va fer de forma taxativa, i no només ho va fer de forma taxativa, sinó que, a més a més, ho va fer de forma solemne al Senat. Però, no és només que rectificués, senyor Ribó, va rectificar i va demanar disculpes també al poble de Catalunya. Va rectificar i va demanar disculpes. Va dir la ministra: «Si alguien se ha sentido ofendido, pido disculpas, porque está lejos de mi ánimo no reconocer a quienes han luchado por la libertad y por el reconocimiento y uso de las lenguas.» S'ha rectificat, com deia, i s'han demanat excuses. I entenem que, si es passa d'una lectura superficial al que és el fons de les mocions, tant la d'Iniciativa com la d'Esquerra Republicana, el seu contingut no té com a objectiu la defensa de la llengua, sinó reobrir un debat que, com deia, està tancat.

Entenem perfectament quina és la lògica que porta Esquerra Republicana a fer aquest plantejament i entenem perfectament la lògica que els porta, a vostès, senyor Ribó, a fer aquest plantejament. No entenem, però, la lògica que porta el Partit Socialista a fer aquest plantejament. Perquè, a la millor, ens estava parlant del senyor Caldera l'illustre diputat quan ens ha fet la seva intervenció, a la millor, ens estava parlant del senyor Caldera i, aleshores, sí que seria aquesta lògica.

Vostès volen obrir el debat de la llengua en aquest Parlament, amb la lògica de la confrontació, amb estratègies de curta volada, que, en definitiva, l'únic que fan és posar-se al dictat del gran judicador que pontifica quines majories són, o no, contra natura en aquesta cambra.

Vull recordar que recentment es va produir un fet a Catalunya. Recentment, totes les forces polítiques també vàrem valorar negativament unes manifestacions realitzades per qui va ser president d'aquest Parlament, pel senyor Heribert Barrera. Totes les forces polítiques vam considerar desafortunades aquelles declaracions. Ho va fer tothom, ho va fer, fins i tot, el secretari general d'Esquerra Republicana. I, el Partit Popular no tan sols no va plantejar en aquest Parlament..., ni tan sols es va plantejar presentar en aquesta cambra cap mena

de pronunciament respecte a aquestes manifestacions. I és que entre vostès i nosaltres hi ha moltes diferències, però n'hi ha una de fonamental: hi ha un estil diferent de fer política.

És per això que, el punt primer del nostre Grup, allò a què es dirigeix és a reconèixer la realitat més important que es va produir durant la dictadura, la realitat més important que es va produir en defensa de la llengua, que no va ser pas la lluita de nuclis petits d'intellectuals o de polítics, la lluita important per la defensa de la llengua va ser la militància, la bel·ligerància dels ciutadans i ciutadanes d'aquest país –ja no dic els intel·lectuals o les grans patums–, a cada família, a cada llar, cada un dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

I aquest és el primer punt de la nostra esmena, senyor president, que si em permet seguiré defensant en el següent torn.

Moltes gràcies.

El president

A vostè. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Ferrer per a fixar el posicionament del seu Grup.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres hem estudiat atentament la Moció que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds i entenem que hi han dues parts. La primera part és la que fa referència a les manifestacions d'altres institucions de l'Estat i de persones significatives del Govern i, l'altra part, és positivista en el sentit que es demana que es presenti un balanç programa per a la resolució i l'acompliment d'allò que es va aprovar quan es va fer la Llei de política lingüística. A més a més, es demana que, dins d'un termini de sis mesos, es faci també un balanç programa de tots aquells mandats que no s'han realitzat. I finalment, també, es diu que en el Consorci per a la Normalització Lingüística s'incrementin les dotacions pressupostàries.

Per tant, estem davant d'una proposició i d'una proposta i d'una Moció, en la qual es demanen dues coses, que no tenen res a veure una amb l'altra. Sobre la primera, nosaltres ja ho hem fet, també, en una moció pròpia. Entenem que, i és una llàstima, és una llàstima que el cap de l'Estat sigui ignorant de la realitat històrica, però no dels darrers quaranta anys, que ell els ha viscut d'una manera viva, personal, a través del seu pare o a través del Consell que, a Estoril, suposo que li devien informar del que passava en aquells moments, no és això, sinó que també ignora la història anterior al franquisme, que és una història de persecució, en la qual i de la qual jo n'he cobrat drets d'autor.

És una llàstima que un monarca no conegui la realitat, des que Catalunya va ser conquerida per les armes i

ocupada militarment, que com a llei, no de trobada, no de *encuentro*, sinó com a llei d'imposició, com a llei de domini –tal com va dir en José Patiño: «El dominio o la superioridad de los príncipes o naciones»–, ens obliga a imposar la llengua. Per tant, és una llengua de domini, una llengua d'imposició i, per tant, això no es pot ignorar. No ho pot ignorar tampoc qui administra la cultura en l'Estat. I no es pot ignorar perquè la política no és l'oblit, la política significa ensenyar. És cert que la ministra d'Educació, Cultura i Esports, la senyora Castillo Vera, en el Senat espanyol va dir que «si alguien se ha sentido ofendido, pido disculpas porque está lejos de mi ánimo no entender a quienes han luchado por la libertad y por el reconocimiento y uso de las lenguas». Efectivament, la senyora ministra demana disculpes als que s'han sentit ofesos. Però, realment, una ministressa només s'ha de preocupar dels que s'ofenen i no dels que segueixen els textos escolars, en els quals no expliquen res de tot això? I que s'han d'explicar..., perquè la realitat s'ha d'explicar, perquè la veritat, la veritat sempre ve del diàleg i de la realitat.

I el futur s'ha de construir damunt del diàleg i de la veritat. El futur no es pot continuar construint damunt de la mentida i de les falsedats. Perquè això no és una campanya d'ara, és una campanya permanent i constant, i això comença l'any 1902 amb Menéndez Pidal, continua amb l'Azaña, continua amb el Julián Marías, està amb en Gregorio Salvador, està amb en Rafael Lapesa, està amb en Sánchez Albornoz i, efectivament, arribes a un moment que és natural que el rei digui això, fent l'aleta i dient el que li ha dit la intel·lectualitat espanyola. Però, la intel·lectualitat també ha de saber rectificar, i la veritat s'ha de trobar. I la política és la veritat, al final.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ferrer i Gironès

Perquè la veritat és tossuda, senyor president. *(Rialles.)*

El president

Què ha dit?

El Sr. Ferrer i Gironès

La veritat és tossuda.

El president

La veritat és tossuda, sí senyor. I sort en tenim.

El Sr. Ferrer i Gironès

Per tant, nosaltres, senyor president, votarem a favor de la Moció que ha fet Iniciativa per Catalunya - Verds, amb gust i amb molt de plaer.

El president

Gràcies, senyor diputat. El senyor Joaquim Ferrer, per Convergència i Unió, té la paraula.

El Sr. Ferrer i Roca

President, hi han dues mocions que són molt semblants. El nostre Grup, d'entrada, no va trobar les mateixes condicions favorables per negociar una millora d'aquesta Moció que justament estem debatent en aquest moment; per tant, va iniciar i ha conclòs una millora de la que a continuació veurem. Allà exposarem el nostre posicionament, argumentarem les nostres esmenes i farem la nostra votació.

D'entrada, en aquesta primera anunciem el nostre vot en contra.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se en les diverses esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat...

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Nosaltres acceptem les esmenes del Grup Socialista; creiem que milloren el redactat de la Moció, i, per tant, són positives, fins i tot en la puntualització sobre la ministra i la seva desaprovació.

No podem acceptar les esmenes del Grup Popular per una raó molt senzilla, i és perquè no hi estem d'acord. Senyora Nadal, en ple franquisme va haver-hi gent de molts partits polítics que va anar a presó, va ser torturada i, fins i tot, va ser afusellada per defensar la llengua catalana. Parlem de paraules majors. No són conceptes d'urbanitat. I dissortadament..., jo dono classes a la universitat, i avui hi han generacions de gent jove que això no ho sap. I, si aquest Parlament vol posar un núvol al damunt, contribueix a la cerimònia de la confusió.

Són molt altes instàncies les que han ficat els peus a la galleda: el cap d'Estat i el Govern espanyol. El seu primer punt, com pot comprendre, quan parla del poble de Catalunya fent esforços per la llengua, al nostre Grup, que té en el passat molt present dirigents i diputats d'aquesta cambra avui morts, castellanoparlants, que sortien l'11 de setembre i tots els dies de l'any a fer pedagogia per la llengua catalana i per la convivència de les dues llengües a Catalunya, ens sona a paraules buides. Per això no ho podem acceptar, senyora Nadal.

Com no podem acceptar que ens propugni que el Parlament tuteli la igualtat de les llengües, perquè avui a Catalunya s'ha de parlar de quina és la llengua que no està en condicions d'igualtat. I aquesta llengua és la llengua catalana, senyora Nadal. I es pot dir ben clar, sense eufemismes, i es pot comprovar ben senzillament, anant a casa seva i prement el botó de la televisió i veient quin és l'espai que vostè podrà contemplar en català i quin podrà contemplar en castellà. Per això no li podem acceptar les seves esmenes, que tergiversarien un debat molt seriós –molt seriós– sobre el futur –no només sobre el present: sobre el futur– d'aquesta societat. Per això parlàvem de laxitud.

Nosaltres voldríem puntualitzar que a l'acte que jo he citat del Cercle d'Economia hi van haver dues cites de dues frases –una d'en Fabià Estapé i una de Mas Canít– en català. Però els discursos, en tots els seus contin-

guts, van ser en castellà. I això és simptomàtic de la laxitud que expressàvem.

I, per últim, anunciar a tota la cambra que Convergència i Unió, a través d'un alt càrrec de la Generalitat —el director general de Política Lingüística, el senyor Jou—, ens va dir que ells acceptaven des del punt 2.c fins al final de la nostra Moció, però que no podien votar la resta. Si, avui, per raons de tàctica, per fer veure que fan avançar no sé què, es volen posicionar en contra de tota la Moció, hi tenen tot el seu dret, però ens van venir a negociar, amb un alt càrrec de la Generalitat, que això fos diferent.

Nosaltres, senyor president, retirem de votació el punt 2.d i el punt 2.e, perquè creiem que estan molt millor reflectits a la Moció transaccional que presenten en el següent debat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. *(El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.)* Sí, senyor Camp?

El Sr. Camp i Batalla

Senyor president, el senyor Ribó ha comès aquí ara...

El president

Té un minut.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Ha comès una falta volent marcar una actitud del Grup de Convergència i Unió que..., ell sap que no és cert el que acaba de dir, perquè el que sí que es va iniciar és una conversa amb ell, seguida per una conversa que va tenir aquest portaveu, que li va dir: «Estem treballant, el conjunt de grups parlamentaris interessats en aquest tema, estem treballant per arribar a un acord al més ampli possible. Si poguéssim ser unànime, seria unànime. I el que volem és una actitud receptiva per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya.» He de comentar a la cambra —i ho ha dit el senyor Joaquim Ferrer— que hem arribat a un acord sobre una moció pràcticament idèntica, feta, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, i a un acord amb una esmena transaccional amb el Grup d'Esquerra Republicana, el de Convergència i Unió i el Grup Socialista.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Camp i Batalla

El senyor Ribó no s'ha volgut sumar a aquest acord, seguint aquest mateix plantejament que acaba de denunciar ell aquí, que ja, per les seves pròpies paraules, queda en evidència, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. *(El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.)* Un minut, senyor diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Camp, quan hi han converses entre la gent que ens dediquem a la política, tenen dos nivells: les converses oficinoses i les converses oficials. El nostre Grup Parlamentari, oficialment, va rebre la comunicació que la Direcció General volia negociar amb nosaltres aquesta Moció. I, en l'única conversa que hi ha hagut sobre el tema oficialment, els punts que jo he dit que se'ns va dir que es votarien en aquesta cambra són reals.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat.

Passem, per tant, a la votació... Senyor diputat, si ho he entès bé, és el text de la Moció excepte els punts 2.d i 2.e, més les esmenes, lògicament, incorporades les esmenes socialistes.

Prego als senyors diputats que ens posem... *(El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.)* Sí? *(Pausa.)* D'acord.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, nosaltres demanàrem votació separada del punt 1, del 2.a i el b, i la resta.

El president

Sí. Molt bé. *(Remor de veus.)* Senyor diputat... No els va bé l'aparell, molt bé. *(Pausa.)* No es preocupin, prenguin tot el temps necessari per provar-ho. I, com menys de pressa vagin a treure i posar, més... *(Rialles.)* Què he dit, ara? Senyor Macias, no li va bé, encara, l'aparell? *(Rialles. Pausa.)* Sí? Molt bé. Les senyores i els senyors diputats tenen capacitat de fer segones lectures...

Passem a la votació, tal com he esmentat abans.

Comença la votació. *(Pausa. Veus de fons.)* Ai!, perdó, sí senyor: votació separada, m'han demanat, és veritat. Queda parada la votació. Aquest és un error meu. Hem de fer tres votacions, dispensin.

Per tant, ara, posarem a votació el punt número 1, punt número 1 de la Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, posem a votació els punts 2.a i b.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta del text.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament de les lleis estatals que afecten els drets lingüístics (tram. 302-00127/06)

A continuació, el vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia, amb la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament de les lleis estatals que afecten els drets lingüístics. Per exposar-la, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres, com a moció subsegüent a la interpellació del darrer Ple, hem presentat una moció, la qual té dos grans apartats: l'apartat *a* i l'apartat *b*. L'apartat *a* és amb el que, en l'univers simbòlic, podríem dir que ens fem conscients que cal reprovar les declaracions del cap de l'Estat i de la ministrassa de Cultura i del director de l'Institut Cervantes, i altres representants polítics que han negat una evidència històrica. També recordem que, en l'actualitat, subsisteixen en vigor més d'un centenar de lleis per les quals s'obliga, s'imposa la llengua castellana. I, per altra banda, manifestem que encara no s'ha arribat a la fita que ordena l'article 3 de l'Estatut d'autonomia, que és la Llei orgànica 4/1979, la qual diu que, quant a drets i a deures, les dues llengües oficials han de ser amb plena igualtat.

Un cop manifestada, expressada aquesta situació, nosaltres proposem en la segona part unes propostes pràctiques que serveixin per a la quotidianitat de la política lingüística. La primera és que el Govern de la Generalitat coadjuvi a favor de totes aquelles persones que sol·licitin al Govern els seus drets lingüístics. Per exemple, tenim el batlle de l'Ajuntament de Sabadell, que ha estat portat davant dels tribunals pel Reglament d'usos lingüístics de l'Ajuntament; aquest Ajuntament s'ha trobat sol davant de la justícia; la Generalitat de Catalunya no ha coadjuvat ni l'ha ajudat absolutament en res. També podem dir que així va passar amb el batlle de l'Ajuntament d'Arbúcies, que el seu jutge de pau ha tingut problemes amb el jutge de Santa Coloma de Farners i s'ha trobat sol davant de la justícia, sense que la Generalitat ni el Govern li donessin un cop de mà. Per tant, el que nosaltres demanem és que el Govern de la Generalitat doni suport, cooperació i coadjuvi en totes aquestes situacions jurídiques.

Per altra banda, també demanem el compliment de la Resolució 469, que es va fer conjuntament amb la Llei de política lingüística, que es porti a la pràctica, sense gaires expectatives que es voti a favor, perquè, cada vegada que hem anat a Madrid a demanar que la llengua catalana sigui igual que la castellana, els senyors del PP hi han votat en contra. És clar, incomplien una llei orgànica plebiscitada, que forma part del bloc constitucional. Però, evidentment, ells són *constitucionalistes*.

Al tercer punt, el que demanem és que, d'acord amb la Llei de política lingüística, es presenti un projecte en el qual es marqui quines bonificacions, quines exempcions fiscals es podran aplicar en tots aquells usos de la llengua catalana. Nosaltres demanàriem que l'impost de transmissions patrimonials tingués una bonificació

per a totes aquelles persones que, atorgants d'un instrument públic, el fessin en llengua catalana, tant en les hipoteques com en la compra de pis, com una compra d'una finca, etcètera, de tal manera que en quaranta-vuit hores les oficines notariales canviessin.

I, darrerament, el que demanem és que, d'acord amb l'Estatut del consumidor, es faci allò amb què es va quedar l'any 1993 i que no s'ha fet res, que és que l'etiquetatge... És que jo, com a ciutadà català, tinc dret a rebre la informació en llengua catalana, i el que demano és que la meua llengua sigui igual que l'altra. O és que jo quan neixo tinc menys drets i menys llibertats que els altres? Si és així, digueu-m'ho, que me n'assabentaré. Pago de més i tinc menys drets; però, digueu-m'ho, si us plau!

El que demano és la igualtat plena –ho diu una llei orgànica i ho diu la Constitució. Hi han senyors que siguin més constitucionalistes que jo? Si és que n'hi han, que ho diguin, però nosaltres ja estem cansats, senyors; estem cansats de viure i de patir la desigualtat, i de viure i patir la ignorància, no solament del cap d'Estat, sinó també dels ministres.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè. (*Remor de veus.*) Han presentat esmenes, malgrat la transaccional, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Jo, senyor president, continuaré el relat que havia començat anteriorment, perquè, de fet, ens trobem amb dues mocions que tenen una gran similitud, però bé..., o que tenien una gran similitud en el moment de ser substanciades.

De tota manera, jo li voldria dir, a la senyora Nadal, una cosa: jo crec que la declaració de la ministra és molt insuficient –molt insuficient– per dues coses: en primer lloc, perquè no rectifica. Ella demana excuses per si algú s'hagués sentit ofès –si algú s'hagués sentit ofès–; per tant, no rectifica. Perquè el problema –i això és el que pensem el nostre Grup– és que no és un incident, sinó que el que hi ha al darrere és una teoria, una doctrina sobre la forma d'Espanya i sobre el pes del castellà, sobre el paper del català, de l'*euskara*, etcètera.

És una teoria..., jo els recomano –els el recomano, ja m'entenen, eh?– un llibre prou significatiu que es diu *Gente de Cervantes*, del senyor Juan Ramón Lodares, que recull la teoria aquesta de la primacia d'una llengua i d'un paper subsidiari del català i de les altres llengües. Aquest és el tema, el tema que hi ha en el fons d'aquest debat i que creiem que és important que surti. És una teoria, és una doctrina el que hi ha al darrere d'aquelles declaracions. I que jo crec que és el que hem de dir en aquesta cambra, que no és el camí que es correspon. Aquest és el tema de fons.

I, en segon lloc, jo personalment penso que no n'hi ha prou amb una rectificació de la ministra per si algú se sentís ofès, perquè –jo ho crec– és una ofensa al poble

de Catalunya. Per tant, senyor Ribó, tenia sentit la desaprovació de la ministra des d'aquesta cambra, perquè era una manera de dir-li, a la ministra, que allò que havia dit era una ofensa per al conjunt del nostre poble.

Dit això, senyor president, nosaltres hem arribat a un ampli acord, a un acord, després d'un procés de negociació, amb el Grup d'Esquerra Republicana i amb el Grup de Convergència i Unió –perquè hem presentat, també, esmenes a la Moció d'Esquerra Republicana de Catalunya–, perquè al final creiem que el text, doncs..., potser amb alguna matisació que potser convindria haver fet amb més precisió, però, en conjunt, el text respon a les tres línies mestres de la nostra política lingüística.

El primer, la primera línia estratègica, la primera afirmació és que els catalans tenim dues llengües, i això poques vegades..., tenim dues llengües pròximes, i poques vegades ho recordem, i que aquesta existència de dues llengües és una riquesa i és un gran patrimoni. Una llengua, el castellà, parlat per 200 milions; i, el català, per 10 milions i que, com a llengua més minoritària, necessita unes mesures d'acció i de protecció positives. I pensem que aquestes mesures d'acció i de protecció positives han de ser fetes per la Generalitat, però també per l'Estat –però també per l'Estat. I, per tant, una part de les mesures va en aquesta línia.

En segon lloc, perquè creiem que a Catalunya hi ha una gran convivència i cohesió social, que s'expressa també amb una convivència lingüística, i que crec que és un factor molt important en el nostre país.

I, en tercer lloc, perquè garantim i garantirem els drets lingüístics de tots els catalans en l'ús indistint d'ambdues llengües.

I perquè aquests tres criteris –ho crec– queden prou clars en aquesta Moció, el nostre Grup ha signat la transacció.

Senyor president, moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Per al Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Em trobo en la mateixa situació que el senyor Carbonell i faré com ell: seguirem el relat que hem començat amb la Moció anterior.

Jo, senyor Carbonell, li ho he dit abans –i potser li ho he dit d'una forma molt contundent i no era la meua intenció–, però és que li ho vull tornar a dir: no es pot fer un discurs aquí i un discurs allà. Jo insisteixo, vostè m'està parlant del mateix que parlava el senyor Caldera? Miri, un pot estar d'acord, en desacord, pot agrada més, menys; però, escolti'm, o juguen al parxís o juguen a les cartes. Però, parxís i cartes, a la vegada, no és seriós. (*Remor de veus.*)

Jo..., enllaçant ja amb el punt de la Moció, de la nostra esmena, en què ho havia deixat, no repetiré el primer punt presentat pel nostre Grup, que era, justament, el punt polèmic respecte a les declaracions manifestades

per la ministra, realitzades per la ministra de Cultura. En els punts següents de l'esmena presentada pel Grup Popular es dona resposta a tot un seguit de mesures que planteja Esquerra Republicana per avançar en el mandat de l'article 3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. I nosaltres estem d'acord a avançar en el compliment de l'Estatut. I estem d'acord que es plantegin mesures concretes per arribar a aquesta igualtat entre les dues llengües a Catalunya.

I abans ho deia el senyor Ribó, deia: «Vostè no pot fer un tractament idèntic de les dues llengües perquè hi ha àmbits molt importants en els quals la llengua que es troba en situació minoritària és la llengua catalana.» I això és una realitat, i és una realitat que coneix el Partit Popular i que ho hem dit reiteradament; però, sobretot, és una responsabilitat dels qui porten vint anys governant aquest país, i hi ha àmbits en els quals la impermeabilitat de la nostra llengua han estat incapaços..., perquè dobleguin aquesta resistència i perquè es pugui arribar, realment, a aquesta igualtat plena que es planteja en l'article 3 de l'Estatut.

Del que es tracta és de donar compliment al que es planteja en l'article 3 de la Constitució, però també en l'Estatut. Perquè aquesta desigualtat que es planteja en l'article 3 de la Constitució, respecte a l'obligatorietat i no..., o no, de la utilització d'una llengua, i del qual penja tot un seguit de legislació obligatòria en una determinada llengua, té també una translació a l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Ho deia abans el senyor Ribó: «És que no podem desconèixer que hi ha àmbits en els quals es necessita un tractament específic.» I en la substanciació de la interpellació es va posar damunt de la taula un àmbit en el qual aquesta impermeabilitat de què parlava és molt evident, que és el sector del consum.

En aquest sentit, nosaltres plantegem que es promogui, que s'incentivi l'etiquetatge en les dues llengües oficials, és a dir que s'introdueixi la nostra llengua pròpia també en els productes que es distribueixen a Catalunya i que es promogui l'edició bilingüe de tots aquells catàlegs, manuals i tots els altres materials que van dirigits als consumidors, perquè és cert... Vull dir, a Catalunya, un pot trobar un catàleg, un manual d'instruccions d'un electrodomèstic en tagal i no el troba en català. I als ciutadans de Catalunya, que tenim molt interès intel·lectual, ens pot semblar molt interessant el tagal, però volem tenir-lo en català. I això no és un plantejament que faci exclusivament Esquerra Republicana o que faci exclusivament Iniciativa per Catalunya o que faci exclusivament Convergència o que faci exclusivament el Partit Socialista, aquest és un plantejament que fem totes les forces polítiques.

Per tant, les mesures que nosaltres plantegem no és que s'obligui, que s'envii els mossos d'esquadra a les empreses o que es faci un llistat d'empreses per obligar-les a promoure aquesta..., l'etiquetatge o la promoció o a lliurar la informació als usuaris en català, sinó que es facin mesures d'impuls, que es facin mesures d'exemplament, com la que es planteja –s'ha comentat abans–, de bonificacions i exempcions fiscals. Això sí: que es controlin aquells àmbits en els quals una de les dues

llengües es troba en una situació de desigualtat, per garantir –per garantir-lo, fonamentalment– el dret de tots els ciutadans d'utilitzar i de poder exercir els seus drets en qualsevol de les dues llengües oficials a aquest país, sense exclusió de cap de les dues llengües.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

Demostri..., acabo, senyor president.

El president

Sí, li ho agrairé.

La Sra. Nadal i Aymerich

Les nostres esmenes fan, efectivament, esment a la llengua catalana i a la llengua castellana en totes les mesures de promoció, sense desconèixer, com deia, que hi hauran àmbits en els quals l'acció de la Generalitat haurà de ser més contundent.

En qualsevol cas, senyores i senyors diputats, demostrin que veritablement el que els preocupa és l'impuls de la llengua, buscant consensos amb totes les forces polítiques d'aquesta cambra. Perquè, altrament, es veu molt clar que s'emboïllen en la defensa de la llengua unes altres finalitats.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Joaquim Ferrer.

El Sr. Ferrer i Roca

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, hi han qüestions que molt lògicament es veuen en aquesta cambra, en aquest Parlament, doncs, regularment (*remor de veus*), perquè són qüestions que tots considerem que són molt importants. I la normalització lingüística i tot el que fa referència a la dignitat de la llengua catalana, a la seva defensa, lògicament apareix i és debatut en aquest hemicicle amb una certa regularitat.

Som davant d'un d'aquests episodis, som davant d'un d'aquests casos, d'aquests moments en què hem de tractar de la normalització lingüística i, també, hem de tractar d'uns fets que s'han produït les últimes setmanes. Tot això arran –i ho agraim– d'una moció que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya que, des del primer moment, ha tingut una actitud oberta i responsable de diàleg, per tal d'iniciar una negociació que cristallitzés en unes esmenes que, sincerament, creiem, per part nostre, que hem contribuït a millorar la Moció inicial.

Jo, senyores diputades i senyors diputats, no vull deixar de recordar a quins fets ens referim –telegràficament, això sí. Ens referim a un discurs del rei d'Espanya

en ocasió del lliurament del Premi Cervantes, en el qual va dir, referint-se a la llengua castellana: «Mai fou llengua d'imposició sinó de trobada.» Ens referim, també, que a primers de maig en una entrevista la senyora ministra de Cultura, Pilar del Castillo, va dir: «Hauria de veure» –es preguntava– «quan s'ha prohibit parlar una llengua a Espanya i amb quina intensitat.»

Naturalment, com era previsible, es van originar reaccions generals. I cal dir que hi va haver una reacció general de tot aquest hemicicle, sense excepcions, d'una punta a l'altra. I en el Govern, no cal dir-ho, i molt concretament per part dels dos consellers més directament interpellats; de tot el Govern, però concretament vull recordar unes declaracions de la consellera d'Ensenyament i del conseller de Cultura, lògicament, però sense oblidar que tot l'hemicicle, com correspon en un moment en què s'agradeix la memòria i s'agradeix la llengua, doncs, tot l'hemicicle del Parlament de Catalunya realment va reaccionar-hi en contra.

Vull també recordar que el 10 de maig a Madrid el president de la Generalitat va fer un discurs davant del rei d'Espanya molt important, que tots vostès segurament coneixen, però que a mi m'agrada, ara, aquí, recordarne un paràgraf. Mirant al rei d'Espanya li va dir: «La vida catalana, efectivament, ha estat difícil»; i li va dir: «difícil sobretot, precisament, des de la perspectiva de mantenir la pròpia identitat, freqüentment perseguida i maltractada en els seus elements bàsics, des de la llengua a les institucions, i mantenir alhora la seva pau social i cohesió interna.»

A continuació hi va haver la primera rectificació de la ministra de Cultura. Efectivament, en un diari de Barcelona va dir: «Lluny del meu ànim no comprendre aquells que han lluitat pel català.» A propòsit, aquells mateixos dies, el senyor Caldera feia unes desafortunadíssimes manifestacions que encara estem esperant que rectifiqui.

Continuaven, naturalment, les reaccions en contra del que havia succeït. Hi va haver una segona rectificació de la ministra de Cultura, aquesta vegada en seu parlamentària, en el Senat, en què va dir: «Si algú s'ha sentit ofès, demano disculpes, perquè està lluny del meu ànim no entendre els qui han lluitat per la llibertat i pel reconeixement i ús de les llengües.»

I finalment el 22 de maig –i això sí que ja no ho recordo, perquè tots vostès ja ho saben– hi va haver un discurs en català del rei d'Espanya a Barcelona, i va referir-se a aquesta qüestió.

Senyores diputades i senyors diputats, m'agradaria..., però em sembla que el temps s'acaba, m'agradaria llegir-los algunes de les esmenes que hem presentat, el Grup de Convergència i Unió, per millorar aquesta Moció. (*Remor de veus.*) Per aprofundir –per aprofundir. Concretament em vull referir a tres esmenes que hem presentat, que ens estimem molt, i que creiem que han donat més precisió, potser, doncs, a la Moció. Aquesta és la nostra petita missió parlamentària. Diu: «Considerem desafortunat el contingut de les declaracions que s'han produït en les darreres setmanes que neguen que mai hagi existit cap imposició de la llengua castellana a ningú ni cap persecució política de la llengua

catalana.» Recorda també, en un segon paràgraf, que hi ha un centenar de disposicions normatives de l'Estat que encara ens situen en situació d'inferioritat. I finalment es diu que encara, vint-i-cinc anys després..., o vint anys després de la Constitució, encara, efectivament, la llengua catalana està, en alguns casos, en situació de disminució...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ferrer i Roca

Senyor president, acabo. Senyores diputades, senyors diputats, com era previsible... (*Remor de veus.*)

El president

Li prego que acabi.

El Sr. Ferrer i Roca

...s'ha arribat a una transaccional, que recull tots aquests extrems i que lògicament..., per a la qual demanem el vot favorable.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per posicionar-se el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Ferrer, deixem-nos de literatura; vostès fan un vot no en funció de tot el que ens ha parlat, fan un vot en funció de la majoria governamental i d'on els estreny la sabata, senyor Ferrer. I intenten dissimular que els estreny la sabata, però en aquest cas ho fan amb un tema molt important, i amb un tema molt important que vostès sempre han dit que era molt important, això és el que és lamentable.

Deixem-nos de literatures; jo li puc citar en Maurici Serrahima, en Vicenç Vives, en Pierre Vilar, el llibre que el president de la Generalitat va trametre, segons van dir els mitjans de comunicació, a molta gent, el llibre d'en Benet, i allà no hi ha literatura, allà hi han fets. No va ser desafortunat que en Carles Rahola fos afusellat simplement pel tema lingüístic català; no va ser desafortunat que en Jordi Carbonell fos torturat per negar-se a parlar en castellà; o sí que només podem utilitzar la paraula «desafortunat»? Són fets, això no és literatura, senyor Ferrer. Vostè literàriament avui, en nom d'una majoria, perquè els estreny la sabata, ho vol amagar, i així va el país. Per això jo he citat la laxitud, quan veus determinats dirigents o estranys dirigents que poden fer aquests jocs de mans. No és un error accidental, senyor Ferrer; no va ser per casualitat. Es parlava d'escoles històriques, s'ha parlat de *cruzadas* —no l'he fet servir jo, aquesta expressió; recorda l'expressió «*cruzada*» molt recent?—, s'ha parlat d'ofensives antinacionalistes; i parlo de fets, no de literatura.

Nosaltres votarem la Moció que s'ha presentat, la transaccional que s'ha aconseguit. Hem retirat punts de la nostra Moció en favor d'aquesta transaccional, excepte un punt, en el qual ens abstindrem: per nosaltres no és «desafortunat» el que ha succeït. Políticament no podem utilitzar aquesta expressió, no estem entre famílies en un club de debat, estem al Parlament de Catalunya, el que ha de fer pedagogia davant de la ciutadania de fets punyents com jo he citat: el d'en Carbonell, ben recent en la història, a les acaballes de la dictadura, o el d'en Rahola, a l'inici de la dictadura.

Nosaltres votarem a favor que es compleixin resolucions, com la 469/5, de la igualtat de les llengües. I senyora Nadal, aquesta Resolució, quan es va posar en marxa en aquest Parlament per al seu compliment, tots els grups parlamentaris no ho varen declarar, varen votar en favor de determinats textos que després el seu Grup Parlamentari a les Corts Generals va votar en contra. No és contradir-se amb declaracions aquí i declaracions allà, és en vots, que és democràticament el moment del compromís. A tots se'ns pot escalfar la boca quan fem declaracions; on ens reatrem, on assumim responsabilitats és quan votem, i aquí tots varem votar les primeres mesures de compliment de la Resolució, i quan varem anar a defensar-les a les Corts Generals, el seu Grup Parlamentari va ser l'únic que hi va votar en contra. Aquesta és la flagrant contradicció democràtica; com no voler votar, per part de Convergència i Unió, estrictes elementals de compliment de la Constitució, o de dotació del Consorci per a Normalització Lingüística, que és elemental i que es pot analitzar només repassant les partides pressupostàries.

Nosaltres votarem tota la Moció amb les seves transaccions i ens abstindrem quan es vol fer l'eufemisme del que és desafortunat.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Sí, senyor Ferrer?

El Sr. Ferrer i Roca

Per contradiccions voldria...

El president

Té un minut.

El Sr. Ferrer i Roca

Senyor Ribó, ben sincerament: aquesta és una moció que ha fet..., que recull el posicionament polític de tres grups; li agraïm molt sincerament que la voti. I sobre tot vigili allò del rellotge parat i allò del rellotge a l'hora, eh?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La senyora Dolors Nadal, també un minut...

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. En una cosa té raó, senyor Ribó, n'hi ha molts que avui s'han retratat aquesta tarda aquí, molts. I vostè té raó que el Partit Popular de Catalunya, el nostre Grup Parlamentari, ha votat iniciatives que han estat derrotades en el Congrés dels Diputats, però això no ens farà decaure a nosaltres, seguirem votant les d'aquí i les seguirem espitjant, perquè, gràcies que nosaltres vam donar recolzament a aquestes iniciatives, s'han pres mesures, s'han pres mesures i s'han aprovat al Congrés dels Diputats proposicions no de llei per tirar endavant el contingut de mesures que s'havien aprovat en aquest Parlament. I ho seguirem fent, senyor Ribó, i ho seguirem fent i seguirem espitjant des d'aquesta cambra.

I els vull recordar que, a més a més d'aquestes actuacions, ha estat molt recentment –ha estat molt recentment– transposada, precisament pel Govern del Partit Popular, una cosa que vostè s'ha oblidat de dir en tots aquests greuges...

El president

Senyora Nadal...

La Sra. Nadal i Aymerich

...respecte al Govern del Partit Popular: la Carta europea de les llengües regionals i minoritàries, d'Estrasburg, ha estat transposada per un govern del Partit Popular, no pas abans per un govern del Partit Socialista.

El president

Gràcies, senyora diputada. Senyor Ribó...

El Sr. Ribó i Massó

Per allusions, senyor president.

El president

Molt bé.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Ferrer, no sé què vol significar amb rellotges. Abans també hi ha hagut tres grups darrere una moció, tan respectables com els tres que ara hi són, i l'han votat tres grups, senyor Ferrer, i vostès no l'han votat. I contesti'm, senyor Ferrer: el senyor Benet té el rellotge parat? El llibre d'en Josep Benet és un llibre desafortunat? És el llibre que va enviar Jordi Pujol a tots els representants de classes dirigents per parlar d'aquest tema. I sap què relata aquest llibre? Fets desafortunats o fets que han d'expressar el nostre rebuig i malestar, expressions que vostès no han volgut votar?

El nostre rebuig i malestar, no l'han volgut votar. Això és literatura, senyor Ferrer, no té res a veure amb la rellotgeria, té a veure amb els compromisos i dependències polítiques, senyor Ferrer.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president.

El president

Molt bé. Gràcies. Per posicionar-se en la presentació de la Moció, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Ferrer i Gironès.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Des d'Esquerra Republicana, el nostre Grup ha estudiat totes les esmenes que s'han presentat a la nostra Moció, i tal com he dit abans, la Moció tenia dues parts ben clares: una, de declaració simbòlica, i una altra, de realitats quotidianes.

En relació amb la primera, hem intentat de cercar un punt central, en el qual hem absorbit una esmena del Partit Socialista amb la qual expressa el malestar per les declaracions que hi han hagut aquesta darrera setmana i el malestar per aquesta campanya –exactament diu– «per la qual s'intenta reinterpretar i manipular la història per part de sectors polítics i intel·lectuals i mediàtics, impulsats pel nacionalisme espanyol». Això ho hem recuperat amb veu del Partit socialista; i de Convergència, hem agafat la paraula «desafortunada», conjuntament amb el «malestar».

Heus ací, doncs, que nosaltres, al mig, hem trobat que hi havien punts de confluència. I per això, nosaltres hem intentat trobar l'expressió del poble. Aquesta és la part més important d'aquesta transaccional.

Les altres..., hem fet un gran esforç per acceptar les esmenes de Convergència, atès que el que s'intenta és, per primera vegada a la història de la democràcia, intentar que el Govern faci bonificacions i accepcions fiscals –senyor president, sóc feliç avui perquè veig el senyor Jordi Pujol que m'escolta, que aprovarà i votarà això, que és molt important, i que es posarà en els propers pressupostos de la Generalitat–, en què es dirà que aquell que utilitzi la llengua catalana en les escriptures públiques davant d'una oficina notarial a la millor pot tenir una rebaixa de l'impost de transmissions patrimonials. I això és importantíssim, perquè es canvia a totes les oficines públiques: es canvia la llengua. Per això estic content, senyor president, perquè, a Convergència, l'hem poguda arrossegar, finalment; que, després de cinc esmenes consecutives en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya, finalment, ho hagin acceptat avui. Com també estic content que escolti..., que d'acord amb l'estatut del consumidor, finalment, Convergència i Unió ens dirà quins són els sectors, els subsectors econòmics que es podran etiquetar, i els consumidors catalans podrem llegir en llengua catalana, la llengua dels nostres pares, les informacions comercials –i mares.

Senyor president, avui sóc feliç amb la vida pràctica. Possiblement no ho sóc en el moment de les manifestacions i les declaracions, però estic disposat a caminar sempre –a caminar–, encara que a vegades el camí no sigui drecera i hagi de fer marrada.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Passem, per tant... (*Remor de veus.*) Senyor diputat, ha vist que la seva felicitat, l'ha fet extensiva a tota la cambra? (*Rialles. Veus de fons.*) Demanen votació separada? (*Veus de fons.*) D'un punt. Em poden...? (*Veus de fons.*) El primer, molt bé. (*La senyora Nadal i Aymerich demana per parlar.*) Sí, senyora diputada?

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, ho deia el senyor Ferrer fa un moment: l'efecte arrossegament d'Esquerra Republicana a Convergència. Per tant, el meu Grup té interès de conèixer el contingut exacte i la magnitud de l'arrossegament. Per tant, demanem que ens llegeixi el text de la transacció, senyor president.

El president

Molt bé. Si us plau, em pot portar el text de la transacció? (*Pausa.*) Prego a la secretària primera que llegeixi el text de la transacció.

La secretària primera

«El Parlament de Catalunya:

»1. Manifesta el seu malestar pel desafortunat contingut de les declaracions que s'han produït a les darreres setmanes, que neguen que mai no hagi existit cap imposició de la llengua castellana, a ningú, ni cap persecució política de la llengua catalana. Aquestes declaracions s'han de relacionar amb l'existència d'una campanya destinada a reinterpretar la nostra història per part de sectors polítics, intel·lectuals i mediàtics, impulsades des del nacionalisme espanyol.

»2. Recorda que en l'actualitat subsisteixen en vigor més d'un centenar de disposicions normatives de l'Estat que exclouen l'ús del català en determinats àmbits, o bé, atorguen primacia al castellà sobre les altres llengües oficials, i manifesta la seva preocupació pels intents de marginalitzar la realitat pluricultural, plurilingüística i plurinacional d'Espanya.

»3. Manifesta que el català està encara en una situació d'inferioritat respecte al castellà i que a Catalunya no s'ha assolit plenament la fita de la plena igualtat, quant a drets i deures lingüístics dels ciutadans i ciutadanes, que marca l'Estatut d'Autonomia.

»El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a:

»1. Coadjuvar amb qualsevol persona que ho solliciti en l'exercici de les accions polítiques administratives i judicials, en qualsevol instància, per tal de fer efectiu l'exercici dels drets lingüístics per part dels ciutadans i ciutadanes.

»2. Insta el Govern a presentar, abans de finalitzar l'any, un balanç programa del grau de compliment de la Resolució 469/V i de les perspectives d'avenç, així com una proposta de resolució per a presentar al Congrés dels Diputats de les Corts Generals proposicions de llei que modifiquin les normatives estatals amb rang de llei, que encara dificulten o impedeixen l'ús de la

llengua catalana i de les altres llengües oficials, amb l'objectiu d'avançar cap al reconeixement de la realitat plurilingüe de l'Estat.

»3. Elaborar un programa de bonificacions i exempcions fiscals, per fets relacionats amb l'ús i el foment de la llengua catalana, que es pugui incorporar, si s'escau, a la Llei de pressupostos de la Generalitat per a l'any 2002.

»4. Elaborar abans d'acabar l'any un programa específic de desplegament de l'article 34 de la Llei de política lingüística i de l'article 27 de l'Estatut del consumidor, per a fomentar l'ús del català en l'etiquetatge de productes i l'edició de catàlegs, manuals i altres materials informatius, adreçats als consumidors i consumidores.»

El president

Moltes gràcies.

Passem, per tant, a la votació d'aquesta transacció que s'ha fet. Demanen votació separada del punt número 1, per tant, ens posarem ara a votar el punt número 1.

Prego a les senyores i els senyors diputats que es posin en disposició de votar.

Comença la votació.

El punt número 1 ha estat votat per 116 vots a favor, 12 en contra i 5 abstencions.

La resta del text transaccional...

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 120 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els resultats de la liquidació dels pressupostos de la Generalitat per al 2000 (tram. 302-00129/06)

El vint-i-sisè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els resultats de la liquidació dels pressupostos de la Generalitat per al 2000. Té la paraula l'illustre diputat senyor Martí Carnicer. (*Remor de veus.*) Prego a les senyores i als senyors diputats que facin silenci. (*Pausa.*) Moltes gràcies. Senyor diputat té, vostè, la paraula.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Deixin-me començar amb un petit recordatori del que va ser la interpellació en el passat plenari.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

A nosaltres, ens semblava que hi havia una certa raó d'oportunitat... (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Sí, esperi un moment, senyor Carnicer, esperi un moment a veure si aconseguim que hi hagi més silenci...

(*Veus de fons.*) Exactament, més val ser pocs i ben avinguts. (*Pausa.*) Gràcies, senyores i senyors diputats. Pot prosseguir, senyor Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Com deia, ens semblava interessant aprofitar l'avinentsa, de la coincidència del nou conseller i de la liquidació de l'exercici del 2000, per plantejar al nou conseller d'Economia i Finances, diguem, quina era la seva posició amb relació al que podríem considerar la situació econòmica de la Generalitat de Catalunya, i ho fèiem recordant-li, des del nostre punt de vista, quins eren els temes que ens preocupaven, que no tenia perquè ser una llista exhaustiva, però sí que eren les preocupacions que nosaltres posàvem sobre la taula amb relació a aquesta situació econòmica.

Parlàvem de l'endeutament, del creixent endeutament de la Generalitat i de la centrifugació d'aquest endeutament, del camuflatge que es produeix; parlàvem de la greu situació del dèficit de la sanitat catalana, creixent, que en quatre anys ha duplicat el dèficit encobert que té; parlàvem de l'afebliment preocupant del pes de la Generalitat, amb relació a l'economia catalana; parlàvem del desequilibri entre despeses corrents i despeses de capital, i parlàvem, també, de l'enginyeria comptable a què es veia obligada la Generalitat, per tal de presentar uns comptes que tinguessin l'aparença d'uns bons comptes, d'uns comptes saludables.

I li dèiem, al conseller, que no teníem per què fer el seu diagnòstic ni tenia per què acceptar les nostres propostes, però que sí, que en qualsevol cas ens semblava interessant i necessari que ens poséssim a dialogar i ens poséssim a analitzar aquesta situació. La nostra sorpresa és quan el conseller, en lloc de contestar la interpellació, en lloc de plantejar quines eren les seves posicions, es va dedicar primer en la resposta i després igualment en la rèplica a analitzar un document –un document que havia efectuat el Grup Socialista– d'anàlisi d'aquest pressupost, d'aquest tancament de l'any 2000. I ho va fer sense contradir cap xifra. En cap moment el conseller va poder dir que hi havia una xifra que estigués malament. En cap moment el conseller va poder dir si hi havia una xifra que no coincidís amb les seves pròpies dades. En va criticar valoracions, en va criticar interpretacions –això és legítim–, però, en tot cas, aquesta va ser la seva actitud en la resposta a la nostra interpellació. Però, clar, el que és cert és que no respon el punt principal de la Moció. No dóna resposta a per què, quin és el propòsit, quin és el capteniment del Govern amb relació a aquesta situació. I és clar, això ha condicionat totalment la Moció que presentem per a la seva aprovació.

És una Moció en què intentem que el Govern, ja que no ho va fer el conseller d'Economia i Finances de paraula en aquesta cambra, en la resposta a la interpellació, ja que no ho va fer en aquell moment, doncs, que ho faci per escrit. I demanem alguna cosa tan senzilla com un termini, que hem situat en dos mesos, però podem ser laxos –en aquest sentit, no hi hauria pas un problema de dificultat en el termini, mentre, abans que entrem en els pressupostos de l'any que ve, puguem tindre resposta

sobre això, segurament, seria suficient–, i que el Govern ens digui què pensa de l'endeutament, i què pensa i com pensa homologar-lo en el futur, què pensa de la situació econòmica de la sanitat catalana i què pensa dels mecanismes de control de les despeses corrents.

I hem afegit un darrer punt que, en tot cas, és altament preocupant. És dir com pensa pagar aquest munt de promeses sobre inversions que s'estan desenvolupant en els darrers mesos. S'estan prometent moltes inversions, s'estan prometent moltes despeses, però en cap moment es diu com es pensen pagar. Per tant, afegiríem aquests quatre punts, ens semblen d'allò més racionables.

Seria lògic que el Grup de la majoria estigués d'acord amb nosaltres que és bo que debatem i discutim sobre quines són les condicions econòmiques del futur, i nosaltres, abans de fer altres passes, abans de criticar més obertament determinades situacions, el que sí desitjaríem és poder trobar el camí per discutir en el Govern la seva posició, per discutir en el Govern el que cal fer, si no, evidentment, el que haurem d'avançar és que per un altre sender, que, evidentment, serà un sender més complex, un sender més difícil i un sender en què serà difícil trobar allò que demanava el conseller, que és que fóssim capaços de seure, discutir i posar-nos d'acord.

Nosaltres, avui per avui, encara és aquesta la nostra posició. El conseller acaba d'entrar com a conseller d'Economia i Finances i li volem fer el benefici de discutir les seves propostes. Si la majoria no dóna suport a aquesta Moció, entendrem que el que no vol és discutir, que el que no vol és intentar consensuar els camins de solució de la hisenda de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Carnicer. Ha presentat esmenes el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a presentar-les, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Per posicionar-me, també, amb relació a la Moció del diputat Carnicer. Estem totalment d'acord amb la Moció; la Generalitat té un deute enorme, el més alt de les comunitats autònomes, i cal posar-lo de manifest i estudiar-ne les causes. La gestió econòmica, pressupostària i financera del Govern ha portat a un increment notable de les despeses financeres, per sobre les inversions, i això ha provocat un descontrol en l'endeutament.

El Govern diu que el problema rau en el fet que la Generalitat té cada vegada més competències i que per això les despeses corrents pugen molt més i s'ha hagut de fer servir el deute per culpa del mal finançament; bàsicament, aquesta és l'argumentació. Però la realitat és una altra: la realitat és que, si bé segons les normes de la Unió Europea, formalment, el dèficit que es calcula està en una línia de compliment progressiu i, per tant, també el deute que genera aquest dèficit, a la pràctica el que està clar és que estem perifèritzant una sè-

rie de partides, de dèficit, que s'acumula en forma de deute, a fora del que formalment s'ha reclamat des de la Unió Europea, i, per tant, aquest deute encobert una hora o altra aflorarà a la superfície, i el Govern ho haurà d'abordar; no sé si l'actual o, possiblement, un altre Govern, però haurà d'abordar que surti a la superfície després d'aquesta ocultació a través de la periferització del dèficit i, per tant, també del deute acumulat.

És evident, doncs, que hi ha una part d'endeutament que és degut –ho hem dit cinquanta vegades– al mal model de finançament, però també hi ha una part deguda a una mala gestió, a una despesa corrent inflada i no continguda. I, per tant, això està en la causa d'aquesta situació..., que la proposta del diputat Martí Carnicer el que demana és informació; transparència, informació, claredat, perquè almenys des de la tasca que toca a l'oposició, i que també hauria de ser lògica del mateix Govern, es pugui seguir amb detall quina és l'evolució de les diverses variables.

El primer punt, evidentment, és la situació actual i la situació futura de l'endeutament de la Generalitat, en el qual nosaltres hem afegit «i les despeses financeres anuals». L'esmena nostra afegeix un criteri de transparència a l'hora d'informar d'aquesta evolució de l'endeutament.

Hi ha un segon apartat en què es concreta la sanitat. Evidentment, aquí hi ha un gran forat de dèficit i de deute, i segurament que evidenciant-lo potser es podrien posar sobre la taula les solucions per eliminar-lo. Si l'ocultem, la bola es continuarà fent grossa, i, per tant, és un tema cabdal, aquest d'evidenciar i d'informar sobre l'evolució de la situació de la sanitat.

I, finalment, l'element de les despeses corrents –control de creixement d'aquestes despeses corrents– forma part del que dèiem abans: és un capítol cabdal el fet que es contingui això. L'altre dia vam tenir ocasió, doncs, de veure com unes despeses corrents, un determinat tipus de despesa corrent és totalment..., sense cap mena de funció; aquesta inflació d'assessories, per exemple, formaria part d'aquesta despesa corrent inútil, eh?

I a l'últim apartat, doncs, també estem d'acord en el fet que les despeses de capital que es preveuen en els propers tres anys, també ens les haurien d'explicar, per preveure una mica el futur.

En definitiva..., el senyor Carnicer es queixava que el conseller l'altre dia, doncs, no va respondre les seves qüestions; sembla ser habitual amb aquest conseller. Vam tenir ocasió d'un incident en una altra comissió, on no contesta les preguntes, adjudica a l'oposició un determinat discurs falsejat i, a partir d'aquí, el menysprea i ridiculitza. Em sembla que és un estil instal·lat ja, perquè, si només fos un cas, diria: «Home, potser és excepcional», però sembla que reiteradament es fa recurs a aquest sistema. Crec que és una mala política governamental actuar davant de l'oposició amb aquest estil, que tampoc no contesta el que se li demana, i, per tant, doncs, ens dóna la sensació que és una raó de més per la qual el diputat que els parla donarà suport a tota la Moció, i esperem també que l'esmena sigui acceptada.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Huguet. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, el senyor Martí Carnicer ens ha portat una moció que ens esperona a una sèrie de reflexions sobre un assumpte sempre espinós i tradicionalment d'una escassa transparència, que és el conjunt de les finances de la Generalitat de Catalunya i que, per definició, inclou el conjunt de les seves empreses i dels seus organismes autònoms. Nosaltres la votarem afirmativament, i també l'esmena que ha presentat el senyor Huguet. I a continuació vull fer unes breus reflexions.

El primer que interessa –almenys a un servidor– és constatar que el conseller Homs ha rebut una herència complicada; una herència complicada, amb poca transparència, i el caràcter d'aquesta situació i la seva naturalesa afecta els anteriors consellers, el Govern, etcètera, i molt en concret el conseller del ram, el senyor Mas, de manera que el conseller Homs ha de torejar un Miura molt potent, i tot indica, segons la intervenció que va fer a la Comissió, i aquí també, al Ple, l'altre dia, que no intenta fer el Don Tancredo, com es feia anteriorment, amb els anteriors consellers. El conseller Homs ens ha dit, efectivament, que tenim un deute elevadíssim, etcètera, i no ha esperat que el Banc d'Espanya, doncs, li recordi quina era aquesta situació. Però una vegada constatades aquestes coses, que són importants i que tenen la seva importància –perdó per la redundància–, comença tot un moviment de justificació per part del senyor Homs, com si no estigués còmode amb la seva bonhomia, i comença ja a ficar aigua al vi: que si és perfectament sostenible l'endeutament, que si l'Ajuntament de Girona és més gran, *que si pitos y que si flautas*. És una mena de vella tàctica, doncs, per continuar fent algunes de les coses que no s'havien fet fins ara.

Bé, entenc que la intenció d'aquesta Moció no és una altra que disposar d'una informació clara, verídica, amb els controls, etcètera. Es parla, molt assenyadament, de la sanitat en el punt 2... –en el punt 2, efectivament–, i ens sembla molt oportuna, aquesta reflexió, en primer lloc, per la importància del territori i de la sanitat, pel caràcter de l'endeutament... Però jo crec que ara té una novetat, i una novetat que és que, amb relació a la propera adjudicació per part del Govern de la connexió mitjançant la banda ampla dels hospitals, etcètera, doncs, seria el moment que el Govern de la Generalitat informés prèviament de l'adjudicació del concurs al Parlament de Catalunya, especialment en tots els aspectes rellevants, tant tècnics com econòmics, i que informi de la relació possible de l'esmentat concurs amb altres xarxes de comunicació, etcètera. Que n'informi, per què? En primer lloc, per transparència; en segon lloc, per la importància de l'assumpte, i en tercer lloc, perquè, en fi, aquí està fent gestions una persona molt important i amb tantes vinculacions antigues i noves al Govern de la Generalitat com és el senyor Roca, i volem llum, més llum, com deia el poeta.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor López Bulla. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari Popular, per a posicionar-me respecte a la Moció que ha presentat el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i en concret l'illustre diputat senyor Martí Carnicer.

Després d'escoltar la interpellació..., que, la veritat, sembla que no es van entendre massa, pel que es desprèn de les paraules d'avui i pel que es desprèn de les paraules que vam escoltar en la mateixa interpellació i pel que es desprèn de la lectura del mateix text un cop transcrit; sembla que no es van entendre, sembla que no estaven parlant, senyor Martí Carnicer, el mateix llenguatge. Però, en tot cas, nosaltres els diríem, al Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que ens ha sorprès la seva Moció, perquè no és l'estil de la seva Moció, no és l'estil tampoc, senyor Martí Carnicer, el de presentar aquesta Moció, quan finalment el que està demanant vostè és una sèrie d'informació per escrit; no demana res més en aquesta Moció. Informació per escrit que vostè sap que a les liquidacions pressupostàries és perfectament llegible; informació per escrit que sap que trimestralment arriba al Parlament; informació per escrit que sap vostè perfectament que, amb diferents mecanismes –per exemple, preguntes escrites–, vostè pot obtenir.

I a la vegada vostè fa una sèrie..., el Grup Parlamentari Socialista, en el seu nom, vostè fa una sèrie o planteja una sèrie de temes de futur; és a dir, quina serà l'evolució futura de l'endeutament, quina serà l'evolució futura de la situació econòmica de la sanitat... I, en tot cas, l'evolució futura, econòmica, de la sanitat..., el primer que hauríem de fer tots plegats –també el Grup Popular, però principalment el Govern i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió– és arreglar-li al conseller de Sanitat, aquí present, tots aquells aspectes que a final d'any han de deixar el que es diu vulgarment «al calaix»; és a dir, li haurien de donar una injecció, senyor conseller, parlant del tema de sanitat, però una injecció econòmica. Una injecció econòmica perquè no li fes falta que aquelles factures que deixen vostès al calaix perquè no poden o no tenen prou recursos, principalment pel que fa a aspectes de farmàcia... Ja sé que després em podria dir vostè, senyor conseller, que això va lligat amb els aspectes de finançament, però, en tot cas, el que necessitaria la sanitat és una injecció econòmica perquè poguéssiu fer front anualment al que són les despeses reals de farmàcia.

Parlen vostès també en aquesta Moció de mecanismes de control de creixement de les despeses corrents. Fa poques setmanes, quan estàvem analitzant dos comptes generals –la Sindicatura de Comptes de l'any 97 i de l'any 98–, des del Grup Popular plantejàvem al Govern –i el Govern s'hi va comprometre, i esperem que això sigui una realitat ben aviat– que haviem de dotar aquest

Parlament d'algun mecanisme de control de seguiment pressupostari, perquè creiem que les desviacions pressupostàries, les modificacions pressupostàries, els increments de romanents, el que són les partides ampliables, etcètera, estaven amb un ritme que creiem que no es podia suportar, amb un pressupost de 2 bilions de pessetes i modificacions pressupostàries que, finalment, són entre el 20 i el 25%, aproximadament 400.000 milions de pessetes.

I després fan referència, en un últim apartat, al que són despeses de capital, i vostè hi ha fet referència, senyor Martí Carnicer, quan diu que hi ha una sèrie d'inversions que s'estan anunciant a bombo i platerets, contínuament, que hem de veure com es financen. I, en tot cas, vostè també coneix, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi també coneix que s'han plantejat diferents fórmules i que s'han plantejat també en els últims pressupostos, que els hi ha donat suport el Grup Parlamentari Popular, el Govern de la Generalitat i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, pel que és tipus de finançament, com és l'anomenat «finançament alemany».

És per tot això que nosaltres creiem que la Moció que se'ns presenta avui és una moció que s'hi pot tindre accés amb diferents iniciatives legislatives; no la creiem necessària. Creiem que vostès poden i qualsevol grup de la cambra pot, evidentment, fer diferents iniciatives legislatives, i no solament iniciatives legislatives, sinó que, a l'espera trimestral de les mateixes liquidacions pressupostàries, dels mateixos informes d'evolució de dèficit, vostès poden seguir tot el que estan demanant. I, en tot cas, nosaltres demanem un cop més que el Govern sigui diligent en una sèrie d'aspectes, també lligats amb liquidacions pressupostàries, és a dir, amb uns comptes generals que estàvem parlant de l'any 97 i de l'any 98, perquè, en un futur proper i abans dels pressupostos de l'any 2002, es fiquin en marxa tota una sèrie de mecanismes que nosaltres vam reclamar fa poques setmanes pel que eren comptes generals. I a la vegada esperem que hi hagi una major claredat, hi hagi un major control, un major rigor, una major transparència, en definitiva, una major eficàcia, amb els comptes públics de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, senyor president, nosaltres no donarem suport a la Moció que se'ns presenta per part del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fabregat. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor Martí Carnicer, en primer lloc li he de dir sincerament que tant la interpellació com la subsegüent moció, que avui substanciem, crec que han defraudat totes les expectatives; sincerament esperava molt més, molt més del debat i de les propostes, tant –com he dit– de la interpellació, com de la Moció.

Vostè va iniciar la seua interpellació amb una bona intenció, carregat de bones intencions; diu, aprofitant dues coincidències, per una part, el coneixement de les dades relatives a l'estat d'execució, que és l'estat d'execució, no la liquidació, que vostè ja va clarificar en la seua interpellació, del pressupost del 2000, i aprofitant, també, l'avinentsa del canvi a la Conselleria d'Economia, és un bon moment per fer una primera reflexió amb el nou conseller sobre la situació de les finances de la Generalitat.

Però jo crec que l'anàlisi que vostè va fer de la situació de les finances de la Generalitat en la seua interpellació..., la vaig trobar pobra, la vaig trobar inconsistent i –l'hi dic de veritat– recurrent, diríem, en el seu discurs; és a dir, cap novetat –cap novetat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I la Moció subsegüent que ha presentat avui, per mi, encara és més decebedora, perquè jo esperava una reflexió sobre el que vostè i el seu Grup interpretava de la situació de les finances de la Generalitat i, en tot cas, a la vista de la resposta del Govern, i ja que, com ha dit avui mateix, no va veure cap resposta, en tot cas, esperava, com he dit, propostes concretes per part del seu Grup que, si no més, intentessin esmenar allò que vostès critiquen.

I realment la Moció d'avui no té cap proposta, no té absolutament cap proposta; simplement demanen que es passe una determinada informació, que, com molt bé ha dit el senyor Fabregat, part d'aquesta informació ja la vénen rebent habitualment per part del Govern, i, per tant, no veiem, en l'oportunitat de la interpellació, en el contingut de la interpellació i en les propostes de la Moció, no veiem, com he dit, un gruix suficient per entendre que el que vostès volen demostrar és que la situació de les finances de la Generalitat és dolenta i que vostès tenen solucions i fan propostes per a solucionar-les; ni una cosa, ni l'altra.

Les quatre parts de la Moció. Quant a la situació de l'endeutament, el va explicar ja àmpliament el conseller d'Economia i Finances; hem tingut oportunitat de debatre'l en altres ocasions, i segurament ho continuarem fent, però és evident que és un endeutament absolutament sostenible des de tots els punts de vista: des del punt de vista dels pressupostos de la Generalitat i des del punt de vista de l'economia catalana. En tot cas, l'evolució futura, que vostè també demana, és simplement complir els escenaris d'endeutament màxims pactats amb l'Estat.

Quant a la situació actual de la sanitat, també, com sap, consta en la liquidació i en l'informe que efectua habitualment la Sindicatura de Comptes, també va ser explicada pel conseller. I en relació amb l'evolució futura, dependrà en gran mesura del nou sistema de finançament, que s'està començant a negociar i que fins que no s'hagi arribat a un acord no es pot concretar més.

En relació amb les despeses corrents..., són –i crec que han estat– les consignades en els pressupostos; el Parlament els aprova i el Parlament té després la seua liquidació. En tot cas, només vull fer, en aquest sentit i en aquest punt, una referència, perquè sé que al senyor

Fabregat també li preocupa i ho ha anomenat en diverses ocasions, no només avui, al Ple: és aquest tema de les modificacions pressupostàries, quan diu que cada any vénen a ser un 20-25% del pressupost inicial. Jo m'he permès, simplement, mirar les liquidacions de l'any 98 i un avanç del 99, i si vostès analitzen aquestes modificacions –saben que tenen quatre components: partides ampliables, variació de crèdits, crèdits incorporats i generació de crèdits–, doncs bé, les que d'alguna manera poden ser assumibles o, en tot cas, imputades a l'acció del Govern són les partides ampliables, i aquestes partides ampliables no superen, ni l'any 98 ni l'any 99, el 8 o el 9% de la modificació total. A la resta, com per exemple a la generació de crèdits, són increment de despeses que vénen motivades...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Curto i Forés

... per un increment en els ingressos absolutament regulats i absolutament finalistes.

El president

...hauria d'acabar.

El Sr. Curto i Forés

Sí, senyor president. Per tots aquests motius –gràcies per aquest minut de dispensa–, el nostre Grup, senyor Martí Carnicer, lamentablement, per tot el que li he exposat, haurà de votar en contra de la seua Moció.

Moltes gràcies.

El president

A vostè. Senyor Carnicer, per definir-se sobre l'esmena...

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president; que aprofitaré per fer algun aclarament addicional.

El president

Té tres minuts.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Jo el que demanaria sobretot als grups que han dit que hi votarien en contra: que es llegissin bé la proposta que fem. Han intentat devaluar la proposta dient: simplement demanem informació. I això no és cert. El text concret diu: «a informar per escrit sobre els processos de capteniment del Govern». Per tant, no demanem informació; la informació, com algun dels senyors diputats ha dit, ja la tenim, en part, no tota, perquè hi ha molta foscor en aquest tema, però ja tenim una informació. El que demanem és que pensa fer el Govern, perquè sembla lògic, com també vaig dir al començament, que amb un nou conseller hi pogués haver un nou plantejament. La resposta del Grup de la majoria entenem que deixa clar que això no serà així.

En tot cas, la proposta que ens fa el Grup d'Esquerra Republicana, nosaltres l'assumim; ens sembla que completa la nostra Moció també una mica en aquests aspectes de futur, també una mica en aquest sentit que el Govern es mulli, digui com pensa actuar en el futur i deixi d'actuar amb nocturnitat com està fent fins a aquest moment.

En tot cas, en una cosa sí que li donaré la raó, senyor Curto: no hi ha novetats, és recurrent, és cert. Per què no hi ha novetats? Perquè és recurrent l'endeutament de la Generalitat. Per què no hi ha novetats? Perquè és recurrent el forat sanitari. Per què no hi ha novetats? Perquè és recurrent la disbaixa que vostès tenen en les despeses corrents. I com que no hi ha novetats en la seva actitud, tampoc n'hi pot haver en la nostra; hem de continuar insistint que vostès han de redreçar la seva política econòmica.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Per tant, prego a les senyores i als senyors diputats que ens posem en disposició de votar, i farem la votació d'aquesta Moció incorporant-hi l'esmena corresponent.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat educativa (tram. 302-00130/06)

La següent Moció és fruit d'una interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat educativa; la presenta la diputada senyora Maria Assumpta Baig en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. *(Pausa.)* No interceptin la senyora diputada, ni materialment ni políticament; té el camp obert per arribar.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el dia que vaig substanciar aquesta interpellació vaig quedar realment preocupada per la resposta a la pròpia interpellació que em va donar l'honorable consellera, perquè per alguns moments vaig pensar que hi havien alguns punts que eren dissonants o que era bastant surrealista el que jo apuntava i les respostes que obtenia.

Vaig basar la interpellació sobre la qualitat educativa principalment en el convenciment que els professionals de la docència, els i les mestres i el professorat, són l'eix vertebrador de qualsevol projecte educatiu i els garants de la seva qualitat.

I rellegint-me més d'una vegada la resposta que vaig obtenir, penso que hi ha un tema important, que reafirma i m'ajuda a defensar aquesta Moció; perquè quan la consellera ens parlava de l'assoliment de les competències bàsiques, crec que estem dient exactament el mateix. No podem pensar que farem l'assoliment de les

competències bàsiques sense pensar en el professorat, sense pensar en els mestres de les escoles, homes i dones que estan exercint la seva docència; és impensable que es pugui aconseguir avui encara sense pensar en les persones. I evidentment, com que, de l'escola pública, la titularitat és de la Generalitat de Catalunya, nosaltres hem de voler que l'escola pública sigui l'elit de l'escola a Catalunya.

I amb aquesta fermesa és amb la que defenso aquesta Moció: que ha arribat el moment que hem de ser prou valents des de Catalunya i iniciar una negociació per l'Estatut de la funció pública docent. Se'm dirà que aquest encara no està fet a nivell d'Estat, però jo crec que les paraules és el de menys. És important que a Catalunya puguem negociar quina ha de ser la funció docent. Jo crec que la Llei de reforma de la legislació relativa a la funció pública de la Generalitat de Catalunya ens dóna força per poder-ho fer, ens dóna les possibilitats, i quan a nivell de l'Estat això es reguli, ja farem les adequacions necessàries, però entretant haurérem aconseguit que tots i totes, i que sobretot el professorat però també els pares i els polítics, sapiguem quines són les condicions de treball del docent, del mestre i la mestra, el professor i la professora, a Catalunya; quins són els seus drets i quins són els seus deures, com i de quina manera els exerceixen. I aquest ens sembla que és un aspecte important.

Jo vaig acabar la interpellació –aquell mateix dia coincidia amb una vaga dels professionals de l'ensenyament públic– demanant que sobretot s'escoltés, s'obrisin vies de negociació, de diàleg i d'acord. I crec que el ressò que va tenir aquell dia –un 80% segons els sindicats convocants i reconegut un 50% pel Departament– ens diu moltes coses. Ens diu que hi ha un malestar, difús però malestar; que cal evidentment recuperar i obrir aquesta via de negociació, que segons les notícies que tenim s'ha començat posant 7.000 milions sobre la taula, que a vegades dóna la impressió que puguin ser molts diners però que a l'hora de repartir entre 50.200 i 5 anys són 580 pessetes mensuals per any, i 580 pessetes mensuals per any és insuficient, però és una via, i crec que el Departament d'Ensenyament ha de forçar que aquesta via posi molts més recursos i que puguem aconseguir el que és imprescindible: que realment hi hagi una millora de les condicions salarials, que hi hagi una negociació per aconseguir una jornada lectiva del professorat de més de seixanta anys o amb més de trenta anys de servei, que hi hagi i es puguin duplicar fins a l'any 2003 les gratificacions per motivar la jubilació anticipada, perquè aquests són conceptes que donaran un rejueniment també de tot el professorat que segur que repercuteix en la qualitat de l'educació.

També tenim uns aspectes de formació en la nostra Moció, i jo voldria fer una especial incidència en la necessitat de vetllar perquè en els processos d'assignació dels diferents llocs de treball s'adeqüin als perfils demanats i siguin resolts amb objectivitat i transparència. És molt important que a aquest aspecte s'hi arribi negociat i amb acord, que no ens succeeixi com va passar amb el tema dels catedràtics, que ha hagut d'entrar per unes vies que no són pas, precisament, les que ens agraden i que situa tota la docència de Catalunya, a tot

el professorat de secundària, en situació diferent a la resta de l'Estat. Allà hi han hagut ja tres processos de nomenament de catedràtics, a Catalunya estan impugnats, i això fa que no estiguem ni amb les mateixes condicions per poder...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Baig i Torras

...estar en el tema de la mobilitat en l'àmbit de tot l'Estat. Ens cal, també, evidentment, que aquest aspecte es vegi amb un nou mapa escolar. Això que tan poc els...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Baig i Torras

...agrada: planificar, i que és importantíssim per saber, tots i totes, a on estem.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, que ha presentat esmenes, té la paraula... (*Remor de veus.*) Ningú... (*Veus de fons.*) El senyor Gené té la paraula.

El Sr. Gené i Ripoll

Sí, moltes gràcies. De l'escó estant, senyor president. Bé. El Grup Parlamentari dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi ha presentat al Parlament una moció subsegüent a la interpellació, i aquesta Moció conté alguns aspectes referents als recursos humans que depenen del Departament d'Ensenyament, un dels més importants d'aquesta Moció, que és el que fa referència a l'Estatut de la funció pública docent.

La Generalitat de Catalunya té previst tirar endavant un estatut de la funció pública docent de Catalunya, si bé ho farà en el marc de l'Estatut de la funció pública, que s'ha d'aprovar en l'àmbit estatal. La Generalitat, actualment, està a l'espera que l'Estat aprovi aquella norma general que ha de servir de marc per a la regulació dels funcionaris de les diverses administracions, d'acord amb la distribució competencial vigent.

Per altra banda, he de dir que la Conselleria està molt interessada sobre la qualitat educativa, sobre les condicions de centre, l'organització dels centres, l'autonomia –l'autonomia de l'organització, l'autonomia de gestió dins el Pla estratègic–, la formació del professorat, l'autoritat dels directors, els equips pedagògics, el Pla de xoc, les retribucions... Pensem que s'han posat sobre la taula uns milers de milions de pessetes.

Les negociacions, senyor president, continuen i, lògicament, això vol dir que en continuarem parlant. A més a més, hi ha bona disposició per a fer-ho; és l'eina per arribar a acords i, potser també, és lògic pensar que hi hagi desacords en totes aquestes negociacions.

Avui, aquí, però, en aquesta Moció hem arribat a acords en tota una sèrie de punts –concretament, l'1, el 2, el 4, el 5, el 6 i el 9–, i, lògicament, també hi ha desacords, com en tota negociació –que són el 3, el 7 i el 8–, que després la diputada –ho suposo– li presentarà adequadament.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Ara té la paraula, per Esquerra Republicana, el senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, si em permeten, amb breuetat, els explicaria una rondalla gairebé legendària. (*Remor de veus.*) L'any 92, a la quarta legislatura, quan jo m'estrenava com a diputat, ja fa molt de temps, segurament massa..., la primera Proposició no de llei que se'm va aprovar i que jo em vaig creure perquè és aquella primera Proposició no de llei... (*Rialles.*) Sempre la primera Proposició no de llei es recorda, perquè, és clar, aquesta va ser la «meva» primera Proposició no de llei que se'm va aprovar: era una en la qual instava el Govern de la Generalitat a, en sis mesos, presentar al Parlament el Projecte de llei de cossos docents de Catalunya.

Aquest Projecte de llei de cossos docents de Catalunya, que és l'Estatut de la funció pública, de la qual parla el primer punt de la proposta socialista, van passar sis mesos, dotze, divuit, i els que vostès vulguin fins al dia d'avui, que no només el Govern no el va presentar, sinó que avui correm el risc que el Govern digui, o que entre tots ho diguem –i segurament també ho acabarem votant nosaltres, perquè les coses són com són i entre tots ho diguem– que hem d'esperar el *Estatuto de la función pública docente* de Madrid, que és una llei de bases i que no ens obliga mai a esperar una llei de bases l'ordenament constitucional. No ens obliga que les comunitats autònomes l'esperem. Fins i tot –fins i tot–, hi ha juristes, membres del Consell Consultiu de la Generalitat, que opinen que si ens esperem pitjor, perquè si fem abans una llei, quan ells facin la de bases, no podran conculcar la nostra. (*Se sent un telèfon mòbil.*) Aquest és un dels debats que hi ha damunt la taula en la ponència a l'audiovisual i en la famosa discussió del *Estatuto de la Radiotelevisión Española del ente público*. Això ho estem discutint.

Si entre tots decidim –i nosaltres no hi posarem pals a les rodes– d'esperar, doncs esperarem; perquè el nostre Grup ha esperat del 92 fins avui i, per tant, té una capacitat provada d'esperança i d'espera en un tema com aquest. Tot i que opinem que molts dels problemes que els grups, i especialment el Govern i el Departament, van trobant, any rere any, a començament de curs, amb les queixes del grup d'interins no sé què, de la Comissió de serveis, segurament que en un marc ordenat de la funció pública docent estaria més aclarit.

El nostre Grup, per tant, votarà a favor de la proposta del Grup Socialista. I si el Grup socialista ens ofereix una transacció amb altres grups i ens diu que ens esperem, ens esperarem, perquè ja ens hem esperat i no ve

d'aquí. Però, en tot cas, vol deixar clar damunt la taula que ja hi ha un acord del Parlament, de fa molts anys, i que no caldria esperar-se –ho creu el nostre Grup–, seguint la directriu de persones reconegudes del món jurista català, que, a més a més, pertanyen al Consell Consultiu de la Generalitat i que han fet dictàmens diferents sobre la matèria.

En la resta de punts, el nostre Grup està a bastament d'acord amb el que proposa el Grup Socialista, i hi ha fet esmenes de rectificació. Hi ha fet una esmena, d'un novè punt que, sense saber si el Grup Socialista l'accepta, el Grup de Convergència i Unió ja ens ha dit que el votaria favorablement... I quan vostè, senyor president, buscava els punts, potser l'ha trobat a faltar, perquè la Moció en té vuit i el novè és una esmena nostra que parla d'un programa –segurament difícil, però absolutament necessari– de dignificació social de la feina del docent, de promoció social de la tasca del professorat, que –hi insisteixo– segurament és difícil, però, a la vegada, és radicalment necessari.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Per Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., bé, explicaré una mica quines són les esmenes que ha presentat el nostre Grup, tenint en compte que aquesta Moció és un element important perquè parla de la qualitat educativa, i em sembla que és un element clau, i més en aquesta època, que en puguem parlar, no?, perquè una de les potes d'aquesta qualitat educativa són les condicions de treball del professorat.

Jo sempre he pensat –i el nostre Grup sempre ho ha pensat– que hi ha una necessitat de complicitat, senyora consellera, entre el professorat i el Departament d'Ensenyament; és bàsic, perquè pugui funcionar una cosa que no és mecànica, una cosa que no és economicista tampoc, una cosa que no necessita donar beneficis al cap de l'any, com és l'ensenyament, doncs, que hi hagi com a mínim aquesta complicitat. Jo sempre he dit que s'hauria de mimar el professorat, doncs, d'aquest país –també el dels altres països, però ja s'espavilaran. En tot cas, això és un element importantíssim, i això, senyora consellera, ara no passa, precisament passa tot el contrari, no?

La senyora Baig feia referència a la manifestació passada i a un clima de sensació de desatenció, molt i molt important per part del Departament al professorat. I aquest professorat, ideològicament de tots els colors, no hi ha aquí cap..., allò aquell intent que deien ahir, em sembla, d'erosió sistemàtica del Govern de la Generalitat... No, no, és un estat, una sensació que té el professorat d'aquest país. I això va malament per a aquest país. I això és una qüestió que s'haurien de plantejar i, tot i que posin 7.000 milions sobre la taula, això no s'arregla, sinó que s'arregla que hi hagi una veritable voluntat, una intenció de «mimar» el professorat..., que,

senyora consellera, és possible que ho intenti, però per ara no se'n surt. I això és un element importantíssim.

I una manera de «mimar-lo», no només és anar-lo amanyagant, sinó posar coses concretes sobre la taula, i quan dic coses concretes... –en aquesta Moció se'n plantegen unes quantes–, nosaltres amb les esmenes hem volgut concretar-les o augmentar-les o, en tot cas, també, ajudar amb aquest discurs, no? Perquè aquesta necessitat de mimar el professorat també vol dir buscar incentius de promoció que n'hi ha pocs. Bé, jo diria que quasi no n'hi ha cap en aquests moments, no? Tot allò que era important, que el professorat de secundària a la universitat..., és un element que s'hauria d'estudiar i no s'ha estudiat, no s'ha plantejat, podria ser un element important.

Incentius salarials. També..., eh?, també són importants. Incentius de millora de la qualitat del lloc de treball: hi ha moltes dificultats també en aquest sentit. Incentius de formació, també: el professorat volen –i ho volem– també formació per tal de poder donar, doncs, els coneixements necessaris amb les millors eines, amb les millors tècniques i amb la millor capacitat d'aprenentatge per als estudiants. I això no passa tampoc ara, no? Per això em semblava que era important parlar molt i molt sovint, aquí, en aquest Parlament, de qualitat de l'educació.

Home, una esmena nostra..., el senyor Bargalló deia..., està fet, el discurs, una miqueta més jurídic, sobre si és necessari o no la Llei de la *Función Pública General*. Bé, jo tinc assessors que han dit que sí, que era bàsica per tal de fer o per tal d'elaborar la funció pública docent. S'ha de crear una llei de bases –i així ho diu la Constitució– i, a partir d'aquestes bases, sí que es pot fer una llei pròpia, no? Amb la consellera parlàvem ara que el que no és necessari és fer una *función pública docente* allà, sí una funció pública i, en tot cas, la docent ja ens la fariem a la nostra manera.

Bé. Aquesta –m'ho sembla– és una discussió que s'ha de tenir en compte, perquè no anéssim avançant sense tenir en compte aquestes qüestions jurídiques, que veig que hi ha una disparitat; però, en tot cas, aquest és el pensament que tenim en aquests moments i, a la Constitució, en aquest cas, doncs, li farem de cas.

El que també és realment important, que nosaltres hem afegit: és el tema de la jubilació, de la reducció de jornada. Hi havia un element que sempre hem pensat que la reducció de la jornada s'havia de fer ja a partir dels cinquanta-cinc anys. No discutirem aquest tema. I la jubilació, també. Ens trobem que hi ha uns claustres en els quals cada vegada les persones són més grans, cada vegada tenen, doncs... Va haver-hi una entrada molt important uns anys enrere, que ara fa que les edats siguin bastant homogènies, però que ja comencen a ser unes edats d'una gent ja gran i que necessitarien, doncs, aquests incentius que nosaltres plantejàvem de reducció de jornada, perquè evidentment poguessin fer altres tipus d'activitats dintre de la pròpia funció docent, eh?, relacionades amb el centre.

I, finalment, també, ens semblava un element important... –i, en aquest cas, era una esmena que fa Esquerra Republicana, que em sembla molt important, i que ja

s'ha dit que s'acceptaria—, que seria promoure el valor de la funció social dels docents. Aquesta és una altra assignatura pendent que tenim, senyora consellera, que no hem estat capaços, potser tots plegats aquí, cada un amb les seves responsabilitats, de transmetre aquest valor tan important com és la funció social...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Boada i Masoliver

...dels docents.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

La il·lustre diputada senyora Caridad Mejías...

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyor Bargalló, li haig de dir, amb tota cordialitat, que està equivocat. I està equivocat perquè l'Estatut de la funció pública qui l'ha de fer és el Ministeri d'Administracions Públiques, i afegir les peculiaritats de la docència, perquè després cada comunitat autònoma pugui desenvolupar les seves en un estatut propi.

Per això li haig de dir que nosaltres, en el punt de la Moció que ha presentat la senyora Baig, ens afegiríem a l'esmena que ha fet el Grup d'Iniciativa – Verds, que parla o que fa un esment en aquest sentit, que fins que el Govern de l'Estat no hagi elaborat la Llei de bases, no es pot elaborar l'Estatut de la funció pública docent, aplicat en l'àmbit de Catalunya.

Pel que fa al punt 2 de la Moció, en què es parla de la reducció de la jornada lectiva del professorat més gran o amb trenta anys de servei, creiem que és una necessitat que fa temps que es demana per tal d'adequar les condicions del treball al perfil docent, que connecta amb el punt 3, en el sentit d'incrementar també les gratificacions per tal de motivar les jubilacions anticipades com un bon mecanisme de renovar les plantilles. El que veiem més difícil, senyora Baig, és que això es pugui fer duplicant el pressupost fins a l'any 2003, degut a les limitacions pressupostàries que tots coneixem.

El punt 4, que està transaccionat, vincula la formació del professorat per tal que sigui adequada al projecte de centre i de zona. I, en aquest sentit, creiem que és important fomentar aquesta formació adequada al projecte un cop el centre l'ha triat, però que s'ha de fer de manera individual des de centres i no a través de programes generals, perquè degut a la diversitat que pot haver-hi de projectes de centre seria difícil coordinar un programa general que s'adeqüés a les peculiaritats de cada un dels projectes de centre.

El punt 5, el votarem també favorablement, perquè parla d'incentivar la feina ben feta, i crec que és una cosa òbvia.

I el que ens ha sorprès és el punt 6, i l'addició que ha fet el senyor Bargalló en el seu punt 9, ja que nosaltres

en la Moció que vam fer en el Ple passat varem proposar pràcticament el mateix, i és que seguint les indicacions del Consell d'Europa s'iniciés una campanya per tal de recuperar el prestigi professional del professorat, que, en aquests moments, està tan degradat i que afecta de forma important l'autoestima del professorat.

El que no votarem favorablement és l'elaboració d'un nou mapa escolar, perquè considerem que, si el que actualment està en vigor ja és prou difícil en la seva execució i s'ha d'anar adequant a les peculiaritats que el moviment de població i les exigències que cada un dels municipis necessita, creiem que és embolicar-nos encara més si ara fem un nou mapa i el posem, a més, a debatre en el termini de tres mesos.

Per tot el que hem exposat creiem que aquesta és una moció que parla més que re de les condicions laborals del professorat, que, si bé és cert que afecten de manera determinant la qualitat educativa, crec que ha de ser un procés de negociació, que s'ha d'endegar per part de la Conselleria, més referit a les condicions salarials i les condicions de treball que no pas amb una incidència directa en la qualitat de l'ensenyament.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Ara passaré, també, a la Presidència el que posarem a votació.

Respecte al primer punt, lamento molt no poder donar el goig de veure complerta, amb el senyor Bargalló, la primera Proposició no de llei que va tirar endavant sobre l'Estatut de la funció pública docent, i acceptarem l'esmena d'Iniciativa. I ho lamentem, perquè, evidentment, ens sembla que, a Catalunya, que sempre ha estat pionera en tants temes de l'educació, ho podríem fer en aquest moment i, després, esperar l'adequació en el moment que es faci la llei de bases a nivell de l'Estat.

En el punt 2 fem una transacció el nostre grup amb l'esmena de Convergència i Unió i la d'Iniciativa.

En el punt 3 fem una transacció els Socialistes amb Iniciativa, i, evidentment, ens sembla que duplicar el tema de les jubilacions, que estaven tan i tan avall en l'escala del que estem pagant, seria una manera de poder aconseguir una similitud amb les altres comunitats autònomes i, realment, incentivar que hi hagués una jubilació anticipada que portaria un rejuveniment en els claustres i, evidentment, una millor qualitat i una millor adequació. Lamentem que aquest punt no pugui ser votat per Convergència i pel PP.

Els punts 5 i 6 són el text de la Moció. Al punt 7, acceptem l'esmena d'Iniciativa, per tal que, també, pugui ser negociat aquest tema amb objectivitat i transparència per aconseguir aquest procés d'assignacions. Nosaltres lamentem que això no sigui així, perquè cada vegada sembla que és més difícil poder comparar i poder co-

nèixer amb transparència si es fan adequadament els nomenaments, i sembla ser que per al curs que ve, en comptes d'arreglar-se, s'hi posen encara més dificultats; ho lamentem.

Al punt 8 fem una transacció els Socialistes, Esquerra i Iniciativa sobre un nou mapa escolar.

I jo no sé si la senyora Caridad Mejías coneix el mapa, però, el mapa en vigor no sabem quin és, perquè és ben diferent del que teníem l'any 95, i, per tant, en no posar-lo sobre la taula, no coneixem quin és el mapa. I ens semblava que és un bon moment –ara, que no coneixem el mapa, perquè no sabem quin és– posar un nou mapa escolar perquè sigui del grat i del coneixement –per poder-ne fer un seguiment– de tothom.

I acceptem el punt número 9 de l'esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El president

Perdoni, el punt 4 com ha quedat?

La Sra. Baig i Torras

Al punt 4 hi ha una transacció, i diu: «Promoure la...»

El president

Transacció? Entre qui i qui? (Pausa.) Ah! M'ho dóna tot. Molt bé, gràcies. (Pausa.)

A veure, passem a votar aquesta Moció, sabent que el primer punt és una esmena d'Iniciativa per Catalunya, la segona és una transaccional dels Socialistes amb Convergència i Unió i Iniciativa per Catalunya, la tercera és una transacció entre Socialistes i Ciutadans pel Canvi amb Iniciativa per Catalunya, la quarta és una transacció dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi amb Convergència i Unió i Iniciativa per Catalunya, el cinquè i el sisè són el text original, el setè és una esmena d'Iniciativa per Catalunya, la vuitena és una transacció Socialistes - Ciutadans pel Canvi amb Esquerra i Iniciativa per Catalunya i el novè és d'addició, d'Esquerra Republicana de Catalunya –aquest és el text. I se'm demana votació separada, per part de Convergència i Unió, de les esmenes 1, 2, 4, 5, 6 i 9, en un bloc, i 3, 7 i 8, per l'altre.

Per tant, passem, ara, a la votació de les esmenes 1, 2, 4, 5, 6 i 9, dels punts de la Moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

I, a continuació, els punts números 3, 7 i 8 de la Moció.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 61 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica (tram. 302-00131/06)

La següent Moció és subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica. La pre-

senta, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Antoni Sabaté, que té la paraula.

El senyor Sabaté..., prego que deixin pas al senyor Sabaté, que és el que ara ha de parlar.

El Sr. Sabaté i Ibarz

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, lo nostre Grup Parlamentari ha manifestat repetidament, tant en plenari com en comissió, la preocupació per la falta d'un model energètic a Catalunya que doni resposta als déficits estructurals qualitatius, competitius i ambientals del sector en general i, més concretament, del sector elèctric, tal com posàvem de manifest en la interpellació que ha donat peu a la Moció que es posa avui a la consideració d'aquest plenari. I això preocupa, perquè aquest déficit pot condicionar lo desenvolupament econòmic del país, la seua qualitat de vida i la seua qualitat ambiental en el context de la sostenibilitat. Dit d'una altra manera, a Catalunya existeixen un excés de zeros i talls de llum, ja no sols a l'hivern, que generalment s'imputen a les inclemències climatològiques, sinó també a l'estiu, en els nivells de demanda i consum, que aquests nivells assoleixen semblants nivells estacionals.

Los microtalls són un problema creixent i representen un perjudici important per a les empreses que han introduït les noves tecnologies en los seus processos de producció. El desori en les esteses de la xarxa de transport i distribució generen un front de preocupació per la polèmica dels camps electromagnètics, per l'impacte paisatgístic i pel perill potencial de focs a l'estiu, com ahir es posava de manifest en aquest plenari. No existeix un pla que fomenti les energies renovables, i la política d'incentius i connexions dificulta l'aposta per aquestes energies netes, com tampoc existeix un pla que conjumini l'oferta amb una eficient gestió de la demanda.

I per acabar de completar el panorama, a Catalunya estem sotmesos a un monopoli de fet que dificulta les avantatges de la lliure competència, i, en un altre sentit, dificulta la presa de decisions, perquè anar a les xemeies del Paralel és anar a una sucursal de Madrid.

Davant d'aquest panorama és difícil d'entendre com, després de vint-i-un anys, lo Govern sustentat per la coalició de Convergència i Unió no ha estat capaç de definir un model energètic que doni respostes a les necessitats de present i de futur que té el nostre país en matèria energètica. Se'ns ha dit, finalment, que es presentarà lo Pla energètic per a Catalunya en l'horitzó 2010. El conseller va dir en compareixença en Comissió que es presentaria abans de finalitzar el mes de juny, i ahir es deia, des d'aquí mateix, que seria abans de finalitzar l'estiu. Sigui com sigui, que ho sigui sense retard i que el Parlament hi pugui fer les seves aportacions. En qualsevol cas, el nostre Grup Parlamentari vol manifestar la seva voluntat de contribuir a la resolució dels greus problemes que planteja el sector elèctric a Catalunya, i és en aquest sentit constructiu que presentem aquesta Moció.

Lo contingut de la Moció va en la direcció de complir amb els principis bàsics que hauria de tindre el sistema

elèctric: en primer lloc, moderar el consum; en segon, garantir la satisfacció de la demanda; en tercer lloc, oferir qualitat en el subministrament; en quart lloc, garantir llibertat en l'elecció de proveïdor, i en cinquè lloc, orientar el sistema per la via de la sostenibilitat i, això, vol dir Kyoto i vol dir Llibre blanc europeu de les energies renovables. La Moció s'estructura, en aquest sentit, en cinc blocs.

Aquesta Moció pretén ser, en definitiva, senyores i senyors diputats, una aportació des de la responsabilitat, perquè Catalunya tingui una política energètica ambientalment sostenible i econòmicament de futur.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Ha presentat esmenes Esquerra Republicana i té la paraula l'illustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, segurament hauríem de començar afirmant la gent que estem portant tota aquesta temàtica si fem cas al que estem fent en aquests darrers plens, aquests darrers tres plens, que estem gastant massa energia amb aquest tema, justament, parlant d'energia. Possiblement que amb l'energia que hem gastat ja en aquest ple podríem fer funcionar la majoria de les indústries en aquest país. Bé, en tot cas, és la nostra tasca i continuem fent-ho, il·lusionats i engrescats, a veure si entre tots plegats som capaços de trobar el model més escaient.

Compartim alguns aspectes, com els he comentat, amb els diputats socialistes, alguns aspectes concrets, però si hem presentat un total de catorze esmenes és perquè hi ha elements de model que no hi podem coincidir i que, a més, ens preocupa, perquè tenim la sensació que massa sovint coincideixen, sobretot aquelles qüestions de model, aquelles qüestions d'estat coincideixen amb el model que desenvolupen els grups de la dreta de la cambra, els grups de Convergència i Unió i del Partit Popular. Tenim la sensació que, amb aquells elements que caldria fer un salt qualitatiu, un canvi amb profunditat, ens costa de posar-nos d'acord, i ens sap greu.

De les esmenes que hem presentat, n'hi ha un paquet important en què ens hem posat d'acord, que ens han acceptat o hem transaccionat –entenc que ja vostè transmetrà a la Mesa aquestes transaccions. En tot cas, algunes idees importants: ens hem posat d'acord en l'esmena que presentàvem al punt 1, a les lletres a, b, c ens hem posat d'acord; ens hem posat d'acord, també en el punt 1, en alguns elements que hi introduïem, com «fomentar la incorporació de mesures d'estalvi i eficiència energètica contemplades en l'arquitectura bioclimàtica en els edificis de nova construcció i l'adaptació a les mateixes...» Però, com deia, en alguns temes clau no ens hem entès.

Per exemple, en el punt 2, en el tema de la moratòria, nosaltres insistim..., i només demanem que hi hagi una moratòria fins que hi hagi un pla, i el pla ens diuen que

serà molt aviat. Doncs, molt bé, com que serà molt aviat, de moment aturem les grans centrals i esperem a tenir definit un pla i a saber on anem. Quan sapiguem on anem, ja farem grans centrals. I en això ens agrada-ria posar-nos d'acord.

En temes..., pel que fa al nostre model, nosaltres sempre hem parlat de microgeneració diversificada d'energia elèctrica, territorialitzada, que això ens estalviaria aquelles grans línies elèctriques –i que això fa també que discrepem del punt quart, on parlem de les xarxes de distribució, perquè entenem que amb el model que vostès plantegen no anem prou enllà pel que fa a aquesta generació descentralitzada– i, per tant, estalviar-nos aquestes grans línies que ens estan portant conflictes territorials importants i que ens els podríem estalviar amb aquest model de producció energètica, evidentment i òbviament basada en la producció a partir d'energies netes, i en cap cas amb combustibles nuclears i fòssils.

Tampoc no acabem de posar-nos d'acord pel que fa al nostre plantejament de contemplar la instal·lació de nova potència únicament en aquells casos en què representi substitució d'energia nuclear i d'energia que genera, que fa incrementar les emissions globals de gasos amb efecte hivernacle. I som conscients que vostès, com a govern a l'ombra, intenten fer una tasca molt constructiva, però nosaltres també ho intentem, però entenem que això ho podem fer igualment partint d'un altre model i tenint clar que el que no podem fer és generar grans centrals, justament, perquè anem permetent que incrementi la demanda; és contra això que hem de lluitar, i en això sí que estem d'acord, però després en la manera d'aplicar-ho no acabem d'estar del tot d'acord.

Pel que fa a tot el tema eòlic, enteníem que era millor el redactat que vàrem presentar –i, evidentment, si el vam presentar és perquè ens semblava que era millor– en el passat Ple, però, tot i així, en el seu moment es va aprovar, i el que s'aprovarà aquí o el que es podria aprovar aquí, si hi hagués el suport suficient, tampoc contradiria aquest aspecte.

En definitiva, estem d'acord en molts aspectes, però en el model ens agradaria, doncs, acabar de posar-nos d'acord. Esperem en el futur poder-ho anar fent.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds i per posicionar-se, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. No cauré en l'exageració del senyor Vendrell sobre el perquè podria servir l'energia que hem gastat aquests dies aquí parlant d'energia, però sí que diré que sona una mica a repetició, i més tenint en compte que en l'anterior Ple, quan ho vàrem estar tractant, doncs, hi va haver ja un treball conjunt, jo diria que laboriós, i que entre tots vàrem acabar portant a la cambra unes propostes a votació que jo crec que

recollien molts més aspectes, fins i tot, dels que es recullen avui en aquesta Moció del Grup Socialista, i que per nosaltres, com dic, hi han elements que sonen a repetició.

Esquerra Republicana ha tornat a intentar de colar propostes de les que ja sortien en l'anterior Ple; segurament hauria sonat a repetir les votacions... Doncs, en aquests moments ha quedat..., si més no, votem uns redactats lleugerament diferents. I el que està clar és que la proposta que fa el Grup Socialista està diferenciada en quatre grans blocs, com ja s'ha anat dient: un de més relacionat amb les polítiques d'estalvi; uns altres, d'on traurem l'energia; un altre, amb les energies renovables; l'altre, de les xarxes de transport –perdó, n'hi havien cinc–, i al final, el de la qualitat dels serveis, que jo el vinculava molt a aquest últim, no?

Però nosaltres també hi trobem a faltar un punt; el senyor Vendrell n'ha dit uns quants, però per nosaltres n'hi ha un que és clau, que és el pla, el pla d'energia. Hem de dir en algun moment quanta energia necessitem, si som capaços d'estalviar-ne o no, si realment ens hem de creure el que diuen les elèctriques i el que diuen determinats estudis, que anirà creixent gairebé de forma exponencial el consum. Nosaltres no ens ho creiem, nosaltres creiem i apostem perquè hi hagi una política més ferma d'estalvi i d'eficiència, que, per tant, ens permetrà reconduir una mica la situació i després plantejar d'on la volem treure, si volem ser autosuficients o no volem ser autosuficients... I, en aquest cas, nosaltres insistim que ho hem de ser molt més del que ho som ara. I, per exemple, hi han propostes que hi han a la Moció del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi que ja donen per suposat que no serem autosuficients, perquè, per exemple, en el punt 4, quan parla de les xarxes de transport i de distribució, ens parla d'un pla de reforçament de la interconnexió amb la resta d'Espanya i amb França per assegurar el subministrament. Què vol dir això? Doncs, que ja segur que es planteja que dependrem de França o que dependrem de les nuclears franceses, per exemple.

Nosaltres, aquest punt, no el veiem clar, ens hi abstenim –ja ho avanço ara–, perquè a més a més intuïm que això pot voler dir noves línies. I per això la nostra abstenció serà en aquest punt i serà també en el següent, el del pla de reforçament de la xarxa de distribució, perquè en aquests moments no tenim el pla aquest energètic, que ens ha de dir on produïrem l'energia i com la distribuïrem, i tampoc tenim mesures d'estalvi. Això, aquesta proposta pot ser senzillament una visió de la necessitat que diuen que tenen determinades companyies com, avui mateix, Enher..., doncs, avui s'ha sabut que Enher ha denegat permisos de connexió a la xarxa, i creiem, clarament, que això és un xantatge, dient: «No ens deixeu fer determinades línies? Doncs, aquí no donem més permisos.» Això no pot ser, nosaltres ho hem denunciat repetidament, i el que creiem és que s'ha de planificar molt més bé per on han d'anar les xarxes i quin tipus de xarxes de distribució volem.

Un altre aspecte que nosaltres creiem que el pla aquest que reclamem, el pla energètic, hauria de concretar, com deia, és quanta energia necessitem. I, per tant, hi ha un altre element de la Moció del Grup Socialista que

no acabem de veure concret i que per això també tindrà la nostra abstenció, que és el punt 2.b. Aquí, quan es planteja «assegurar la construcció i posada en marxa del mínim de grups necessaris per garantir el subministrament elèctric de futur»..., mínim de grups necessaris per què?, per quanta energia? Qui ho ha de determinar això? Com que això no es concreta, nosaltres en aquests moments no volem donar-hi el nostre suport.

Dit això, en els altres punts, evidentment sí que hi donarem suport. Creiem que la filosofia en general la compartim, excepte en aquests casos que, per manca de concreció, no volem recolzar. Però hi ha un element que creiem que és important: mentrestant, mentre no tinguem el pla, mentre no tinguem clar d'on traurem l'energia i com la distribuïrem i altres aspectes que es demanen aquí, creiem que és agosarat fer determinades propostes de l'estil de construir, per exemple, una central de cycle combinat en un determinat indret. I això ho específic en concret perquè, en la Comissió d'Indústria de la setmana passada, per part del Grup Socialista es va plantejar, en una proposició no de llei, una central de cycle combinat a Cercs i, per tant, ja és concretar determinats aspectes que per nosaltres no s'haurien de concretar fins que no hi hagi el Pla.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Font i Montanyà

Acabo, senyor president. I, per tant, nosaltres insistim en això: en la urgència de determinar quanta energia necessitem i d'on la volem treure.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. De l'escó estant i, atenent la recomanació del senyor Vendrell, procuraré no malbaratar energies, circumstància a la qual m'ajuda la darrera intervenció feta per la senyora Bet Font, que ha posat de manifest determinades qüestions que a mi també, doncs, m'hauria correspost ara palesar a propòsit d'aquesta iniciativa. És coincident, gran part del que ha dit la representant del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, amb el que nosaltres volíem també fer avinent, i és que en aquests moments, i tenint en compte que és a punt, a punt, a punt de ser presentat el Pla energètic de l'horitzó 2010, ens sembla que amb tota probabilitat no és aquesta l'ocasió més adient perquè comencem a especificar i a detenir-nos en especificitats que probablement després conculcarien molts dels preceptes o els farien inviables o s'haurien de revisar.

En tot cas, i per una qüestió estrictament de cortesia, senyor Sabaté, li vull explicar també alguns aspectes respecte dels quals nosaltres no ens podríem posicionar a favor. Per exemple, en el punt primer, quan vostè parla de negociar amb el Govern de l'Estat el restabliment

d'un fons destinat a la gestió de la demanda, a nosaltres ens sembla, amb tota franquesa, que això suposa afavorir l'intervencionisme de l'Estat, i en aquest sentit el nostre capteniment aniria per un camí ben diferent. No així –no així– en allò que té a veure amb l'establiment d'un nou sistema tarifari, perquè això sí que, en efecte, constitueix una competència de l'Estat.

Bé, en el segon punt sí que hi podria haver algun tema, com per exemple el seguiment de l'evolució del consum, o tal vegada la promoció de la presència de nous operadors... Però pel que fa a la resta, no, perquè, miri, el punt número 3, el que té a veure amb el foment de les energies renovables, això, si no ens errem, ja es va aprovar en una moció que va presentar en el seu moment –i que va prosperar– el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. És a dir, ens semblaria una insistència innecessària. El punt número 4, relatiu a l'optimització, racionalització i suficiència de les xarxes de transport, doncs, és una evidència que s'està ja duent a terme. I, naturalment, tampoc podem donar recolzament al punt número 5, perquè es va discutir en la interpellació i moció subsegüent presentada per aquest servidor de vostès.

Raó per la qual, i en presència d'una coincidència tan minsa, ens ha semblat que no pagava la pena, amb tots els respectes, i, esperant que vostès ho sàpiguen entendre, ja els anuncio d'antuvi que el nostre vot no serà favorable.

En tot cas, moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Per Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Manuel Sabanza.

El Sr. Sabanza i March

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tots vostès ho han recordat: és a punt de presentar-se el Pla de l'energia en l'horitzó 2010. I ja s'ha explicat a bastament que cal esperar esta presentació per entrar en el debat central del tema de l'energia a Catalunya. Un pla que s'ha elaborat seguint les instruccions, les recomanacions del Parlament, amb diferents acords que s'han pres, l'informe del comitè d'experts, i inspirat en el programa i en la política energètica del Govern i del Grup que li dona suport, Convergència i Unió. Una política energètica que sí que existix, senyor Sabaté, sí que existix, perquè és la política energètica que va permetre en un passat prou recent la instal·lació d'una central que crema fuel, de sis a vuit camions diaris, tancs diaris, a Flix, per garantir la continuïtat d'Erkimia i de l'activitat industrial al nord de la Ribera i, molt concretament, als municipis de Flix, Ascó i Riba-roja.

Potser és perquè som molt a prop d'aquesta presentació que hi ha un ritme frenètic en la presentació d'iniciatives que pretenen incidir en el contingut i l'orientació del futur pla de l'energia; o potser és per forçar retardar la seua presentació i tenir l'excusa de criticar el Govern pel retard. És allò de: si es fa, perquè es fa, i si no es fa, perquè no es fa. Esta situació s'ha incrementat des de la presentació de l'informe dels experts, sense

el qual segurament més de la meitat de les iniciatives que s'han portat en este Parlament sobre temes energètics no s'haurien suscitat, perquè no formaven part de les inquietuds, fins aquell moment, que inspiraven l'actuació dels diferents grups parlamentaris. Però el més preocupant de tot és que ho fan sense imaginació, proposant accions o iniciatives que en gran part han estat proposades.

Se n'ha fet esment; en el darrer Ple hi va haver una moció d'Esquerra Republicana amb què es va aprovar l'impuls de l'energia eòlica, amb un mapa de vents, amb el reglament de densitat i potència a cada instal·lació o la promoció de l'aprofitament del gas metà com a font d'energia. I ara vostès ho presenten pràcticament igual al punt 3 de la seua Moció.

Al Ple del 19 d'abril es va aprovar una moció del Partit Popular sobre la qualitat del servei, del subministrament i dels drets dels consumidors. I ara vostès ho presenten pràcticament igual al seu punt cinquè.

A la Comissió d'Indústria del dia 24 de maig, la setmana passada, es va aprovar una proposició no de llei, també del Grup Popular, sobre l'ordenació de l'energia elèctrica, que proposa incloure les recomanacions de l'informe dels experts, en concret: el reforçament de la xarxa de transports i distribució, la necessitat de noves centrals de producció, el reforçament de la interconnexió de la xarxa amb la resta de l'Estat i amb França, l'adopció de mesures perquè les autoritzacions de les noves línies tinguin en compte les afectacions a la salut i al medi ambient. I ara vostès, això, ho proposen als seus punts 2 i 4.

La resta són propostes per fer coses que ja s'estan fent, com ara programes de contenció i promoció de l'estalvi energètic, que és el que proposen en el seu punt primer. En aquest sentit els vull informar que el proper dia 11 de juny es farà la presentació del material didàctic del recorregut de l'energia, que s'ha ampliat amb tres dossiers monogràfics dedicats al gas, a l'electricitat i al petroli.

Pel que respecta a les actuacions del Departament a través de l'Icaen, bé, els podria fer la relació..., o els podria enumerar la relació de les actuacions que s'han fet, les més importants de l'any 2000: que han posat en servei..., en el tema d'evolució de les centrals de règim especial, que han posat en servei 131 instal·lacions, amb una potència instal·lada de 237 megawatts, i moltes altres actuacions.

Quant a les compensacions a municipis, que també forma part de la seua Proposició no de llei, recordar els fons que es reben d'Enresa i de l'IAE modificat.

I pel que respecta al tema de la generació, han de tenir en compte que alguns acords que es prenen, que algun acord que s'ha pres en este Parlament, provoquen inseguretats jurídiques en el sector. No es pot impedir la construcció d'una central que compleix la normativa. I quan es prenen acords contraris a llei o que contradiuen la legalitat es provoca desconfiança a l'inversor. Llavors no poden vindre a demanar que es fomentin nous operadors perquè el que estan fomentant amb aquestes actuacions és la continuïtat del monopoli.

La seua política està plena de contradiccions. Vostès voten en contra de la instal·lació d'una central de cicle combinat a Móra la Nova perquè afecta el medi ambient i la salut de les persones, perquè és massa gran i perquè està allunyada, i, en canvi, la setmana passada, tal com els recordava, proposen fer una central a Cercs, que està molt més lluny dels centres del consum... (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's, senyor diputat, esperi's. Esperi's un segon. Tot i que se li ha acabat el temps.

El Sr. Sabanza i March

...i n'avalen una a Sant Adrià de Besòs, de quatre grups, mitjançant un conveni entre els ajuntaments de Barcelona, Sant Adrià i Santa Coloma, que està envoltada en un radi de dos quilòmetres per més de tres milions d'habitants, i resulta que aquí és meravellosa i, fins i tot, forma part de les publicacions de l'Ajuntament de Barcelona, en què expliquen la magnificència de les bondats d'aquest tipus d'instal·lacions. (*Xiulets. Remor de veus.*)

Defensen un model que no és ni al seu...

El president

Perdó, esperi's un segon. Sento algun xiulet –no sé si m'equivoco o no–, però si fos així...

El Sr. Sabanza i March

Deu ser algun pardalet...

El president

Perdoni un segon, senyor diputat.

...si fos així, sí que diria que és una qüestió indigna del respecte que ens mereixem mútuament, i el que ho hagi fet que en tingui consciència.

El Sr. Sabanza i March

Defensen, deia, senyor president, un model que no és ni al seu programa electoral, que ho dic perquè me l'he llegit.

Podem coincidir que calen unitats més petites, però distribuïdes en el territori, que primin la proximitat al consum però sense prohibir la distància...

El president

Senyor diputat, ha de plegar, ha d'acabar.

El Sr. Sabanza i March

...si tothom, senyor president, ha de consumir el que té a prop, a Barcelona no menjarien fruita, ni arròs, ni oli, ni beuriem vi, ni tindríem benzina per als cotxes, i a l'inrevés. És el peix que es mossega la cua. On actualment no hi ha grans consums no hi hauran inversions industrials o productives perquè no es pot fer generació.

Per tant, senyor president, queda clar que per tots aquests motius el nostre Grup no pot donar suport a aquesta iniciativa del Grup socialista i, per tant, els hi votarem en contra. (*Remor de veus.*) Hauríem pogut estudiar la transaccional...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Sabanza i March

...però ni tan sols ens l'han ofert. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. Per posicionar-se, té la paraula l'illustre diputat senyor Sabaté.

El Sr. Sabaté i Ibarz

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc agrair al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya l'esforç que han fet per poder transaccionar un bon nombre d'esmenes. La Moció estava estructurada, com s'ha dit, en cinc blocs, en cinc apartats, i de les esmenes d'Esquerra Republicana, agrupades per blocs, les que fan relació al bloc relacionat amb la contenció del consum i promoció de l'estalvi energètic amb l'adopció de diferents mesures...

El president

No, no. Senyor diputat, si em fa l'esforç de dir les que accepta segons la numeració que tenim en el butlletí, perquè, si no, és molt difícil.

El Sr. Sabaté i Ibarz

Bé, senyor president. Hem transaccionat l'esmena número 1...

El president

L'han transaccionada?

El Sr. Sabaté i Ibarz

Sí; 1, 2, 3, 4, 5 i 6.

El president

Molt bé, tot això obeeix a una transaccional...

El Sr. Sabaté i Ibarz

I també...

El president

...que m'arribarà, suposo.

El Sr. Sabaté i Ibarz

Sí, ara mateix l'hi lliuraré.

El president

Molt bé.

El Sr. Sabaté i Ibarz

I també hem transaccionat l'esmena número 10 i l'esmena número 11.

El president

Molt bé.

El Sr. Sabaté i Ibarz

Per tant, en totes les altres no ha estat possible d'haver arribat a un acord, tot i que estem convençuts que en este debat tan necessari... –que tot just després de vint-i-un anys se'ns presentarà el Pla energètic, i que, segons s'ha dit, permetrà entrar, després de vint-i-un anys, en el debat central sobre l'energia–, estem convençuts que tots aquells grups parlamentaris que veiem tan necessari i tan important avançar en la línia d'un pla energètic que satisfaci les necessitats del nostre país tindrem molts més punts de coincidència encara.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

(El Sr. Vendrell i Segura demana per parlar.)

El president

Sí, senyor diputat?

El Sr. Vendrell i Segura

Senyor president, per demanar votació separada dels punts 2 i 4.

El president

Dels punts 2 i 4, amb tots els subapartats, de cada un d'ells, per vostè. Molt bé. A veure, és que hi ha hagut una altra petició de votació separada.

Per tant, ara primer votarem els punts 2.b, 4.b i 4.c. Prego als senyors diputats que ens posem en disposició de votar.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 47 vots a favor, 67 en contra i 17 abstencions.

A continuació votarem la resta dels punts 2 i 4.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 51 vots a favor, 68 en contra i 12 abstencions.

A continuació, la resta del text amb les transaccionals incorporades.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa a l'ordenació dels temps de treball (tram. 302-00132/06)

El vint-i-novè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa a l'ordenació dels temps de treball; la presenta el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i té la paraula la il·lustre diputada senyora Caterina Mieras.

(Remor de veus.)

Esperi's un segon, senyora diputada. *(Pausa.)* Pot començar.

La Sra. Mieras i Barceló

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el motiu de la interpellació que ara estem tractant és la sentència dictada pel Tribunal de la Comunitat Europea el 3 d'octubre del 2000; sentència que representa una de les novetats més destacades en l'àmbit de l'ordenament laboral sanitari; sentència que decideix qüestions tan importants com la durada màxima setmanal de treball dels professionals sanitaris, la durada de la jornada diària, etcètera; sentència que és d'obligat compliment per a tots els estats membres, afecta, per tant, l'Administració de l'Estat i ens afecta també a totes les comunitats autònomes.

Estem, per tant, davant d'una norma jurídica que tindrà un fort impacte en l'organització i reorganització dels recursos humans i financers dels sistema sanitari català. Aquest impacte –i això és el que ha portat el meu Grup a fer aquesta interpellació– exigirà un gran esforç de tots els implicats –usuaris, Administració i professionals de la sanitat–, si és que volem mantenir alt el llistó de la qualitat de la sanitat i millorar-ne tot el que no va prou bé. I també ens demanarà un esforç econòmic.

I si ens en volem sortir, cal que ens hi arremanguem com més aviat millor. Necessitem elaborar un pla director que defineixi un model d'organització dels temps del sistema sanitari català que garanteixi la qualitat en l'atenció, concreti el temps màxim de treball, de descans i també de temps per cada acte mèdic. Cal també conèixer quin és el cost de tot això i exigir més diners per pagar-ho, coordinar-se amb la resta d'autonomies i marcar ben de prop el Govern central perquè elabori al més ràpid possible la normativa bàsica que ha de regular l'aplicació de la sentència.

En la problemàtica situació que planteja la sentència del Tribunal europeu, un mínim sentit de la responsabilitat els hauria d'empènyer a intentar posar d'acord totes les parts, a explorar de manera conjunta les possibles solucions i, en definitiva, a portar la iniciativa vostès.

En lloc d'això vostès, Convergència i Unió i el PP, el que ens proposen amb les seves esmenes és que esperem. I que el PP proposi que esperem, que intenti descafeïnar les competències que tenim en matèria de sanitat ho entenc, és coherent amb la seva idea que en la transició espanyola l'Estat va pagar un preu massa alt

de les autonomies i que ha arribat el moment de recuperar part d'aquest preu; però que vostès, senyors de Convergència i Unió, coincideixin plenament amb una posició que una vegada més posa la nostra capacitat d'actuació a remolc del que pensin que els interessa a la Moncloa és francament decebedor i demostra una vegada més que el Grup de Convergència i Unió està lligat de peus i mans..., esperar, no fer res, donar la iniciativa al Govern central i després plorar. (*Remor de veus.*)

Si mantenen les seves esmenes avui, perdrem la possibilitat de ser pioners a Catalunya i a tot l'Estat d'una molt necessària reforma dels temps de treball de tots els professionals sanitaris.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi han presentat esmenes Convergència i Unió, el Grup Popular i Iniciativa per Catalunya - Verds. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís Fernández Burgui. (*Remor de veus.*) Senyor diputat..., pot començar.

El Sr. Fernández i Burgui

Gràcies, senyor president. Bé. En la substanciació de la interpellació prèvia a aquesta Moció –ho crec– es van fer paleses amb molta rotunditat la preocupació i la dedicació del Departament de Sanitat i del conseller per a l'aplicació d'aquesta Directiva comunitària 93/104, del 23 de novembre, des de l'endemà mateix de la seva publicació, i, a més, en les dues direccions que ja va mencionar: en contacte immediat amb el Ministeri de Sanitat per promoure la reunió de la Comissió de Gestió de Recursos Humans del Consejo Interterritorial de Salud, i també promoure la constitució d'una mesa de discussió amb els representants dels sindicats majoritaris i les patronals del sector sanitari i del Servei Català de la Salut.

També es va fer palesa la complexitat del procés, que vostè mateixa ha mencionat també, no solament, que també, per les repercussions financeres, estimades per sobre dels dotze mil milions, sinó, com va expressar l'honorable conseller i com també ha mencionat la il·lustre diputada que m'ha precedit, la..., com a més preocupant i, fins i tot, difícil, d'un canvi organitzatiu molt important.

Crec que em pot acceptar o m'acceptarà que una premissa absolutament necessària, encara que òbviament no suficient, és la modificació de la normativa estatal bàsica reguladora del règim laboral dels professionals sanitaris, competència que no tenim, que s'ha de buscar i que si s'ha de consensuar és una competència de l'Estat. D'aquí que la preocupació i el treball duts terme pel Departament de Sanitat des de, com hem dit, l'endemà de la promulgació d'aquesta Directiva és en el si de la Comissió del Consejo Interterritorial, a fi i efecte d'assolir, al més aviat possible, la transposició de la Directiva comunitària amb una norma de mínims aplicables a totes les comunitats autònomes i, també, òbviament del finançament corresponent. També ha dit,

vostè, que obliga tots els estats i, també, secundàriament, totes les comunitats autònomes.

La mesa de treball amb sindicats, patronals i Servei Català de la Salut va ser aturada per la presentació de conflictes col·lectius per part dels dos agents socials, però –ho repeteixo–, aturada. Per tant, no s'ha de «constituir d'immediat» com posa en la seva Moció, sinó, en tot cas, parlaríem de «reiniciar». I ens consta que la voluntat del Govern és de continuar treballant amb els sindicats i les patronals del sector malgrat que el procés judicial obert pot dificultar –crec que ho comprenc–, en gran mesura, la continuació de la mesa que tendeix a consensuar aspectes que podrien resultar discrepants en el pronunciament jurisdiccional definitiu.

És en aquest sentit que el nostre Grup, entenent com vostè la gran magnitud del problema i per cercar-ne el consens, ha presentat aquests esmenes en les quals remarcuem la importància, com a premissa prèvia i fonamental, de la modificació de la normativa estatal bàsica reguladora del règim laboral i la importància de cercar solucions financeres.

Des del Govern, òbviament, s'ha de ser molt contundent, però al mateix temps cautelós, en un tema de gran importància i de repercussió social sense posar-se a crear una situació de confusió pel fet de fer correccions posteriors sobre la marxa. És obvi que podem estar parlant molt temps d'un joc i del joc i del joc..., però mentre no es tingui la baralla i les regles del joc és molt difícil...; i podem estar parlant hores del joc i, fins i tot, equivocar-nos, fins que les tinguem.

No cal dir, però, que òbviament es continua i es continuarà treballant en aquesta línia en tots els camps, de recerca, de cercar i de buscar, fer el treball previ perquè un cop la primícia bàsica que hem mencionat es tingui es pugui..., en poc temps, tal com era en les nostres esmenes, desenvolupar en poc temps. I intentar que es faci, ara, la feina amb el fòrum adequat, que és precisament la Comissió de Recursos Humans del Consejo Interterritorial en el qual estem tots representats –tots hi estem, allà. I, per tant, allà tots hem de posar fil a l'agulla perquè les seves resolucions siguin al més aviat possible i a partir d'aquí poder endegar les solucions pertinents.

Per tot el que li he dit, en el cas que –m'ho sembla, i sembla que ho ha dit– no ens accepti les nostres esmenes de substitució, li anuncio, d'antuvi, el nostre vot desfavorable a la Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Ángeles Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Popular anuncia el vot en contra a aquesta Moció, doncs ha estat acceptada la seva esmena que considerava que era una esmena que responia a la rea-

litat. Hi ha una mesa de negociació, es va suspendre i nosaltres consideràvem convenient reiniciar aquesta mesa de negociació una vegada que es pronunciés el Tribunal Superior de Justícia respecte al conflicte col·lectiu o a la demanda de conciliació.

No obstant això, aquesta Moció, com molt bé ha explicat la il·lustre diputada senyora Mieras –i així en va fer esment en la seva intervenció–, respon a la Directiva comunitària 93/104, de la Comunitat Europea, que es produeix dins del marc global de la política social de la Comunitat Europea i que té com a objectiu incrementar el nivell de protecció i de seguretat de la salut dels treballadors. I, per tant, és d'aplicació general a tots els factors econòmics.

Tot i que estableix algunes excepcions –entre elles els metges que es troben en període de formació–, els aspectes més importants són el temps de treball, el temps de descans, els treballadors nocturns, etcètera. Així mateix també possibilita, en el seu article 17, un règim d'excepcions per al personal sanitari que s'haurà d'estalviar normes internes. I aquestes excepcions afecten la jornada setmanal, el descans diari, el setmanal i la jornada nocturna. No obstant això, estableix un règim genèric en tots els sistemes de treballadors.

Però, senyora Mieras, com de tots és conegut, les directives comunitàries no obliguen, no s'apliquen directament per les comunitats autònomes, i obliguen els estats membres que l'han d'assolir amb caràcter general. I, com deia, no són aplicables per a les comunitats autònomes, i requereixen una transposició mitjançant normes internes dels estats abans dels terminis que estableixen les mateixes directives..., aquestes es determinen, però li recordo que la data límit de la transposició d'aquesta Directiva era el 23 de novembre de l'any 96. És a dir, senyora Mieras, Espanya no va transposar aquesta Directiva quan governaven vostès, el Partit Socialista, i és per aquest motiu que no es va transposar i no es va poder aprovar. (*Remor de veus.*) Vostè no ens digui, a nosaltres, que no ho hem fet i que no governem. Però en el seu dia, el seu Partit, que governava a Madrid, havia d'haver transposat aquesta Directiva abans del 23 de novembre de l'any 95. Per tant, vostè està reclamant unes mesures que havia d'haver fet el govern del Partit Socialista abans del 96. (*Remor de veus.*)

No obstant això, dins de l'àmbit sanitari hi ha un real decret que defineixen totes aquestes jornades en les retribucions, etcètera. I no obstant això, també –li ho deia–, el Tribunal Suprem amb la jurisprudència també té una jurisprudència molt consolidada respecte al que s'entenen per guàrdies mèdiques, la jornada ordinària i, també, la jornada màxima que és legal.

Per això nosaltres creiem, senyora Mieras, el nostre Grup sobretot, que tenim un marc normatiu i un marc que s'ha de respectar. Un marc que tots els membres d'aquesta cambra quan volem que s'apliqui també hem de respectar i tenim uns vehicles per dur a terme totes aquestes actuacions. I és en aquest sentit –en aquest sentit, ho creiem– que ens hem de cenyir. Nosaltres aquí no podem aplicar mesures, que ens agradaria, però no ho podem fer directament.

A part de tot això, vostè també ha fet esment a la Sentència del Tribunal de Luxemburg, però aquesta Sentència no es produeix, no és d'aplicació directa, perquè el seu origen és un plantejament de la qüestió prejudicial d'un tribunal de València. Aquesta Sentència només afecta València i, per tant, no ens repercuteix en aquest sentit. (*Veus de fons.*) Sí..., perfectament, és així.

I, en aquest sentit..., en el Ministeri, ja, després d'aquesta Sentència es va constituir una comissió dins del Consell Interterritorial que ha tingut dos reunions. I, precisament, en la reunió d'ahir van adoptar una decisió: van acordar començar a treballar amb una norma de rang legal que transposi aquesta Directiva europea i van acordar, també, constituir un grup d'experts d'organització hospitalària en l'àmbit del Consell Interterritorial i del sistema nacional de salut per a l'anàlisi i la proposta de mesures de reforma del model organitzatiu.

Aquesta postura ha estat adoptada i recolzada per moltes comunitats autònomes i em sembla que també, des de la Conselleria, estan d'acord per treballar, entre d'altres punts, en l'anàlisi d'una reforma substancial del model organitzatiu d'assistència sanitària, de limitar així mateix els conceptes d'hores extraordinàries i adoptar totes aquelles mesures que siguin necessàries per, tot i amb el temps endarrerit perquè vostès no ho van fer, intentar assolir totes aquestes mesures que són necessàries. (*Remor de veus.*)

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds... (*remor de veus*), prego a la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, hi ha una dita catalana que diu que «qui dies passa anys empeny». Però si això pot ser útil en determinades ocasions i per a determinades circumstàncies, no ho és o ja no ho és en aquesta qüestió. Un aspecte que està..., en el moment que s'hagi d'aplicar, evidentment, implica una reorganització molt gran del sistema sanitari; implica una reducció d'horaris que ha d'anar acompanyada d'una reorganització del temps de treball, i això modifica substancialment l'organització existent ara.

Des de l'any 93 ja se sap que això s'havia de fer, no s'han pres..., hi ha la Directiva europea, ara hi ha aquesta Sentència, i si deia que ara ja no serveix que «qui dies passa anys empeny» és perquè cada dia que passa el que s'està donant són les condicions per fer més difícil la negociació de cara a resoldre de manera eficaç aquest tema i, en canvi, fa que s'incrementi la dimensió conflictiva, com ho prova el fet que ja han començat a haver-hi demandes per part de determinats col·lectius mèdics al respecte. Per tant, doncs, amagar el cap sota l'ala no serveix.

Per això nosaltres entenem a l'hora d'analitzar aquesta Moció..., Moció oportuna perquè ens està dient: «Bé,

ara, ja que no s'ha fet ara que es posin les bases per fer-ho.» I que és el moment, per tant, d'emprendre-ho o de reprendre-ho, perquè efectivament sí que ja s'havien començat a fer algunes passes.

Nosaltres entenem que aquesta reorganització hauria d'afectar tots els col·lectius que en aquests moments realitzen guàrdies; que s'hauria d'aplicar als hospitals, a l'atenció primària i als centres d'urgències i emergències mèdiques; que s'hauria de regular el sistema d'incompatibilitats, un tema tabú –un tema tabú per fer possible justament la no-superació a la jornada màxima de quaranta-vuit hores– i un nou model retributiu considerant la reorganització del temps de treball.

És una reforma molt profunda i, en aquest sentit, nosaltres entenem que la Moció que presenta la senyora Caterina Mieras estableix els punts fonamentals, que nosaltres hi estem fonamentalment d'acord. I que, en tot cas, fèiem algunes esmenes des del punt de vista d'afegir algunes consideracions o ratificar-ne unes altres, eh? Per exemple, una de les qüestions que nosaltres assenyalàvem en el punt 1 és que es fes una anàlisi de l'impacte econòmic de la proposta. Però ja anuncio que retiro aquesta esmena perquè en el redactat això ja està considerat. I que, en tot cas, en el moment que es faci aquesta reorganització del temps de treball no es retalli l'activitat assistencial per compensar la despesa sanitària que s'incrementa amb l'aplicació d'aquesta Sentència.

També en una altra de les esmenes el que assenyalàvem és que es reactivés la mesa tècnica, perquè efectivament no es tracta de crear un altre òrgan, una altra comissió, sinó de reactivar la que ja existia, però modificant-la amb la incorporació dels usuaris, i que fos aquesta mesa tècnica que incorporés, també, en els seus treballs, l'anàlisi de la proposta realitzada pel Govern que és el que s'assenyala en el primer punt.

Una altra esmena és que les conclusions de la mesa tècnica s'aportin al Consejo Interterritorial i, per tant, també que es respecti tot el que signifiqui negociar aquestes qüestions en l'àmbit de l'Estat.

I finalment, afegíem un punt, que és que s'estableixi un període transitori –que s'ha de pactar, també, com totes les altres coses– per tal de fer possible l'aplicació de la sentència, amb les conclusions que s'arribin en el nostre cas.

Res més. Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari també donarà suport a aquesta Moció subsegüent a la interpellació presentada pel Grup socialista, conscient que d'alguna manera aquesta té una transcendència important, una transcendència que a més a més representa una gran complexitat en el sentit que no és fàcil, doncs,

poder casar els drets dels usuaris amb els drets dels professionals, i, en definitiva, aquí hi ha molta feina a fer.

Podríem haver començat la intervenció..., o s'hauria pogut començar la intervenció dient allò que hi havia una vegada un país amb una directiva europea amagada en un calaix, i el calaix no es va obrir. En definitiva, la interpellació i la Moció el que plantegen és treure aquesta Directiva del calaix. I en qualsevol cas, nosaltres tenim el dubte de què farà l'Estat. És evident que cal aplicar la sentència, i per nosaltres, almenys des del nostre punt de vista, és evident que s'hauria de fer amb criteris d'aquí i a partir del sistema d'aquí.

Per tant, en aquest sentit és important que el que es planteja en la Moció, que no és altra cosa, en definitiva, que moure el tema i començar a treballar-lo, doncs, pugui ser una realitat tan aviat com sigui possible.

Per tant, el nostre Grup Parlamentari donarà suport a aquesta Moció.

El president

Moltes gràcies. Senyora diputada, per posicionar-se sobre les esmenes...

La Sra. Mieras i Barceló

Gràcies, senyor president. Les esmenes d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Ha quedat retirada, no?, la primera; acceptem l'esmena número 2, d'addició; l'esmena número 3, passo a la Mesa la proposta transaccional d'un nou redactat del punt 2 de la nostra Moció; l'esmena número 4, l'accepto...

El president

Molt bé.

La Sra. Mieras i Barceló

...l'esmena número 5, també l'accepto.

El president

D'acord.

La Sra. Mieras i Barceló

I dono les gràcies, també, a Esquerra Republicana pel vot positiu que han anunciat. Miri...

El president

I les altres esmenes, senyora diputada?

La Sra. Mieras i Barceló

Sí, les esmenes del PP. Les esmenes del PP, miri, en resum jo els diria que no els les puc acceptar, perquè vostès el que volen és que fem deixadesa del que són les nostres obligacions com a diputats i diputades del Parlament de Catalunya. (*Remor de veus.*) Jo li estic demanant un pla director...

El president

Prego silenci, si us plau.

La Sra. Mieras i Barceló

...li estic demanant un pla director. Jo conec molt bé què passa i jo sé que des del Govern central s'han de marcar les normes, i, a més a més, que hi ha un consell interterritorial que hem d'impulsar i que hem de tirar endavant. Però això no té res a veure amb el fet que aquí no puguem i no tinguem el deure de començar a treballar ja.

I pràcticament el mateix els he de dir... Per tant, no els accepto l'esmena. Com tampoc accepto les esmenes de Convergència i Unió. Mirin, senyors de Convergència i Unió, a qui jo demano... Primer vull que quedi clar que hem intentat transaccionar –i n'hem parlat, i molt– com a mínim el punt 1, per començar a treballar, per seguir i tirar endavant, i d'immediat, la Mesa que s'ha reunit una sola vegada des de l'octubre, i per començar a consensuar i fer el Pla director. I, a més a més, miri, excuses de mal pagador: la jornada partida, la jornada partida dels metges, va començar a aplicar-se aquí i després es va exportar a la resta de l'Estat. A vostès en aquests moments el que els passa –hi insisteixo– és que no han volgut transaccionar, no han volgut transaccionar res perquè el PP no vol, i el PP els domina, i vostès estan en mans del PP. *(Remor de veus. Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)*

El president

Senyors diputats... *(pausa)*, estem acabant la sessió però encara no ho hem fet. Prego... M'ha demanat la paraula la senyora Esteller, que la té, per un minut.

La Sra. Esteller Ruedas

Senyora Mieras, li he recordat abans que nosaltres complim amb les nostres obligacions; però les obligacions s'han de complir amb els mitjans adequats, el que no podem és saltar-nos tot l'ordenament jurídic per adoptar una mesura que no està en el nostre àmbit. Però el que no va complir amb la seva obligació va ser el seu govern..., bé, el govern del Partit Socialista, perquè se li va acabar el termini de la transposició el 23 de novembre de l'any 96. *(Remor de veus.)*

El president

Senyora... Moltes gràcies. *(Remor de veus. Pausa.)* Senyors diputats, anem ja a fer la votació d'aquesta Moció en els termes següents: incorporant-hi l'esmena número 2, la número 4 i la número 5, d'Iniciativa per Catalunya - Verds; i sobre la seva esmena número 3, hi ha formulada una transaccional. Amb aquests termes posem a votació aquesta Moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 61 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les set del vespre i onze minuts.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Departament d'Edicions, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Tel. 933 046 500
A/e: edicions@parlament-cat.es

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) conjunta amb el **Butlletí Oficial**:

Número solt (edició impresa o en microfitxa)

6.000 PTA

13.000 PTA

120 PTA

} IVA inclòs

ISSN 0213-7984 · Dipòsit legal: B-27.966-1980 · Imprès a Multitext, SL, Barcelona

Les publicacions oficials també són consultables a www.parlament-cat.es

